Ilana Casoy & Raphael Montes
Bună dimineața, Verônica!
virtual-project.eu

Ilana Casoy & Raphael Montes

BUNĂ DIMINEAŢA, VERONICA!

Original: Bom Dia, Veronica! (2019)

Traducere din limba portugheză de:
CORINA NUŢU

„Să nu Știe stânga ta ce face dreapta ta”

MATEI, 6:3

1

Era prima zi din restul vieţii mele. Evident că nu Ştiam asta când am deschis ochii de dimineaţă şi mi-am dat seama că eram în întârziere. Cu o săptămână în urmă, Şeful meu mă făcuse cu ou Şi cu oţet pentru că dormisem câteva minute în plus. I se părea o absurditate să ajung la muncă mai târziu decât el. Pentru că n-aveam chef să ascult iar poliloghia bătrânului, am îmbrăcat în grabă o haină neagră, mi-am pus brăţările la încheietura stângă (nu ies fără ele nici în ziua de azi) şi am trântit uşa, fără să fi băut nici măcar o cafea, cu o geantă grea atârnată pe umăr.

Chiar dacă locuiam la doar câţiva kilometri de clădirea DHPP[1]-, traficul din São Paulo nu-mi era de niciun folos. Am ajuns la secţie după 45 de minute, aproape împiedicându-mă, pe tocurile înalte.

— Bună dimineaţa, Verónica! mi s-a spus la intrare, iar eu am răspuns cu un gest afectat.

Dimineaţa nu-mi place să vorbesc mult, sunt cam prost dispusă. Am schiţat un zâmbet, suficient cât să nu se spună despre mine, pe la colţuri, că aş fi antipatică. în timp ce liftul urca spre etajul unsprezece, am simţit cum îmi chiorăia burta şi am calculat caloriile pe care puteam să le mănânc în ziua aceea. Puţine, puţine de tot. Crede-mă pe cuvânt: nu-i uşor să fii o femeie de 38 de ani, cu greutate peste medie. De parcă asta n-ar fi fost de ajuns, ziua de luni e de obicei şi mai rea, e momentul când te învinovăţeşti pentru că ai întrecut măsura în weekend.

Mi-am aruncat geanta pe birou şi am privit către încăperea unde lucra Şeful. Bătrânul venise deja, dar uşa era închisă şi jaluzelele trase. Mesajul era clar: „Lăsaţi-mă în pace!” Carvana făcea regulile, eu ascultam. Se bucura de puterea lui neînsemnată de a-mi da ordine la fiecare pas, iar eu mă bucuram de adevărata mea putere de a-l controla pe ascuns, pe tăcute, fără ca el să observe.

După ce petreci câţiva ani instalată într-un post de secretară la Poliţia Civilă a statului São Paulo, începi să înveţi care sunt

avantajele de a fi invizibilă. Oamenii nu se uită la tine. Trec grăbiţi pe lângă biroul tău, împovăraţi cu treburi urgente Şi cu propriile probleme, cer cu împrumut un capsator, întreabă care sunt noutăţile, se interesează de viaţa ta, fără să aştepte un alt răspuns decât „toate bune", comentează meciul de fotbal de săptămâna trecută, dar niciunul dintre ei – ascultă bine ce-ţi spun! – niciunul dintre ei nu se uită la tine cu adevărat. Eşti invizibilă.

— Bună dimineaţa, Verónica! a spus cineva, trecând pe lângă biroul meu.

Nici n-am răspuns. Mă preocupa mai degrabă gândul să fug până la frigiderul din bucătăria angajaţilor. Chiar pe raftul de pe uşă, două Sari ote cu gălbenuş de ou şi cocos, rămase de la vreo aniversare. Resemnată, am ales o gelatină *light.* M-am întors la biroul meu, mestecând chestia aia care-ţi tăia tot cheful, cu aromă de căpŞune, gândindu-mă la săptămâna care-ţi tăia şi ea tot cheful, cu aromă de birocraţie, pe care urma s-o petrec printre teancurile de anchete şi cu decizii care mă aşteptau să le iau. Am vrut să verific mesajele de pe WhatsApp, dar mi-a luat atâta timp să-mi găsesc mobilul încât m-am hotărât să înfrunt mai întâi haosul din geanta mea.

Soţul meu glumea că îmi car toată viaţa înăuntru ei; chiar dacă îmi schimb geanta, harababura rămâne aceeaşi. Visurile, temerile şi vanităţile mele închise cu un fermoar. îmi place imaginea asta şi mă gândesc că poate avea dreptate: greutatea genţii confirmă că nu-i deloc uşor să-ţi porţi viaţa pe umăr. Cine ar fi văzut-o ar fi crezut că ţin pietre de moară în ea.

Am răsturnat geanta pe masă, am aŞezat-o, odată golită, în poală şi m- am apucat să fac „curăţenie generală".

— Bună dimineaţa, Verónica a spus fata invizibilă care îmi aducea cafeaua în fiecare zi.

Nu i-am ştiut niciodată numele şi eram convinsă că ea îl ştia pe al meu doar pentru că era scris pe plăcuţa de pe birou.

Am ridicat privirea, i-am zâmbit Şi m-am întors la misiunea mea. Chitanţe care s-au strâns: la gunoi. Fluturaşi publicitari: la

3

gunoi. Ambalaje de bomboane şi de gumă: la gunoi. Am găsit un ruj nude pe care îl căutam de câteva zile, am pus în ordine prezervativele pe care le aveam mereu în portofel. Am aranjat bancnotele, aŞezându-le pe toate cu portretul în aceeaşi direcţie, şi am triat articolele din trusa mea de toaletă.

Nu ştiu câtă vreme am fost ocupată făcând ordine. Am avut senzaţia că

a durat câteva minute, dar e posibil să fi fost aproape o jumătate de oră. Nu pot să spun decât că nu eram absolut deloc atentă când uşa biroului lui Carvana s-a deschis brusc şi o femeie foarte slabă a ieşit de acolo, plângând în hohote. îmi amintesc că m-am uitat la Carvana fără să înţeleg ceva. El a făcut un semn discret care însemna „ocupă-te tu". Ca de obicei. Moşul era o lepră insensibilă, ăsta-i adevărul.

Femeia s-a ghemuit într-un colţ, lângă cafetiera care era gata să cedeze în orice clipă. Tremura puternic, ţinând capul plecat, se vedea că era cu nervii la pământ. Femeia era şi ea gata să clacheze în orice clipă. Când m- am apropiat, ea a ridicat capul şi am putut să-i văd mai bine faţa. Nimic nu ieşea în evidenţă, în afară de gură, la care avea o rană îngrozitoare. Avea buzele umflate, înroşite, pline de puroi. După un timp, am reuşit să- mi abat atenţia de la gura deformată şi am privit ochii femeii. îmi place să privesc oamenii în ochi.

Mai târziu, am aflat că se numea Marta Campos. Apoi am descoperit totul despre viaţa ei. Mai mult decât ar fi putut ea să-şi imagineze. Chiar dacă în acel moment nu ştiam încă nimic despre ea, am simţit că ne leagă ceva foarte puternic, dar nu m-am oprit din a o compătimi pe acea femeie cu gură dezgustătoare. Acum, înţeleg motivul Pentru Marta, nu eram invizibilă. în ziua aceea de luni, prima zi a restului vieţii mele, ea a fost prima persoană care mi-a dat cu adevărat „bună dimineaţa". Mi-a spus-o din priviri, uitându-se spre mine, ca în faţa unei oglinzi.

Am rugat-o pe Marta să se calmeze, i-am promis că totul va fi bine şi m-am dus repede la frigider ca să-i aduc un pahar cu apă. Când m-am întors, era prea târziu. Poate că am fost neglijentă, dar ceva îmi spunea că am făcut ce trebuia. Am rămas pe loc cu paharul în mână, respectând dorinţa ei, destinul Martei. La câţiva metri de mine, ea şi-a scos ochelarii de vedere şi i-a aşezat pe pervazul de marmură al ferestrei. M-a privit în ochi pentru ultima oară, înainte de a se urca pe parapet.

2

—Acum el o să poată să mă iubească, a spus ea, printre suspine.

Fără să ezite, Marta şi-a deschis braţele şi şi-a lăsat corpul pe spate. Am alergat. Jur că am alergat. Dar nu am reuşit decât să ajung la fereastră la timp cât să o văd zdrobindu-se de pământ, după o cădere liberă de unsprezece etaje.

Maşinăria clacase o dată pentru totdeauna.

— Dă-mi o veste bună, Verő! a spus Carvana imediat ce am intrat în biroul lui.

Se făcuse deja întuneric şi eu mă simţeam extenuată, transpirată, hainele mă iritau, părul mi se lipea de ceafă şi de frunte. Când intri în biroul lui Carvana, ai impresia că intri pe un câmp de luptă, iar pe el îl găseşti gata pregătit de război. Cu paharul de whisky în mână, iar sticla pe jumătate goală pe masa de scris, lângă plăcuţa „Comisar-Şef – dr.-(-)- Wilson Carvana". Am încercat să nu mă enervez din cauza lipsei lui de sensibilitate; cunoşteam manierismele acelea de ani buni, atitudinea cuiva care nu se sinchiseşte de nimic, şi ar fi trebuit să fiu deja obişnuită. Dar aceasta nu era o seară oarecare: o femeie se sinucisese după ce petrecuse mai mult de o oră în biroul lui şi lepra asta de poliţist bătrân nu-mi cerea altceva decât o veste bună. Ştiam ce voia să audă şi am spus:

— Tocmai au luat cadavrul cu furgoneta de la serviciul funerar. S-a curăţat tot, Sefu'.

Carvana a zâmbit forţat şi s-a aplecat spre mine.

— în sfârşit! Mi-ai făcut şi mie pozele alea?

Am încuviinţat, înmânându-i hârţoagele birocratice privitoare la caz. Pe prima pagină, o fotografie cu chipul neînsufleţit al Martéi Campos, cu gura purulentă căscată ca o rană. El a privit fotografiile şi, cu o expresie scârbită, a aruncat pe masă teancul subţire de hârtii.

— Nebuna dracului!

Blestematul de mobil suna fără oprire.

— Hienele astea din presă sunt în al nouălea cer! Mai e multă lume jos?

3

Am întins gâtul, cuprinsă de o uşoară ameţeală în timp ce priveam pe
fereastră. Mai mulţi reporteri şi curioşi se îngrămădeau la intrare, deşi cadavrul fusese deja luat.

— Calmează-te, Carvana! E un caz de sinucidere. Presa evită să vorbească despre asta, am spus eu, încercând să minimizez importanţa situaţiei.

— Ţi-ai găsit să evite! Jurnaliştii ăştia vor să curgă sânge. E o mană

cerească pentru ei! în curând o să înceapă şi magistratura să mă piseze. Tocmai înainte să ies la pensie! Ce-am făcut ca să merit asta?!

Mereu ai fost un dobitoc, am vrut eu să-i răspund. Dar nu era nevoie. Carvana nu voia decât să se audă vorbind, pronunţa cuvintele tare şi răspicat ca să-şi admire propria voce. Era un egocentric legitimat de sistem. Iar acum îl treceau toate năduşelile, pentru că era pielea lui în joc.

Fără să întrebe ceva, mi-a servit un pahar de whisky şi nu s-a lăsat până când n-am ciocnit, de parcă ar fi vrut să comemorăm ziua asta oribilă, încerca disperat să reafirme parteneriatul nostru. îmi venea să-i trag un pumn în faţă.

— Trebuie să ne punem la punct versiunea, a zis Carvana, aprinzându- şi ţigara de foi. O să spunem la magistratură că Marta aia îşi ieşise din minţi, că vorbea în dodii. Uită-te ce faţă are în poză, cu gura aia pocită. Nu-mi mai trebuie alte nebune, îmi ajunge nevastă-mea. O să închidem chestiunea repede-repejor. Bagă la sertar, Verő!

„Bagă la sertar" era ticul verbal al lui Carvana, expresia pe care o repeta cu mândrie discretă şi cu o superioritate greţoasă. în ultima vreme, bătrânul fugea de investigaţiile mai puţin evidente, îşi pierduse dorinţa de a afla adevărul, se gândea doar la cât de mult o să pescuiască în Mato Grosso, după ce-o să iasă la pensie, liber de vipera de nevastă-sa.

Trebuia să intru în joc ca să obţin ce voiam. Când îi mângâiam amorul propriu, nu mă mai folosea pe post de sac de box şi-şi mai şi dădea drumul la gură. Trucul era să-i spun Doc. Doc, de la „doctor". Bătrânul se simţea ca un personaj din *CSI Miami,* nu-i mai lipseau decât ochelarii de soare.

— în regulă, Doc. Lasă că bag eu la sertar. Dar spune-mi ce voia femeia de la tine. A stat mult timp în biroul tău Şi nici măcar nu m-ai chemat să fac un proces-verbal. M-ai făcut curioasă.

— Of, Verő, nu vreau s-o mai lungesc cu asta...

Am întins mâna către Carvana, cerându-i un fum din ţigara

de foi. El ştia că nu fumez, dar era important să simtă că sunt complicea lui, că împărţim acelaşi fum şi aceleaşi nelinişti. Am ridicat din sprâncene, arătându-i clar că un simplu refuz nu avea să mă înduplece.

— La dracu', Doc! Tipa asta, Marta, s-a omorât în faţa mea. Spune-mi care era problema ei. Trebuie să înţeleg, ca să te pot ajuta. A ieşit
plângând din biroul tău.

— Femeile plâng din orice, a zis el, aŞezându-se mai comod în scaun şi suflând tot fumul spre mine. Marta asta voia să depună o plângere. Era o fată bătrână din aia, slăbănoagă, nemâncată, frustrată. Stătea de vorbă cu toţi marţafoii pe internet, pe site-urile alea de matrimoniale. Până la urmă, se pare că şi-a găsit un hăndrălău şi a crezut că-i bărbatul vieţii ei. Hăndrălăul i-a spus minciuni o vreme, i-a cerut bani cu împrumut, promiţând că o să-i dea înapoi şi a reuşit să stoarcă o avere de la madam. Te întreb: ce-are asta a face cu mine? A obligat-o cineva să-i dea bani ăluia? Nu. Îi dădea bani de fraieră ce era, practic plătea ca să i se spună „iubito", şi pe urmă vine să facă plângere la poliţie şi să-mi murdărească mie trotuarul?

Mă minunam, pe zi ce trecea, de cât de lepră putea să fie Carvana. Am încercat să nu las să se vadă asta şi am întreţinut discuţia:

— Şi chestia aia, pe care o avea la gură?

—A zis că a luat drăcia aia de la el. Trebuie să fi fost herpes, închipuie-
ţi-

— Deci cei doi s-au întâlnit în persoană?

— Pe cât se pare, doar o dată. După ce au vorbit câteva luni pe internet, hăndrălăul a fost de acord să stabilească o întâlnire. Au ieşit la cină, el i-a dat limbi, ea i-a mai împrumutat nişte lovele sau mai ştiu eu ce şi *puf*:, tipul s-a evaporat. Pe urmă, gura femeii a ajuns în halul ăla, distrusă! Voia să-l găsesc pe hăndrălău. I-am zis că nu se poate, că el a dispărut deja şi că n-are decât să-şi vadă de viaţă, să-şi trateze rana şi să treacă

peste povestea asta. Cel mult, se putea face un proces-verbal despre lovelele dispărute. Dar n-am fost nesimţit, nimic de genul ăsta. Mă cunoşti, Verő, sunt un tip cumsecade. I-am zis că înţeleg, că îi respect punctul de vedere şi aşa mai departe. Am fost un gentleman perfect. Chiar era nevoie să se omoare la mine în secţie?

— Femeia îşi ieşise din minţi, Doc.

— Nebună cu acte-n regulă, îţi spun eu. Parcă aş fi un magnet pentru oamenii ăştia. Femeia e un balaur, apare făt-frumos, îi spune tot ce vrea să audă şi cere nişte lovele. Ce-şi închipuie ea? Că tipul s-a dat în vânt după poza ei de pe site? După textul ei? Ăsta e un caz de psihiatrie, nu de poliţie. Tratament, Verő, de asta au ele nevoie. Şi de câteva tăvăleli bune ca să le treacă mâncărimea.

M-am forţat să zâmbesc, încuviinţând. Nu doar un pumn, bătrânul merita jucat în picioare. Machist de rahat. Eu ştiam cât de greu e pentru orice femeie să meargă la o secţie de poliţie, să depună plângere, să trebuiască să-şi învingă ruşinea şi să explice cum a dus-o cu preşul un fante care i-a făcut jurăminte de amor via internet. Nu mă gândeam decât la felul în care se simţise Marta când fusese primită de Carvana, tonul ăla depreciativ, dispreţul ăla faţă de durerea pe care ea o simţea. înţelegeam de ce sărmana se aruncase de la fereastră.

Acum el o să poată să mă iubească, spusese ea. Şi aţintise către mine acea ultimă privire mioapă care cerea să se facă dreptate. Dar Justiţia e şi ea mioapă, iar Carvana nu era dispus să o urmărească. Să vânez oameni de nimic m-a făcut întotdeauna cât se poate de fericită. De asta m-am hotărât să dau concurs pentru un post în poliţie cu ani în urmă, am devenit funcţionar şi, după toată debandada, până la urmă, am înţepenit în funcţia de secretară. Dar asta e o altă poveste.

Mi-am îndreptat corpul, până când nu mă mai sprijineam decât de marginea scaunului Şi l-am privit pe Carvana Ştiind că ultimul pas era destul de riscant, dar necesar.

— Doc, pot să investighez un pic?

El a holbat ochii, aproape că s-a înecat cufumul dela ţigara de foi,şi, înainte să apuce să spună ceva, am continuat:

— Sunt de acord cu tine că femeia era nebună, dar chiar există bande specializate în lovituri de genul ăsta. Nu-i de ignorat, cel puţin partea cu banii. Ai toată povestea cu Marta în calculator? Pot să mă uit un pic? Ştii că pot să te ajut să-l prinzi pe tipul ăla fără să las vreo urmă proprie...

Pornisem la atac şi Carvana nu erapregătit.Fusese luat prin surprindere. Fără îndoială, n-avea să se lase uşor. Bătrânul s-a strâmbat, a pufnit şi s-a apucat din nou să mă ia la rost, aşa cum făcea întotdeauna.

— Vero, tu nu te mai înveţi minte! Cu o tentativă de sinucidere la activ, ţi-ar fi complet imposibil să investighezi o chestie din asta! Ce credibilitate ai? Zero! Secretară, asta-i tot ce-am reuşit să aranjez ca să te ţin aici, Şi nici măcar n-am făcut-o pentru tine, am făcut-o pentru prietenul meu Julio! Nici vorbă de ieşit pe teren, nici vorbă de investigaţii. Ţi-am zis, bagă la sertar! Lasă ştirea să se răcească odată cu cadavrul!

Nemernicul mi-a mai Şi zâmbit maliţios. Iar mi-a aruncat-o în faţă! Aşa e viaţa: faci o sută de lucruri cum trebuie, dar secăturile nu-şi amintesc decât de o greşeală. E al dracului de nedrept, iar nedreptatea îţi răneşte sufletul. Am simţit o greutate în piept. Unda de nelinişte pe care o cunoşteam atât de bine încerca să iasă prin fisurile prost astupate ale trecutului meu. Cea care trăgea ponoasele eram tot eu, mereu înţepenită la biroul ăla cu grămezi de hârtie în faţa ochilor.

Voiam să mai aduc argumente, dar telefonul lui Carvana a sunat înainte să apuc. Era comisarul general. A fost frumos s-o văd pe mumia aia tremurând toată cu superiorul la telefon. Bătrânul umbla dintr-o parte în alta, dregându-şi gâtul plin de

flegmă în timp ce îşi recita litaniile.

— Nu, domnule comisar... Vai de mine! Totul e sub control, n-aveţi de ce să vă faceţi griji. Nu, nu e nicio înregistrare. Şi eu am rămas stupefiat. Noi i-am dat tot sprijinul bietei femei, domnule comisar. Ştiu că s-a dat la televizor... Din păcate, fata nu prea era bine cu capul. Da, ştiu, domnule comisar. Da... Da... Da... Nu. Nu, nu. Merg acum acolo.

A închis telefonul, înfrânt. M-a privit ca Şi cum ar fi cerut ajutor.

— Comisarul general mă strânge cu uşa. Trebuie să merg până acolo să fac politică, Vero. îmi eliberezi programul?

— Ţi-l eliberez.

— Şi promiţi că uiţi de povestea asta?

— Promit.

Când a ieşit bătrânul, am surâs. Pe dinăuntru Şi pe dinafară. Mi-am scos din buzunar stick-ul de memorie, l-am introdus în calculatorul lui Şi am făcut back-up pentru ziua aceea. Fără să pierd timp, am mers la camera de probe. Secţia era acum aproape goală şi nimeni nu s-ar fi mirat de prezenţa mea acolo, era linişte. Am desfăcut cu grijă ambalajul în care se afla geanta Martei Campos, aruncată la întâmplare pe un raft. Nici măcar nu m-am obosit să-mi pun mănuşi; amprentele mele ar fi fost excluse, din moment ce lucram în clădire. Mă îndoiam că o să observe cineva. în Brazilia, nimeni nu verifică nimic. Femeia s-a sinucis. Prin urmare, s-a închis cazul.

Am examinat conţinutul genţii, fotografiind totul cu telefonul meu. Slavă cerului, Marta Campos era mult mai organizată ca mine. înăuntru, avea până şi un separator multifuncţional, în care toate lucrurile erau aşezate la locul lor. Am găsit un unguent cu benzocaină (desigur, pentru rana aceea groaznică de la buze), chei de maşină şi o mică agendă, tip Moleskine. Am răsfoit paginile şi am văzut că, pe unele dintre ele, notiţele erau evidenţiate cu markerul. Am aruncat repede carneţelul în geanta mea. Nimeni nu avea să-i simtă lipsa. încă o cheie într-o punguţă aflată în geantă; trebuie să fi fost cheile de la casa ei. O

trusă de toaletă cu periuţă de dinţi, pastă, aţă dentară.

Am aruncat o privire asupra unor chitanţe, dar nu am găsit nimic care să atragă atenţia. M-am concentrat asupra mobilului. în ziua de azi, ne ţinem toată viaţa înăuntrul acestor mici aparate. Spre norocul meu, persoanele solitare ca Marta nu se obosesc să seteze un cod de acces.

O trecere rapidă în revistă a ultimelor e-mailuri şi iată: o chitanţă electronică de la compania de taxiuri, cu adresa de plecare şi cea a secţiei. OK, n-a venit cu maşina ei. M-am mirat să văd mai multe e-mailuri cu acel *postmaster* scris în antet, folosit atunci când destinatarul nu e găsit. Am confirmat că toate fuseseră trimise la studentbestial88@gmail.com. Fără îndoială, era e-mailul folosit de hăndrălăul care a înŞelat-o pe Marta. Chiar şi după toate cele întâmplate, ea nu încetase să îi trimită mesaje tipului, încă mai nutrea o infimă speranţă că apăruse vreo neînţelegere şi că povestea ei de iubire nu avusese ca miză o escrocherie. Avea o nevoie disperată să creadă că e real. Toate laudele adresate ei, toate mesajele pline de afecţiune. Cum poate cineva să mintă cu atâta cruzime doar ca să scoată bani de la o femeie amăgită?

Voiam să mă mai uit; cu toate astea, trebuia să mă grăbesc. Putea să intre cineva şi preferam să nu fie nevoie să dau explicaţii. Am pus toate cheile în geantă, am închis punga de probe, am stins lumina şi am ieşit. M-am uitat la ceas: aproape nouă seara. Fără să pierd timp, în liftul gol, l- am sunat pe soţul meu şi am minţit:

— Tigrule, a fost o problemă aici la secţie. O să mai întârzii puţin. Iei tu copiii de la mama ta? Şi eu te iubesc.

Când am închis telefonul, nu am putut să nu mă gândesc la Marta: *Acum el o să poată să mă iubească...*

O mulţime de reporteri se înghesuiau în continuare la uşa clădirii. Am fost nevoită să spun câteva cuvinte despre caz în faţa camerelor, având grijă să omit numele Martei, bineînţeles. Am preferat să nu comentez sinuciderea, am spus că încă investigăm Şi că nu ne vom opri până când nu vom descoperi

adevărul. Când am scăpat, am fugit către parcare. Am intrat în maşina mea Honda Fit de culoare neagră, când mobilul a început să vibreze. Era Carvana. Fără îndoială, voia să se asigure că îi eliberasem programul aşa cum îmi ordonase, că nu spusesem vreo prostie în faţa presei, că ştersesem cu buretele toată povestea şi că eram în continuare de partea lui. Am pornit maşina, lăsând mobilul să vibreze mai departe. *Ducă-se dracului Carvana!*

Waze era salvarea vieţii mele. M-am născut fără simţul orientării; sunt în stare să mă pierd chiar şi atunci când dau colţul străzii. Aplicaţia aceea mă ducea direct la destinaţie, fără niciun stres. Deşi ziua fusese groaznică, mă simţeam norocoasă. Aproape de casa Martei, am găsit uşor un loc de parcare. Problema a apărut după aceea: ea locuia într-un drăguţ complex rezidenţial de case din São Paulo, dar poarta principală era închisă. La umbra unui arbore, am aşteptat să se ivească o ocazie. Se întoarce multă lume de la serviciu acum, poate o să deschidă cineva poarta automată ca să intre cu maşina. Picioarele mă dureau cumplit. Ştii cum sunt zilele alea când îţi alegi greşit tocurile? Dacă aş fi ştiut de dimineaţă cât de obositor o să fie, m-aş fi dus la muncă în pantofi sport, ăsta-i adevărul. Fiecare baretă a pantofilor îmi rănea pielea, dar Marta merita efortul de a descoperi ce se întâmplase în viaţa ei.

N-a durat mult până când a sosit un locatar şi a apăsat butonul telecomenzii. Eu deja mă aşezasem strategic şi m-am strecurat înăuntrul complexului imediat ce el a intrat. Am găsit în curând casa Martei: numărul 8, micuţă, zugrăvită în galben şi alb, părea o căsuţă de păpuşi. Pe dinafară.

Pe dinăuntru, era o cu totul altă poveste. Adesea spun că locuinţele noastre ne dau în vileag la fel ca amprentele digitale. Casa Martei o reprezenta foarte bine pe femeia aceea tremurândă şi plânsă, care se sinucisese în faţa mea în prima parte a zilei: totul era claie peste grămadă; parcă ar fi fost geanta mea, doar că mai rău. Am înaintat câţiva paşi şi în curând m-am împiedicat de un covor strâmb. Am luat mobilul,

am aruncat geanta pe balansoarul de la intrare şi mi-am scos uşurată pantofii. E mult mai bine să investighezi desculţă.

Am fotografiat tot ce mi se părea important pentru a înţelege viaţa Martei Campos. Dincolo de aspectul neîngrijit, decoraţiunile confirmau că, până nu demult, casa fusese bine organizată: exista o anumită unitate de culoare a mobilelor, covoarele erau colorate (chiar dacă murdare) şi tablourile, de bun-gust (toate prăfuite). în mod clar, avusese loc recent o

schimbare de situaţie în viaţa ei, două momente suprapuse care culminau în contradicţia dintre o casă frumoasă, dar abandonată, şi o geantă bine organizată. Marta era deprimată?

Am mers direct către baie. Faianţă mucegăită, scurgeri pline de păr, prosoape umede. Marta trăise ultimele zile ca un zombi. Pe blatul chiuvetei, vopsea de păr expirată şi recipiente de Şampon şi balsam refolosite, pline de apă. Fusese preocupată de înfăţişarea ei, dar încetase să se mai îngrijească. Am deschis dulapul şi am găsit două antidepresive, Donaren Şi Cymbalta. Erau Şi flacoane de Alprazolam, dar nu părea nimic neobişnuit: dacă eşti o femeie peste treizeci de ani şi nu ai nevoie de pastile pentru anxietate, atunci meriţi un trofeu. Am fotografiat tot şi am trecut în dormitor.

Am ezitat o clipă înainte să deschid uşa şi, pe tăcute, i-am cerut scuze Martei pentru că îi invadam intimitatea. Am avut strania senzaţie că am murit Şi cineva necunoscut îmi cotrobăie prin lucruri. N-a fost deloc plăcut. A trebuit să-mi reamintesc că făceam asta pentru un scop nobil: să- 1 bag la închisoare pe jegul ăla care o înşelase.

Dormitorul era de bun-gust, dar un pic cam exagerat. Pe pereţi, postere cu Elvis şi Madonna. Răspândite pe podea şi deasupra patului matrimonial, o mulţime de perniţe reprezentând chipuri faimoase: Marilyn Monroe, James Dean Şi clubul 27: îmi zâmbeau Jim Morrison, Janis Joplin, Kurt Cobain, Jimmy Hendrix Şi Amy Winehouse. Toate celebrităţile acelea muriseră din „supradoză de viaţă". Oare sinuciderea se număra deja printre fanteziile Martei? Posibil. Am ajuns la sertare şi dulapuri. Nu era nicio scrisoare de rămas-bun, nu era nimic care să indice că ea ieşise din casă în dimineaţa aceea cu intenţia de a se arunca de pe o clădire. Nu voia decât ajutor. Dar discuţia cu Carvana fusese letală.

Deşi corpul meu tânjea după odihnă, am încercat să mă concentrez. Mi- am turnat un pahar de apă de la frigider şi am profitat de ocazie pentru a face o inspecţie înăuntru. Multe sticle de Coca-Cola, puţină mâncare, un miros oribil, de stricat,

venind dintr-un pachet de la restaurantul Trattoria de Sargento, tot felul de resturi în caserole mari, fără niciun fel de organizare. Farfurii care se strânseseră în chiuvetă, firimituri pe blatul de la bucătărie. în cămară, şi mai multe sticle de Coca-Cola. Nici urmă de marijuana, cocaină sau alcool. Doar Coca-Cola. în sfârşit, un viciu al
Martei.

Am intrat în a doua cameră a casei şi am observat că aceasta servea uneori drept birou. Pe rafturi, tot felul de cărţi: unele clasice, altele de colecţie, multe chestii proaste, siropoase, romane de dragoste. Am făcut fotografii ca să analizez în detaliu mai târziu. Am răsfoit rapid albumele de familie. Puţine fotografii, toate vechi şi cu oameni mai în vârstă – unchi, veri, bunici. Pe cât se pare, Marta nu avea descendenţi, doar ascendenţi; o realitate tristă atunci când îmbătrânim.

M-am aşezat în faţa calculatorului, care mă interesa cel mai mult. Era deja pornit, în stand-by. Am introdus stick-ul meu de memorie Şi, în timp ce copiam tot conţinutul, am profitat ca să examinez istoricul accesărilor. Am observat imediat că, până cu două luni în urmă, Marta intra extrem de des pe site-ul de relaţii Iubireldeală.com, apoi s-a oprit. Cu siguranţă, acela a fost momentul în care l-a cunoscut pe hăndrălău. Am încercat să accesez profilul ei pe site, dar nu am reuşit: fusese şters. Poate că îl ştersese chiar ea, crezând că găsise iubirea adevărată. Trăise ultimele două luni în al nouălea cer, încurajată de laude mincinoase. Părea ridicol, dar era tragic şi adevărat.

Am deschis câteva e-mailuri de la acel @studentbestial88 şi m-am convins că era acelaşi hăndrălău cu mesajele lui de dragoste siropoase. Ea îi spunea Pietro, dar eram sigură că numele era fals. într-unul din e- mailurile mai recente, el cerea, plin de tupeu, 1.500 de reali ca să plătească nişte analize medicale pe care trebuia să le facă urgent, neacoperite de asigurarea de sănătate. Nu ştiu cine a spus că iubirea e oarbă, dar a avut mare dreptate. Toate femeile văd la televizor genul

ăsta de escrocherie, dar cred că nu li se întâmplă decât altora. Când vine vorba de ele, se încred în primul dobitoc care le iese în cale. Acel @studentbestial88 era deştept, profesionist, inunda căsuţa de mesaje a Martei cu texte pasionale, trimise în toiul nopţii:

E patru dimineaţa Şi m-am trezit cu gândul la tine. =) De când te-am cunoscut pe site, viata mea s-a schimbat, fu eşti iubirea mea ideală. Nu zic k sunt îndrăgostit de tine doar pentru k, dak îţi zic asta iar, o să fugi... dar te iubesc, prinţesa mea! Eşti frumoasă, eşti ruptă din visele'mele... Abia aştept să fim împreună! Pietro.

Alt e-mail trimis de individ, după câteva minute:

Frumoasa mea, tot nu pot să dorm. Nu-mi stă gândul decât la tine. Cum să trăiesc cu asta acum? Sunt un tip tare norocos k te-am întâlnit. Sper să fiu persuasiv k să te cuceresc cât mai repede. Pietro.

Şi, la opt dimineaţa, încă unul:

M-am trezit acum cu un zâmbet pe buze. Ce bine e să fii iubit Şi să iubeşti pe cineva cu adevărat. Mulţumesc k mi-ai redat speranţa de a fi fericit în iubire, frumoasa mea! =)

Analizând conţinutul mesajelor, înţelegeai că, la început, răspunsurile Martei erau precaute, dar, încetul cu încetul, se deschisese, se lăsase îmblânzită de alintări, până când începuse să fie fermecată de el în mod clar – şi atunci a început Pietro să o exploateze, cerându-i bani cu împrumut:

Prinţesa mea, mă simt cam stânjenit să te rog asta, nici măcar nu ne-am cunoscut personal până acum, dar ceea ce simt pentru tine e atât de puternic încât cred că îmi pot permite să-ţi cer ajutorul într-o urgenţă. N-am altă soluţie, e într-adevăr serios. =(Ai putea să-mi împrumuţi vreo cinci sute de reali? Contul meu bancar e blocat din cauza unui proces juridic al familiei mele Şi am nevoie de bani ca să-mi plătesc taxa la facultate luna asta! Promit că ţi-i dau înapoi imediat ce se rezolvă lucrurile. Sărutări de la Pietro!

Mobilul meu a început să vibreze Şi m-am speriat. Era din nou soţul meu, pentru a patra oară. Nu mai puteam întârzia mult. Nu voiam să mă aştepte cu vreo discuţie de cuplu când ajungeam acasă, asta mai lipsea. Paulo nu s-a împăcat niciodată prea bine cu faptul că era căsătorit cu o poliţistă, ăsta era adevărul. Uneori, când spuneam poveştile pe care le aflam la secţie, simţeam că mă priveşte ca pe un animal sălbatic. Nu era în stare să înţeleagă febra care îl apucă pe un poliţist atunci

când apare un mister; e o descărcare de adrenalină, o sete de a afla, de a urmări, întotdeauna aşteptam nerăbdătoare pe lângă anchetatorii care făceau muncă de teren. Acum, *eu* eram cea care se afla pe teren.

Am oprit calculatorul în grabă Şi începusem să închid luminile, când am observat un panou de plută agăţat după uşa camerei. Acolo, împânzită cu piuneze Şi post-it-uri, am găsit comoara. Printre multe hârţoage, fluturaşi publicitari de la restaurante şi alte lucruri inutile la prima vedere, Marta părea să fi început o investigaţie particulară ca să descopere adevărata identitate a lui @studentbestial88/Pietro. Pe panou erau conversaţii de pe Facebook şi e-mailuri imprimate, tot felul de documente, liste de semne particulare ale hăndrălăului, alături de un portret desenat, gen amator, al acestuia – semn că Marta chiar nu avea nicio fotografie cu el. Am strâns toate hârţoagele ca să mă uit pe ele mai târziu şi să separ grâul de neghină. Fără îndoială, ea îi adusese o parte din acele materiale lui Carvana, dar lepra bătrână probabil că le ascunsese de mine sau le aruncase direct la gunoi.

M-am pregătit să ies. Mi-am luat geanta de pe scaun şi am pus înăuntru mobilul, stick-ul Şi hârtiile – iar harababură. M-am hotărât să nu-mi pun pantofii, nu meritam atâta tortură. Lângă uşă, am observat măsuţa de la intrare, cu câteva plicuri Şi corespondenţă, primite prin poştă. Intrasem în casă atât de grăbită şi de avidă după informaţii, încât ignorasem măsuţa. Am luat plicurile şi le-am cercetat: facturi de curent, gaz şi telefon; scrisori-tip de la instituţii de caritate cerând sprijin financiar şi, în sfârşit, un plic, cu analize de laborator, desfăcut. Era rezultatul examenului unor probe luate din gura Şi din vaginul Martei: *pozitiv cu bacteria* Defungi vermibus. Am fotografiat analizele şi m-am cărat.

În timp ce treceam prin complexul rezidenţial, îndreptându-mă către ieşire, am apăsat butonul cheii de la maşina Martei, să văd unde era parcată. Nu înţelegeam de ce venise cu taxiul la secţie dacă avea maşină. Oare nu era în stare să conducă?

Căutarea nu a dat roade, vehiculul nu era nici în apropierea casei, nici în complexul rezidenţial. Am ajuns să dau şi o tură prin cartier: nimic. Intrigată, am aruncat cheile în geantă Şi m-am urcat în Honda mea.

înainte să pornesc maşina, mi-am verificat mobilul: încă trei apeluri de la soţul meu. Am profitat ca să intru pe Google şi să caut mai multe informaţii despre *Defungi vermibus*. în câteva secunde, iată răspunsul: *Defungi vermibus* e ciuperca morţilor, cunoscută pentru faptul că apare la cadavre. Am mai citit şi alte rezultate, dintre care multe erau despre legenda urbană cu „sărutul necrofilului", cea cu fata care îl sărută pe tipul mişto de la discotecă şi ia o bacterie care nu apare decât la cadavre. Mi s- a făcut părul măciucă. Era de-ajuns să pui lucrurile cap la cap. Dacă Marta a luat infecţia aceea în urma aventurii ei, nu a descoperit doar că el o înşelase, ci şi că individul, bărbatul vieţii ei, era un necrofil.

Mi-am sprijinit fruntea de volan, plângând cum nu plânsesem de ani buni. Mi-am amintit-o pe Marta ghemuită, neajutorată, lângă cafetiera făcută praf. Mi-am amintit de gura ei groaznică, cuprinsă de infecţie. Mi- am amintit de ochii ei speriaţi, de senzaţia că şi eu am fost discreditată, ignorată. A fi invizibil e o realitate pentru mulţi oameni. Marta ştia asta. Rana, escrocheria, analizele, legenda. Şi mi-am amintit fraza... Fraza pe care ea a spus-o înainte să se arunce pe fereastră. Totul avea sens.

Acum el o să poată să mă iubească...

Janete îşi freacă mâinile de Şorţul în carouri pe care a ales să îl folosească în ziua aceea. Călcat ireproşabil cu fierul, volănaŞe perfecte, aproape deloc pătat, aşa e ea, grijulie. îşi sprijină mâinile de chiuvetă şi suspină. îi vine să plângă, dar n-o să-i dea lui satisfacţia asta. îşi înăbuşă plânsul. îşi cere ei însăşi să se calmeze, în timp ce îşi aude soţul bombănind în sufragerie Şi lovind cu pumnul în masă:

— La dracu', Janete, mi-e foame, întârzii! Aoleu, se mişcă în reluare femeia asta! Sunt pe tură azi. Nu mai e gata odată

haleala aia?

Nu a fost mereu aşa. La începutul căsătoriei, Brandão făcea tot felul de lucruri ca să-i fie pe plac, o copleşea cu alintări şi atenţii. Părea hotărât să o cucerească şi se folosea de artificii eficiente, încetul cu încetul, el a devenit soarele ei. Era un bărbat exigent, ea ştiuse întotdeauna asta, dar se simţea apreciată, preţuită pentru ceea ce ştia să facă cel mai bine: să aibă grijă de soţ şi de casă.

În regiunea centrală a ţării, Janete avea o mamă bolnavă şi trei surori, toate măritate, cu copii, care s-au îngrijorat când ea, mezina, s-a hotărât să se stabilească în oraşul cel mare cu viitorul soţ. Pe vremea aceea, Janete ştia foarte bine ce voia şi s-a încăpăţânat, simţea că e liberă să facă ce vrea. Pe lângă asta, se considera victorioasă: urma să aibă căsuţa ei în São Paulo, să-i satisfacă toate nevoile soţului care ţinea la ea şi îi arăta afecţiune. Părea un vis de prinţesă. Şi multă vreme, a fost şi realitate.

Îşi iubea soţul mai mult decât orice. De aceea, a fost înţelegătoare atunci când Brandão a insinuat că familia ei se amesteca prea mult în treburile lor. Mama suna aproape în fiecare zi, surorile o dată pe săptămână, toate vrând mereu să ştie despre viaţa lor – iar Janete avea prostul obicei de a le povesti. A terminat cu asta. Puţin câte puţin a încetat şi să le viziteze, fiindcă îşi petrecea tot timpul având grijă de Brandão. Iar atunci când mama ei a murit, a preferat să nu meargă la înmormântare, ceea ce le-a enervat pe surori şi le-a făcut să rupă relaţiile definitiv.

Janete nu le simţea lipsa. Brandão chiar avea nevoie de nevasta lui ca

să menţină totul în ordine. Era o mândrie când el povestea cum i-au lăudat uniforma de ofiţer din Poliţia Militară, călcată mereu ireproşabil, când îi ieşea mâncarea pe care i se năzărise lui că o vrea la cină, când el îi lăuda un Şorţ nou sau manichiura bine făcută.

Treptat, ea a înlăturat din viaţa ei tot ce ar fi putut să-i ameninţe iubirea cea minunată. Pentru că ieşea foarte rar, nu cunoştea aproape pe nimeni în oraş. Prietenii din centrul ţării s-au împuţinat încetul cu încetul, uitând de ea, care nu mai călcase în Jales. Telefoanele au amuţit şi ele. Cine să o sune?

Lui Brandăo, reţelele sociale i se păreau o mizerie, ceva pentru curvari, şi a şters repede conturile pe care le avea pe Facebook, Twitter şi Instagram. Nu avea nici telefon mobil, pentru că n-ar fi dus decât la încurcături. în fiecare zi, el verifica istoricul calculatorului Şi ultimele numere apelate, cu *redial* de la telefonul fix, spunând că îl preocupă siguranţa familiei. Nu conta. Brandăo era totul, ea nu avea nevoie de nimic altceva. Azi, nu mai e aŞa...

Janete se sperie, scoasă din gândurile ei de un zgomot puternic care vine dinspre masa din sufragerie. Soţul stă aşezat, ţinând în pumni furculiţa şi cuţitul. Nerăbdător, izbeşte de masă tacâmurile metalice, doar ca s-o enerveze.

— Se arde porcăria aia de mâncare!

Simţind mirosul în aer, ea se trezeşte dintr-odată la realitate. Scoate din cuptor tarta cu inimi de palmier, micşorează focul de la tigaie, ţine oliviera în echilibru pe degetul arătător, ia salata în braţe şi încetul cu încetul aSază totul peste faţa de masă cu imprimeu floral. Pune în farfuria soţului salată şi o felie de tartă, aşa el poate să-şi astâmpere foamea care nu-i dă pace, în timp ce ea termină de prăjit cotletele fără grăsime. îşi şterge fruntea, scăldată de transpiraţie, cu prosopul de bucătărie, garniseşte cotletele cu ceapă caramelizată, îşi îndreaptă spatele şi să pregăteşte să dea ochii cu el. Se aSază la masă, fără să îi fie câtuşi de puţin foame. Dar chiar Şi aŞa,

mănâncă.

Tăcere absolută, aşa cum cer regulile casei la ora aceasta. Ea îşi mestecă mâncarea, despre care ştie că e delicioasă, dar nu simte decât un gust ca de nisip. E gustul amărăciunii. La televizor, Brandăo urmăreşte un jurnal de ştiri locale. Şocanta poveste a unei femei care s-a aruncat de la fereastra unei secţii de poliţie. în clipa aceasta, cumva indirect, Janete se identifică cu ea: există pe lume şi alţi oameni cu vieţi la fel de nefericite ca a ei. Nici măcar prin tragedie nu e deosebită.

Stă cu ochii şi cu urechile pe reportaj. închipuie-ţi, să-ţi iei singur viaţa. S-a gândit la asta şi înainte, în momentele de disperare, când nu putea dormi fiindcă îşi amintea urletele. Urletele în întuneric. Dar ea nu are curajul pe care l-a avut cealaltă. E laşă.

— Mestecă mai încet, Janete! îi spune, dându-i o lovitură în umăr. Vreau s-aud ce zice jegul ăsta!

Pe ecran, un bărbat cărunt, cu mustăţi stufoase şi ochi obosiţi, e înconjurat de microfoane de la diverse canale, în timp ce vorbeşte grăbit despre caz. Burtiera îi dezvăluie numele: comisar Wilson Carvana.

— Ăsta nu suportă Poliţia Militară! Bine i-a făcut femeia că i-a murdărit trotuarul! spune Brandăo, amuzându-se, ajungând să râdă în hohote când camera arată cum e spălat sângele în faţa clădirii secţiei. Atât îi trebuie ăstuia, să-mi iasă în cale! îl termin pe jegul ăsta bătrân!

Soţul bagă în gură o bucată mare de tartă. Janete îi citeşte furia pe chip, în timp ce el mestecă grosolan. înţelege întregul ciclu al urii: Brandăo nu- 1 suportă pe comisarul acela, rumegă ştirea, digeră şi, apoi, vomită totul asupra ei.

— Tarta asta se sfărâmă toată, nu ţi se pare? „Aluat sfarâmicios" la propriu, nu-i aşa? Şi cotletul ăsta? Ce-i cu el de s-a făcut ca talpa? Nici să găteşti nu eşti bună, spune el şi mai vâră o bucată în gură.

E începutul coşmarului. Când soţul e în starea asta, nu contează realitatea, el detestă absolut totul. Parcă ar fi alt om.

Janete se face mică, îşi priveşte genunchii, abia dacă se mişcă. Cu timpul a învăţat cum să reacţioneze. E mai bine să nu spună nimic şi să aştepte. Doar să aştepte.

Resemnarea ei pare să îl irite şi mai mult. Brandão continuă să bombăne şi să blesteme neîncetat, împrăştiind resturi de mâncare în toate părţile. Deodată, el se ridică de la masă, se îmbracă în uniformă, îşi ia tocul şi arma fluierând melodia aceea nefastă pe care ştie că ea o urăşte: *Acalanto para Helena*[U]-, a lui Chico Buarque.

Brandão are talentul ăsta: strică tot ce atinge. Janete abia ce aude primele acorduri şi imediat i se face greaţă, îi vine să plângă. Socoteşte câte minute mai sunt până când soţul ei va pleca în tură. Puţine, mai sunt
puţine. Curând, noaptea va fi doar a ei. Dar Janete trebuie să fie puternică.

El parcă i-ar citi gândurile, ghiceşte efortul ei de a-şi păstra stăpânirea de sine şi nu poate accepta ca Janete să reziste la otrava lui. înainte să iasă din casă, trebuie să o lase complet distrusă, zdrobită, adunându-şi de pe jos cioburile propriei demnităţi. Brandão se opreşte în prag Şi, în timp ce îşi leagă şireturile, spune pe un ton nonşalant:

— E timpul să ne găsim o nouă menajeră, nu crezi, vrăbiuţo?

Ea rămâne înmărmurită. îi e teamă până Şi să respire. Se întoarce întunericul, se întorc urletele. Lacrimile îi scaldă faţa, în ciuda voinţei ei.

— Brandão, te rog, nu mă obliga să fac asta iar, te implor.

— Am mai făcut-o şi o s-o facem în continuare. Suntem băgaţi în asta amândoi.

El se apropie, se apleacă deasupra mesei şi îi linge lacrimile, una câte una, aşa cum ai linge o îngheţată de ciocolată. Janete se contorsionează, cuprinsă de greaţă. Nu vrea să îl privească în ochi, dar e inevitabil. Sunt ochi verzi, frumoşi, în care ea nu vede decât o plăcere sadică. Ştie că nu trebuie să fie

impertinentă, dar nu rezistă, nu poate să nu întrebe.

— Brandăo, ce s-a întâmplat cu ultima? Să mă ierte Sfânta Fecioară, eu n-o să pot răbda! Spune-mi ce s-a întâmplat cu ultima fată.

El zâmbeşte, victorios. Voia ca ea să îl întrebe. E felul lui de a o face să se simtă inferioară, neputincioasă. Pe un ton scăzut Şi ucigător, Brandăo separă fiecare cuvânt:

— Nu... e... treaba... ta.

— Te rog!

El o pălmuieşte. Zgomotul sec al loviturii e acoperit de genericul de început al telenovelei, cu o melodie vioaie şi trupuri care dansează. Janete îşi simte partea dreaptă a feţei arzând, ştie că obrazul i s-a înroşit şi se învinovăţeşte pentru că a fost atât de proastă. Nu trebuia să întrebe nimic.

— Mâine o să ne facem rost de o nouă menajeră, spune el, îndreptându- se către uşă. O să vin mai devreme de la muncă şi să vezi distracţie! PregăteSte-te, vrăbiuţo!

♦

Janete se plimbă agitată prin cameră. Schimbă canalul căutând ştiri despre femeia care s-a aruncat din clădirea poliţiei. Relatările evită să dea detalii, unele chiar tratează evenimentul ca pe un accident, dar ea ştie că a fost sinucidere. Tastează cuvintele-cheie în bara de căutare Google şi găseşte un clip video cu o emisiune televizată în care se vorbeşte despre caz. Prezentatorul e exagerat, plin de ticuri şi îi dă legătura reporterului care îl intervievează pe comisarul ăla care nu-i suportă pe cei de la Poliţia Militară. Ah, dacă el ar şti ce ştie ea...

Janete ia o revistă de intégrame şi, alegând o pagină necompletată, îi notează numele: Wilson Carvana. în timp ce scrie, simte un licăr de curaj, o dorinţă discretă de a fi altfel decât e, dar ştie că nu trebuie. Dacă ar fi să stea de vorbă cu o femeie comisar, poate că s-ar simţi mai încrezătoare. E greu să-şi expună intimitatea în faţa cuiva pe care abia îl cunoaşte. Mai bine nu.

învinsă, rămâne în faţa calculatorului. Se mai uită de două-trei ori la clipul video. Apoi, observă o poliţistă care pare să se ocupe de toate la locul evenimentului. începe să fie, din nou, mai atentă. La alt link, urmăreşte un nou reportaj despre caz în care poliţista apare iar, ba chiar e intervievată, cu numele scris dedesubt: Verónica Torres. Ceva din tonul ei plin de îngrijorare îi spune lui Janete că Verónica e o femeie cumsecade. Ea s-a crezut întotdeauna în stare să ghicească firea oamenilor doar privindu-i. A greşit amarnic cu Brandão, dar n-o să mai greşească de- acum încolo. încearcă să se anime şi tastează „Verónica Torres" în motorul de căutare şi găseşte numărul de telefon de la secţie al poliţistei. Şterge istoricul, bea un pahar de apă, se aSază pe fotoliu, opreşte televizorul. Ia receptorul din furcă, ezită. Formează repede numărul, înainte să se răzgândească. Sună o dată, de două ori, o femeie răspunde.

— Secţia omoruri, bună seara. Alo? Alo?

îi vine să plângă. De mult nu a mai auzit vocea altcuiva, altfel decât la televizor. Ultima a fost... Ultima a fost fata cu piele aurie. Janete nu vrea să se gândească la ea. Simte că îi fuge pământul de sub picioare. Respiră adânc şi îndrăzneşte:

— Doamna Verónica?

— Nu, Verónica a plecat. Vă pot ajuta?

Răspunsul o descumpăneşte pe Janete. închide telefonul, convinsă că începe să înnebunească. Sună repede la brutărie şi la măcelărie până când numărul de telefon se Şterge din memorie. Merge în dormitor, înghite două pastile, spune un *Tatăl nostru* repezit Şi se bagă în pat, încercând să închidă ochii. Nu are curaj. Rămâne cu privirea la tavan. în dormitor, toate luminile sunt aprinse. Se teme de întuneric. Priveşte atât de fix becurile albe încât încep să-i mişune puncte negre în faţa ochilor. Se simte ameţită. Se gândeşte la femeile torturate, la urletele de groază şi la Cutia de Forţă. Ecourile fluieratului lui Brandão încă îi răsună în gând Şi melodia stăruitoare nu o lasă să adoarmă.

Dormi, micuţa mea, nu merită să te trezeşti...

O idee nu îi iese din cap. Dacă i-ar fi câtuşi de puţin milă de ea însăşi, dacă ar fi o femeie adevărată, ar trebui să urce pe o clădire înaltă de tot şi să facă la fel ca cealaltă. Să sară de acolo de sus, fără teamă. Cine ştie, poate că astfel şi-ar găsi liniştea.

Când am ajuns la garajul clădirii, mi-am retuşat machiajul privindu-mă în oglinda retrovizoare, având grijă să nu se vadă că aveam ochii umflaţi de atâta plâns. Necrofilie, puroi – era tot ce aveam în minte. Chiar dacă eram într-o stare extrem de proastă, vulnerabilă, nu-mi permiteam luxul de a ceda nervos. Am intrat în casă şi l-am văzut pe Paulo pe canapea, cu o sticlă de vin pe jumătate goală lângă el. S-a ridicat, aţintindu-şi ochii mahmuri asupra mea. S-a apropiat încovoindu-şi corpul.

— Iubirea mea, a spus, atingându-mi braţul.

Voia să mă sărute, dar mi-am întors uşor faţa. Nu pe buze.

— îmi pare rău că am ajuns la ora asta. A fost o zi plină.

— Am văzut totul la Ştiri. Cum te simţi?

Tonul lui era plin de nelinişte. O femeie se sinucisese în faţa mea şi el începuse să mă piseze cu întrebările. Ştiam că era o rană pe care aveam s- o port tot restul vieţii. Ca pe două tatuaje, acum mai şterse, încheieturile mele încă mai purtau urmele tentativei mele disperate de la 24 de ani. în lumea asta de rahat, actul sinuciderii nu ar trebui să fie atât de condamnabil.

— Sunt bine, am răspuns, desprinzându-mă de el.

Paulo m-a îmbrăţişat pe la spate şi m-a sărutat pe ceafa. A ajuns să-mi mângâie părul de parcă aş fi fost un copil. Am lăsat să treacă de la mine, dar de enervat, tot m-am enervat. Cu cât mai de treabă era el, cu atât mai îndatorată îi eram, ăsta era adevărul. Paulo era genul de soţ perfect, care îţi oferă totul, afectuos, fidel. Cum eu n-am fost niciodată perfectă, nu îmi era deloc uşor de înghiţit.

— Şi copiii?

— Dorm, a zis el. Vrei să vorbeşti despre caz?

— Ştii că nu vreau.

La minibarul din sufragerie, m-am servit cu o doză generoasă

de whisky. Paulo s-a aşezat din nou pe canapea, observându-mă, ca şi cum ar fi încercat să-mi interpreteze mişcările.

— Părerea mea e că n-ar trebui să te implici în cazul ăsta, a spus el, în

cele din urmă.

Abia dacă am ridicat privirea; cu cât mai puţin comentam, cu atât mai bine.

— îmi trebuie doar câteva ore de somn, am răspuns.

M-am forţat să zâmbesc şi, înainte ca el să aibă timp să mai spună ceva, am luat-o pe hol. în dormitor, am înghiţit o pastilă de Alprazolam cu restul de whisky sec, care ajunsese deja la jumătate.

Am încercat să dorm.

♦

Chiar înainte să deschid ochii, ştiam că o făcusem lată. Aveam gura amară, ochii uscaţi, urduroŞi. Din pat, auzeam zumzăitul familiei care lua micul dejun. Fără să mă mişc, un gând: *Rahat, cumpărăturile! Am uitat complet!*

îmi şi imaginam potopul de reproşuri pe care urma să-l înfrunt imediat ce aveam să calc în bucătărie. Să fii mamă şi să ai un serviciu serios e o misiune pentru oameni organizaţi. Mereu le-am invidiat pe femeile alea care au câte o foaie de calcul pentru orice, listă de cumpărături la zi, mapă bine organizată cu facturile de plătit... Lista mea pentru supermarket nici nu trebuia scrisă: când îmi aminteam să mă duc lipsea absolut tot, nu mai era nici măcar o rolă de hârtie igienică în toată casa.

M-am dat jos din pat, fiecare muşchi al picioarelor mă durea. Am făcut un duş rece, poate aşa chiar mă trezeam, mi-am făcut machiajul în zece minute Şi am pornit să-mi înfrunt familionul. Femeile sunt ca indienii: îşi vopsesc feţele pentru războiul pe care îl înfruntă în fiecare zi.

— în sfârşit, Vero! a spus Paulo când m-a văzut.

Rafael ciugulea bucăţi dintr-o pâine veche de o zi, în timp ce Lila bea un pahar cu lapte.

— Ştiu, am uitat de cumpărături.

— Mă chinui aici să hrănesc patru oameni cu două ouă, dar nu e nici unt, nici Nutella pentru copii... Chiar era nevoie să ajungem aici?

— Bună dimineaţa şi vouă! le-am spus, cu o faţă care o

arăta că nu mai suport încă o rundă. Poţi să faci Şi tu cumpărăturile la supermarket, Paulo. Nu-ţi afectează deloc masculinitatea.

Rafael şi Lila mă priveau cu ochi nevinovaţi. Nu ştiau ce se întâmplase, dar ştiau că dimineaţa nu era bine să se pună cu mine. Mi-au dat câte un sărut fără entuziasm şi au plecat de la masă ca să se spele pe dinţi. Paulo a profitat de ocazie ca să se apropie:

— Iartă-mă, Iubi! A fost o mitocănie din partea mea să te iau la rost după ziua de ieri.

— Nu-i nimic.

— Promiţi că nu te bagi în cazul femeii ăleia care s-a aruncat din clădire?

— Promit, am minţit cu lejeritate, privindu-l în ochi, deja obişnuită cu asta. Trebuie să plec. îţi aminteşti ce zi e azi?

— Sigur. Dar, cum ai atâtea lucruri pe cap, credeam că o să uiţi. Dacă ar fi fost viu, câţi ani ar fi împlinit tatăl tău? Optzeci Şi unu?

— Optzeci şi doi, am spus şi l-am sărutat pe frunte, lângă chelia care începea să se contureze. O să trec pe la cimitir ca să las nişte flori înainte să merg la secţie.

— în regulă.

— O să încerc.

Am trântit uŞa Şi, în lift, am rămas cu gândul la toate minciunile pe care i le spusesem soţului meu într-o discuţie de câteva minute. O clipă mi-a părut rău, dar în curând mi-am alungat jena. Afecţiunea mea pentru el era adevărată, familia pe care mi-o făcusem cu el era adevărată. Minciunile... ei bine, minciunile nu foloseau decât ca să ţin fiecare lucru în locul care i se cuvenea.

+

Poate că e vremea să vorbesc despre mine, cine sunt şi toate lucrurile alea care trebuie lămurite de la început, dar pe care evitam să le povestesc. E impresionant în ce măsură ne lăsăm influenţaţi de trecut.

M-am născut o fată oarecare, singura fiică a uneia dintre familiile acelea tipice de clasă mijlocie care locuiesc în cartierul Pinheiros, tată poliţist şi mamă supusă. La fel ca aproape toată lumea din zonă, învăţam la Şcoala de stat Fernão Dias Paes, destul de tradiţionalistă, recunoscută pentru calitate şi rigoare. Am avut parte de o educaţie excelentă, mereu am scris foarte bine, aşa că a fost normal să fac Facultatea de Litere la Universitatea din São Paulo. Ca o fată „cu pile" ce eram, după ce am terminat facultatea, la 22 de ani am dat concurs public pentru un post de funcţionar de poliţie la Poliţia Civilă. După logica mea, aşa aş fi putut să aflu mii de poveşti şi să scriu zeci de cărţi, cine ştie, poate chiar să devin o scriitoare faimoasă. Sunt o leoaică veritabilă, îmi place la nebunie să fiu admirată şi lăudată. Şi am visuri mari.

Viaţa mea nu era perfectă, dar pot să spun că eram fericită, locuind cu tatăl meu erou şi cu mama mea supraprotectoare, ţinând-o numai în flirturi cu tipi bărboşi, cu idei comuniste. Atunci, s-a întâmplat.

Era marţi, o zi caldă de ianuarie, eu eram în vacanţă şi peste o săptămână urma să călătoresc la Miami cu părinţii mei. La Şase dimineaţa, încă lenevind în pat, am auzit bătăi puternice la uşa casei:

„Bum, bum, bum, bum, bum!"

Speriată, m-am ridicat în picioare. Am întredeschis uşa camerei, să văd ce se întâmpla; tata era acum la intrare, doar în chiloţi, uitându-se prin vizor.

— Nu-i aşa?

în ciuda figurii lui somnoroase, se vedea că e neliniştit.

— Comisar Julio Torres? a spus vocea de dincolo de uşă. Sunt comisarul Takashiro, de la Magistratura Poliţiei Civile din São Paulo. Vă arăt insigna pentru identificare. Am de executat un mandat de percheziţie şi confiscare. Deschideţi uşa.

Tata a întins gâtul şi s-a prefăcut, cu o voce obosită:

— Mă lăsaţi câteva minute să mă îmbrac? Dormeam.

— Trei minute.

Tata s-a îndreptat către camera mea. Am alergat plângând către pat şi m-am ascuns sub pătură, în timp ce el se apropia. S-a aşezat pe patul meu, mi-a cuprins capul cu braţele.

— Ce se întâmplă, tată?

— Stai liniştită, Floricica mea!

Aşa îmi spunea el, Floricica, chiar dacă nu mai eram deloc mică.

— Totul o să fie bine. E doar o procedură de rutină. încuie uşa şi aşteaptă să te strig.

— Mă tratezi ca pe un copil! am răspuns, fermă. O să fii arestat?

Pentru prima dată în viaţa mea, am simţit că nu sunt în siguranţă. Tatăl
meu, temelia mea, se prăbuşea, iar eu mă prăbuşeam odată cu el.

—Ascultă-mă, Veronica, doar atât. Te rog!

El mi-a întors spatele şi a ieşit în mare grabă. Minutele se scurgeau unul după altul. Am încuiat uşa, dar am redeschis-o încetişor; observam toată agitaţia printr-o întredeschidere. Am văzut când, în camera lui, el a luat nişte hârtii de pe birou, pornind distrugătorul de documente, în timp ce vorbea cu mama. El vorbea, ea riposta. Trebuia să aleg dacă ascultam sau asistam la scenă. Am preferat să văd cu ochii mei.

„Bum, bum, bum, bum, bum! " Alte bătăi la uşă.

El a cotrobăit prin sertar şi a ridicat trăgaciul pistolului său automat. Disperată, mama s-a îndreptat spre el, împiedicându-l să-şi îndrepte arma către propriul cap. Eu am dat înapoi, am fost laşă. Până azi mă învinovăţesc pentru asta. Mi-am acoperit urechile şi m-am ascuns sub pat, închizând ochii cu putere. Cred că am făcut pe mine când am auzit primul foc, nu îmi amintesc bine. Ce s-a întâmplat apoi încă mi-e neclar şi mie. La început erau flash-uri rapide şi nu ştiu dacă golurile rămase au fost umplute de memorie sau de inteligenţă, mai târziu.

Ştiu că poliţia a pătruns imediat în casă când s-a auzit sunetul împuşcăturii, apoi au urmat ţipete şi bubuituri, ca un fel de război într-un mediu domestic. A durat doar un minut, poate două. Apoi,

o tăcere de mormânt.

Nu ştiu după cât timp, o poliţistă blondă, cu voce blândă, a întins braţul către mine.

— Hai, nu trebuie să vezi asta! a spus ea.

Mi-a acoperit faţa ca să mă scoată de acolo. Toţi alergau dintr-o parte în alta, poliţişti agitaţi, sirena unei ambulanţe se apropia, cineva mă examina, în vreme ce alţii intrau în casă, cărând tărgi, dându-i pe ceilalţi la o parte din calea lor. încercam să privesc cu coada ochiului, neîndrăznind să întreb ceva.

Spre seară, când m-am întors singură acasă, numele meu de familie era rostit Şi scris în toate ziarele din ţară. Tragedie în São Paulo. Julio Torres, comisar la Denarc[H)]-, cercetat pentru corupţie în Operaţiunea „Cap sau Pajură", a reacţionat la vestea închisorii cu o tentativă de sinucidere. Poliţiştii au intrat cu forţa în casă şi, văzându-l cu arma în mână, au tras şi ei. Mama a murit pe loc, punându-se scut în faţa bărbatului pe care îl iubea. Tata a supravieţuit şi a fost dus în stare gravă la Terapie Intensivă.

De-a lungul săptămânii, sistemul infracţional al „şlehtei de penali" din poliţia oraşului São Paulo a fost disecat în presă: poliţiştii de la departamentul narcotice puneau sub sechestru transporturi enorme de cocaină, sute de kilograme, şi păstrau o parte ca să o vândă. Erau implicaţi şi oameni de la Poliţia Judiciară, care treceau în avizele de sechestru o cantitate mai mică de droguri; astfel, nimeni nu bănuia nimic.

Era sistemul perfect, investigat luni întregi de către magistratură, până într-o fatidică zi de marţi, când au fost arestaţi cu toţii. Lumea mea s-a prăbuşit în ziua aceea şi nu mai era nimeni care să o ţină în picioare. Singură în casă, am intrat încet în dormitorul părinţilor mei. Extenuată, neputincioasă, m-am culcat în patul lor, fără să-mi pese de sângele rămas încă acolo.

Am îngenuncheat lângă conturul trasat cu cretă care marca locul de unde fuseseră ridicate corpurile şi mi-am trecut degetele peste ceea ce părea să fie desenul unui singur corp. Am alergat până în bucătărie, am pus într-o găleată toate produsele de curăţenie şi am început să curăţ într- o grabă disperată. Am

spălat podeaua, pereţii, am dat la o parte aŞternuturile, dar nimic nu îndepărta sângele împrăştiat. La dracu', n-a inventat nimeni o firmă care să facă curat la locul infracţiunii, să nu fie nevoie ca rudele să vadă toate astea? Am luat cuţitul cel mai ascuţit din bucătărie, am intrat în cadă plină cu apă călduţă şi am făcut aşa cum am văzut în filme. Am început să simt cum mă cuprinde somnul Şi nici măcar n-a durut.

M-am trezit abia mai târziu, înconjurată de calabalâc spitalicesc. Am înţeles imediat că n-am reuşit să mor. Lângă patul de spital, aşteptându- mă, comisarul Carvana s-a prezentat ca un vechi prieten al tatălui meu şi mi-a făcut o propunere. Am acceptat. Nu aveam altă opţiune.

Peste două zile, ziarele au publicat ştirea morţii comisarului Julio Torres. A avut loc o înmormântare simplă, fără priveghi, Şi, în timp ce vedeam sicriul acela cum cobora şi era acoperit de pământ, am ştiut, în sfârşit, că bărbatul pe care îl admiram cel mai mult din lume nu se va mai întoarce.

Când Paulo a intrat în viaţa mea, un an mai târziu, eu eram deja o Verónica Torres orfană de tată şi de mamă, secretară a comisarului Carvana, şi înţelegerea era deja făcută. El n-a putut niciodată să afle ce făceam eu doar o dată pe lună, sub pretextul unei mici petreceri a unui coleg de serviciu, al unei consultaţii la dermatolog sau al unei investigaţii
în ultimul moment.

Am parcat maşina în faţa unei case foarte vechi, zugrăvite în bleu. Chiar şi de pe trotuar, se simţea mirosul de mâncare fadă, de clor şi de scutece pentru adulţi. După atâta timp, fata de la recepţie ar fi trebuit să ştie cine sunt, dar de fiecare dată când mă apropiam, ea nu dădea niciun semn că m-ar recunoaşte. De aceea, la ghişeul de la recepţia azilului, m- am identificat:

— Sunt fiica domnului Julio. Am venit să-mi vizitez tatăl.

♦

Locul acela mă deprima. Eu am fost cea care a ales pentru tatăl meu cel mai bun azil de bătrâni din São Paulo, dar cel care plătea lunar o mică avere ca să îl ţină acolo era statul. Când a ieşit din

comă, medicii mi-au spus că suferise un atac cerebral, cu sechele psihomotorii grave. în principiu, creierul i s-a prăjit. De atunci, trăia ţintuit într-un scaun cu rotile, ca un bufon trist, mut şi cu bale la gură şi, cu toate că era răsfăţat de infirmierele care îi dădeau să mănânce cu linguriţa şi îi administrau tratamentele, nimic din toate astea nu îi ameliora în vreun fel starea.

în primii ani, magistratura chiar spera ca el să îşi revină şi să îi ajute să elimine o dată pentru totdeauna sistemul corupt, intrând în programul de protecţie a martorilor, primind o nouă identitate şi povestind tot ce ştia. Au căzut de acord să răspândească ştirea morţii lui ca să fie protejat în timp ce se recupera. Carvana m-a instalat în funcţia de secretară şi a garantat că o să-mi ţin gura.

— Pentru mine, tata e deja mort! am jurat pe atunci.

Dar nu era uŞor să întorci pagina. Şi iată-mă din nou acolo...

Am înaintat pe coridoare până la camera lui. Mereu simţeam un nod în gât când vedeam ce devenise. Eu mi-l aminteam pe tata atât de înalt, de puternic, ridicându-mă de jos cu fiecare îmbrăţişare, dându-mi sfaturi cu privire la morală Şi justiţie, când am devenit funcţionar la Poliţia Civilă. Silueta aceea firavă, încovoiată, cu salivă scurgându-i-se pe bărbie şi firimituri de pâine căzute pe haine, mă distrugea psihic. Când mă vedea, reacţiona la fel ca recepţionera de la azil: cu indiferenţă. Habar n-avea cine eram.

Camera era simplă, austeră, fără niciun fel de lux, dar curată. Un miros inevitabil de supă era impregnat în mobilă. Deasupra comodei, un televizor vechi la care tata nu se uita. Potrivit medicilor, nu se putea garanta că îşi recăpătase cunoştinţa, cel mai probabil nu înţelegea nimic, nu vorbea deloc, fiind la fel de viu ca feriga din ghiveciul atârnat la uşă.

— La mulţi ani, tată! am spus eu, sărutându-l pe chelie.

Nu adusesem niciun cadou, bineînţeles. Ce putea să-şi dorească un bătrân în stare vegetativă? Am aşezat în faţa lui un scaun pliant şi m-am uitat în ochii lui inexpresivi, încercând să găsesc vreun semn de viaţă inteligentă. Nimic. Niciodată nu era nimic, dar eu nu mă puteam abţine să nu încerc.

într-un mod paradoxal, acel atac cerebral era o binecuvântare, ăsta era adevărul. Tata a avut mereu secrete. *Chiar erai corupt sau ţi s-a întins o capcană?,* voiam să-l întreb. *De ce te-ai împotrivit arestării? Te simţi vinovat pentru moartea mamei?* Niciun răspuns, în afară de tăcere Şi de privire în gol.

Mi-am încrucişat picioarele într-o poziţie mai confortabilă. Am plecat capul, am închis ochii, să văd desfăşurarea faptelor ca într-un film şi i-am povestit incredibila istorie a Martei Campos. îmi plăceau la nebunie momentele acelea, vorbeam fără niciun fel de reţinere şi nu era nevoie să mint. Era mai mult decât sigur că nimic din ceea ce se spunea nu avea să iasă de acolo. Uneori, mi se părea că văd pe chipul lui o vagă urmă de zâmbet, sau de privire aprobatoare, dar ştiam că nu sunt decât nălucirile mele.

în mai puţin de un sfert de oră, l-am blestemat pe Carvana, am blestemat tot sistemul. Biata Marta Campos. Cum e posibil ca totul să fie atât de viciat? Cum pot să fie aşa trântorii ăştia, cu însemnele funcţiei lor cu tot, care nu vor să Ştie de nimic? în Brazilia, dacă eşti poliţist eşti tratat ca un gunoi. Te faci că nu vezi, devii corupt sau mori. Ştiu o mulţime de poliţişti care-şi ascund însemnele ca să nu fie ucişi în drum spre casă, oameni de la Poliţia Militară care-şi pun uniforma la uscat după frigider ca să n-o vadă nimeni, de la Poliţia Civilă care-şi ascund bine insignele ca să nu fie împuşcaţi în caz că ar fi victima vreunui atac. Nu voiam să-mi fie ruşine că sunt ceea ce sunt.

La secţie, când completam rapoarte Şi programam întâlniri pentru Carvana, eram o moartă-vie. în timp ce îi spuneam tatălui meu toată povestea, m-am umplut de energie şi am simţit că s-a schimbat ceva.

Eram puternică, invincibilă. M-am ridicat, sărutându-l pe chelie.

— Nu crezi că e de datoria mea să trec chiar şi prin iad ca să-l prind pe tipul care i-a făcut asta Martei Campos?

Cine tace aprobă.

♦

Ştiam din proprie experienţă că a doua zi după o tragedie e la fel de rea ca tragedia în sine. în secţie era un haos total. încă de

cum am ajuns, m- am enervat văzându-l pe Carvana înconjurat de microfoane, dând interviuri oricui cerea. Nu trebuia băgat la sertar cazul? Imediat ce a înţeles că moartea aceea putea avea urmări, bătrânul a şi început să se umfle în pene. E nasol să fii vanitos. Până şi atunci când deschidea frigiderul şi se aprindea lumina, Carvana se apuca să dea interviuri.

La intrare, am plecat capul şi am reuşit să trec neobservată. Am mers să duc lucrurile Martei înapoi în depozit. Erau multe de făcut. Pe biroul meu, un teanc de proceduri de care trebuia să mă ocup, hârţogărie birocratică de completat. M-am ghidat după maxima funcţionarilor publici din Brazilia: de ce să faci azi ce poţi lăsa pe mâine?

După saluturile obişnuite, în timp ce pornea calculatorul meu preistoric, am luat toate notiţele despre site-ul de relaţii, unde era profilul Martei. Ideea de a avea o relaţie cu cineva, pe internet, mereu mi s-a părut un pic cam nebunească, ca şi cum ai juca la loterie crezând că vei câştiga. N-am avut niciodată încredere în aşa ceva.

în orice caz, era impresionant cât de multe dintre prietenele mele necăsătorite intrau pe site-urile acelea sau îşi puneau fotografiile pe Tinder, în căutarea lui făt-frumos. Bietele de ele. Multe înţeleseseră deja că fat-frumos era de domeniul trecutului şi nu voiau altceva decât o scul prietenoasă. Măcar în cazurile astea, relaţia era mai echitabilă.

Layoutul site-ului Iubireldeală.com era de un prost gust ieşit din comun, cu inimioare multicolore Şi o melodie stridentă pe fundal. în centru, mai multe fotografii de utilizatori perfecţi şi o invitaţie tentantă: „VREI SĂ-ŢI GĂSEŞTI IUBIREA IDEALĂ? FĂ CLIC AICE\ Marta făcuse clic şi îl cunoscuse pe @studentbestial88. Am făcut şi eu clic.

Pentru înregistrare am răspuns la o grămadă de întrebări, o încercare de a defini profilul şi personalitatea utilizatorului. Trebuia să născocesc o momeală bună, tipul de victimă care l-ar interesa pe @studentbestial88,
sau care-o fi fost numele pe care îl folosea acum. Trebuia să fie

profilul unei femei culte, destul de înstărite, dar singure şi fragile din punct de vedere emoţional.

Nume de utilizator: @fataîndrăgostită. Mi s-a părut bun. La completarea numelui, site-ul recomanda să îl treci pe cel adevărat. *Nu vrei să începi o relaţie clădită pe minciuni, nu-i* ***a Şa?,*** scria dedesubt. Am completat „Vera" Diferit, dar destul de asemănător ca să nu mă contrazic mai târziu. Nume de familie: „Tostes".

Ca să încep interogatoriul virtual, mi se cerea un motto, care urma să apară sus, lângă fotografie. Aici m-am împotmolit. Ce motto putea să atragă fără să fie compromiţător? Vinicius de Moraes? Prea melancolic. Borges? Prea intelectual. Sartre Şi Nietzsche? Blazare. Chico Buarque? Clişeu. Ştiu! Perna Martei Campos, cum era? Amy! *Love is a losing game...* Aşa.

Catolică, vorbeşte engleză, nefumătoare, bea ocazional... Am inventat o Vera conservatoare, foarte diferită de Verónica, cea care eram. Stil de viaţă: clasă socială înaltă, dar fără exagerări. Mâncare: italiană, franţuzească, gătită în casă. Vacanţa preferată: să vizitez monumente faimoase. Cărţi preferate? M-am gândit un pic, ba chiar am consultat pozele pe care le-am făcut cu biblioteca din casa Martei: *Doctor Jivago, Doamna Dalloway* Şi *Mândrie* ***Şi*** *prejudecată.*

Absorbită de crearea victimei perfecte, am tresărit când a sunat telefonul de la biroul meu.

—Alo?

Nimeni la celălalt capăt al firului. Am închis şi am continuat să completez profilul. Pentru filmele favorite, m-am întors la fotografiile făcute în casă: *Podurile din Madison Country, Cei doi fii ai lui Francisco, Cincizeci de umbre ale lui Grey, Dragul meu John.* Acoperisem orice posibilitate cu astea. Programe TV favorite: *Vocea Braziliei, MasterChef* telenovela de la Şase, emisiunile pentru femei de la postul de televiziune GNT. Nu era greu să aflu de toate astea, fiindcă de urmărit nu reuşeam niciodată. în puţinele ore în care îmi permiteam orice fel de divertisment, apelam la Netflix. Marta Campos nu părea să fie genul care se uită la Netflix, aşadar nici Vera nu avea să fie.

Telefonul din nou. Am răspuns Şi nimic. A rămas mut. Am început să îmi pun întrebări: de la început era ciudat că suna telefonul fix de la birou,
din moment ce toată lumea folosea telefoane mobile, dar să rămână mut de două ori? Numai de amuzanţi din ăştia care se ţineau de dume n-aveam nevoie la secţie. Nişte lepre.

Apropo de lepre, Carvana s-a întors în biroul lui şi s-a zis cu liniştea mea. Nu trecea un sfert de oră fără ca moşul să-mi ceară ceva – de la o cafeluţă până la un pont pentru interviul pe care urma să-l aibă cu un jurnalist important. Când intram în biroul lui, televizorul era pornit, normal. Carvana se urmărea neîncetat dând interviuri. Să dea atenţie victimei, să investigheze, nici gând. Să vorbească despre caz ca şi cum ar fi făcut tot posibilul? Asta da, făcea. Se cunoşteau deja rezultatele. în pauze, eu mai completam câte puţin la înregistrare. O parte intitulată „puncte de vedere" era enormă, parcă nu se mai termina. Sincer, chiar nu există o metodă mai simplă să-ţi găseşti iubit?

Odată încheiate caznele, primeai o analiză a personalităţii tale. Echilibrată, cu o tendinţă către raţionalitate. Tendinţă medie spre ridicată către inovaţie. Ştie să aprecieze confortul adus de rutină. Părea suficient de convingător ca să-l atragă pe jegul ăla.

Mai lipsea o fotografie de profil. Am încercat să pun două în care apăream din profil, în care nu eram uşor de recunoscut imediat. Peste câteva minute, un mesaj cum că nu au fost aprobate: fotografia de profil trebuie să fie clară, din faţă. Rahat... Dacă mă vedea cineva acolo, pe un site de relaţii, o încurcam.

Suzana, cea care lucra în tura de noapte şi era cea mai mare bârfitoare din secţie, s-a apropiat. Am închis totul repede, dar ea şi-a dat seama că eram foarte concentrată şi mi-a cuprins spatele cu braţul, pisicindu-se:

— Am răspuns la telefon la biroul tău noaptea trecută. Era o femeie, părea agitată. A mai sunat?

M-am gândit imediat la apelurile mute. Am răspuns că nu, i-am mulţumit că m-a anunţat Şi am sunat la biroul lui Nelson, nerd-ul secţiei noastre. L-am rugat să verifice în sistemul central de

identificare a apelurilor dacă acestea veneau de la acelaşi număr.

— Ce naiba, Vero! Asta ştii să faci şi singură...

— Ştiu, Nerdson, dragule, dar treaba e că, în plus, aş mai vrea să descoperi al cui e numărul. Şi, dacă se poate, şi adresa.

— Cam întreci măsura, nu crezi?

— Promit că e pentru o cauză bună.

— îţi aduc imediat rezultatele la birou.

În timp ce el muncea din greu, m-am întors la selecţia fotografiilor. Am ales una veche, făcută cu cinci ani înainte, când eram mai slabă şi aveam părul scurt, vopsit blond. I-am aplicat un efect de blur elementar ca să nu fie atât de clară, dar chiar şi aşa trebuia să fiu nebună s-o pun pe internet. Fără îndoială, Paulo ar fi reuşit să mă recunoască. La dracu', dacă într-o zi soţul meu ar fi descoperit, trebuia să înţeleagă. Am apăsat pe ENTER şi am intrat în lumea digitală a flirturilor.

Nelson a apărut după o jumătate de oră, cu hârtia în mână, ceea ce era un semn bun. Da, apelurile veneau de la acelaşi număr.

— Şi celelalte informaţii? l-am rugat, folosindu-mi tot corpul pentru asta.

— Vero, ştii că pot să apară încurcături... a spus, încercând să nu se lase cucerit aşa uşor, se vedea clar.

— Lasă încurcăturile, poţi să faci asta pentru mine? l-am rugat, ridicându-mă şi ţinându-mi gura la câţiva centimetri de urechea lui. N-o să regreţi.

Am văzut cum i se zbârleşte părul de pe ceafă şi m-am bucurat că încă am efectul ăsta asupra lui. Oamenii se uitau la calculatoristul ăla şi nici nu-şi imaginau cât de sălbatic era în pat. Era slăbănog, ciudat, dar avea performanţe fenomenale. L-am însoţit până la masa lui, aşa, ca să-l susţin. Am rămas în spatele său, privindu-l cum cotrobăie prin operatori, cu trucuri pe care noi nici nu ni le puteam imagina. Nimeni nu e sigur pe planeta asta. Dacă nu vrei să fii invadat, singura cale e să nu ai nici telefon, nici calculator. Dacă ai, eşti terminat.

Din când în când, Nelson întrerupea operaţiunea şi privea în

sus, atingându-şi capul de abdomenul meu. Eu zâmbeau şi îl rugam să continue, dar cu un zâmbet din acela şiret, ca şi cum aş fi vrut să-l pun în dificultate, în legătură cu ce să continue: cu una sau cu cealaltă? N-a durat mult şi gata: telefonul de la domiciliu era pe numele Clâudio Antunes Brandão. Nelson a zis că mai avea nevoie de puţin timp ca să găsească adresa înregistrată. Am profitat ca să mă întorc la biroul meu şi să sun. A răspuns o femeie:

—Alo?

— Alo, sunt Verónica Torres, de la poliţie. Cum vă numiţi?

— Janete.

— Bine, Janete. M-ai sunat în legătură cu...

Ea a scos un suspin Şi m-a întrerupt imediat.

— Cred că soţul meu o să mă omoare, a spus cu o vocea fermă şi neobişnuit de calmă.

— Şi de ce ar face asta?

— îi place să omoare femei.

—A omorât deja alte femei?

— Da, multe.

— Un ucigaş de femei?

— îmi pare rău, trebuie să închid acum.

Şi a închis.

Janete stă aşezată pe fotoliul din sufragerie de ore întregi, a pierdut noţiunea timpului. Parcă lumea nu ar mai exista decât în capul ei. Pe fereastră, priveşte înserarea. Sunt nori întunecaţi pe cer, o să plouă puternic în São Paulo. Asta o îngrozeşte. Picăturile de ploaie care cad pe acoperiş îi amintesc de cutie, de întuneric. Pe lângă asta, Janete ştie că noaptea se apropie şi că Brandão se va întoarce în curând din tură, cuprins de poftă, ca de atâtea alte ori.

Rămâne încremenită, frământându-şi doar mâinile, de parcă ar putea opri timpul în loc dacă ar sta nemişcată. Aerul intră cu dificultate în plămânii ei. Numără până la cinci înainte să inspire, până la cinci înainte să expire, într-o încercare infantilă de a-şi calma mintea tulburată, încearcă să caute prin cotloanele

memoriei felul în care a început totul.

Când l-a cunoscut pe Brandăo, l-a dorit nebuneşte. înainte, nu ajunsese niciodată să facă sex până la capăt, deşi unii iubiţi îşi dăduseră toată silinţa, dar cu el nici nu avusese timp să stea pe gânduri. Lucrurile s-au înfierbântat şi, până să-şi dea seama, i se şi dăruise. Tânjea după fiecare nouă întâlnire, fanteziile puneau stăpânire pe gândurile ei şi, parcă vrând s-o înnebunească, Brandăo o făcea să aştepte, să se roage să primească mai mult. Relaţia a devenit tot mai înflăcărată şi, puţin câte puţin, el a început să aducă ceea ce numea „jucării", pentru a face lucrurile mai picante, arătându-i o lume a desfrânării care a făcut-o să înţeleagă adevăratul înţeles al cuvântului păcat.

Janete era deschisă la orice, numai să nu-şi piardă soţul. S-a reexaminat, a adus justificări pentru fiecare etapă, găsind întotdeauna explicaţii convingătoare pentru gestul său straniu. Şi-a acceptat propria dorinţă, înfrântă. Nu putea să-i spună nimănui, ar fi crezut-o peste măsură de depravată. Şi poate chiar era. în tot restul timpului, în care nu se aflau în pat, îl ura pe Brandăo din toate puterile, dar la primul gest sexual, uita tot. Era paradisul şi pierzania, iar ea ştia asta. Dorinţa nu scăzuse niciodată. Era aceeaşi disperare, aceeaşi lipsă de control şi cel mai rău era

că el devenise conştient de puterea pe care o avea asupra ei.

Era o spirală a nebuniei, jocul sexual s-a extins, a luat proporţii pe care Janete nu le dorea, dar nu putea să le împiedice. După atâta vreme, i-a devenit clar: e complicea unui scelerat, vectorul pasiv al unei răutăţi care se repetă din ce în ce mai des. O ţine dintr-o sperietură în alta, dar nu reuşeşte să scape din această situaţie. îi e ruşine, o omoară vinovăţia, plănuieşte fiecare cuvânt pe care îl va spune în continuare şi... acceptă. Se supune. Plânge, se lasă pradă disperării. Şi nu reacţionează, nu-l poate pierde, nu poate pur şi simplu să fugă şi să-l lase în urmă, el ar căuta-o până la capătul lumii. Nu poate să-l trădeze. Patima e amestecată cu frică. Şi se teme nespus pentru ea însăşi. Dumnezeule, dacă într-o zi el i-ar face ei ceea ce îşi imaginează că le face celorlalte...

A ajuns la limită. Tatăl ei mereu spunea asta, rabzi, rabzi, până când nu mai rabzi! Dar nu o să fie neghioabă, nu, s-a săturat de atâţia paşi greşiţi, bruşti, impulsivi. Deja a plătit scump. După ce s-a gândit de atâtea ori să se sinucidă, să vadă povestea Martei Campos a fost picătura care a umplut paharul. Aşa o să sfârşească şi ea? Nu. Dacă tot nu e în stare să-şi ia viaţa, măcar s-o ia pe cea a lui Brandão.

Singură însă nu o va putea face. Nu are condiţiile necesare. Lui Janete i-a plăcut felul de a fi al poliţistei aceleia, Verónica. Din câte a spus în interviu, pare să apere femeile cu îndârjire, pare o fată care a suferit mult la viaţa ei, dar căreia nu-i lipseşte curajul. Oare o să reuşească să ajungă la un „acord", aşa cum vede în filme, sau la „imunitatea martorului", aşa cum vede la Ştiri? Imunitatea martorului se aplică doar pentru corupţie? Oare ar fi crezută şi secretul ar fi păstrat sau Brandão ar descoperi totul înainte ca ea să facă primul pas?

A sunat-o de două ori pe tipa aceea Verónica, dar atunci n-a fost în stare să scoată niciun sunet, în afară de plânsul care nu voia să se oprească. în mintea lui Janete, apărarea şi acuzarea strigau împreună: nu, nu o văzuse moartă pe niciuna dintre fete. Nu, nici vii nu le mai văzuse vreodată. Nu, nu ştia ce făcea

cu ele. Nu, niciodată nu le-a atins. Da, se ruga în fiecare noapte pentru iertare şi pentru sufletele sărmanelor. Da, avea remuŞcări. Da, se simţea slabă şi laşă. Nu, nu o să sune la poliţie, nimeni nu o să creadă şi mult mai mulţi oameni au să sfârşească rău. Da, o să-şi facă destul curaj şi o să pună capăt situaţiei. Nu, teama era mai mare decât orice. Da, ea nu merită să continue în felul ăsta, o să-l denunţe, chiar dacă o să fie arestată. Arestată? Aşa îi zvâcneşte capul ore întregi, ca un metronom aşezat deasupra pianului. Tic, tac, tic, tac... da, nu, da, nu...

Atunci sună telefonul fix. Se sperie atât de tare încât aleargă să răspundă. Spune un alo aproape fără glas, abia perceptibil. De cealaltă parte, o voce de femeie...

— Alo, sunt Verónica Torres, de la poliţie. Cum vă numiţi?

— Janete.

— Bine, Janete. M-ai sunat în legătură cu...

Ea scoate un suspin şi se gândeşte ce să spună. E atât de greu de pus în cuvinte... Dar nu poate da înapoi acum.

— Cred că soţul meu o să mă omoare, spune, cu o voce fermă şi neobişnuit de calmă.

— Şi de ce ar face asta?

— îi place să omoare femei.

Ca o forţă a destinului, claxonul maşinii se aude în faţa casei. Janete întinde gâtul spre fereastră ca să se asigure: el e! Ascultă zgomotul portiţei metalice de la intrare şi paşii soţului apropiindu-se.

—A omorât deja alte femei?

— Da, multe.

— Un ucigaş de femei?

— îmi pare rău, trebuie să închid acum.

Aproape că face pe ea. Dacă descoperă Brandão, ea nu mai are nicio Şansă. Pune receptorul la loc în furcă, afişează un zâmbet şi se apropie de uşă ca să îl primească. îşi netezeşte rochia, încercând să acopere sunetul propriei inimi, pe care îl

ascultă cu răsuflarea tăiată. Ce i-a spus ea poliţistei? Acum nu mai e cale de întoarcere.

Sărută chipul rece al soţului şi merge în bucătărie, încearcă să menţină un ritm normal, cine ştie, poate că el a uitat, o să pună cina pe masă, o să se uite un pic la televizor...

— Ce faci, vrăbiuţo, încă nu eşti gata? O să ratăm sosirea autobuzului pe care-l vreau! aude Janete, cu spatele la el.

— Nu vrei să lăsăm pe mâine? Se pare că o să plouă! Şi autobuzul vine în fiecare zi...

— Ciocu' mic! Taci din gură Şi schimbă-ţi hainele!

înfiorată, ea se supune. Hai, Janete, hai, îşi spune. Nu poţi să fii slabă acum. Coace-i-o fără să-Şi dea seama! Mai îndură doar un pic...

Se urcă amândoi în maşină la fel ca întotdeauna. Prin parbriz, ea vede fulgere despicând cerul şi trăsnete asurzitoare. E prevestirea nefericirii ei. închide ochii, îndoaie degetele apăsându-le în palmă, chiar simte pornirea de a se ruga, dar nu se roagă. Niciun sfânt nu ar ierta-o pentru ce face în nopţile acelea.

Când ajung la autogara Tiete, plouă deja destul de tare. Locul acela pare o lume aparte: mulţi oameni, învălmăşeală, un miros oribil de urină, copii plângând, cozi în faţa fiecărui autobuz, funcţionari îndesând valize în compartimentele laterale, alţii scoţând nenumăratele sacoşe ale celor care coboară. Ea se întreabă mereu de ce nu îşi cumpără oamenii o valiză mai mare în loc să care zece sacoşe. Cine să înţeleagă?

în mijlocul mulţumii, străbate drumul pe care îl ştie pe dinafară, lecţie învăţată de prima oară, cu mult timp în urmă, şi niciodată uitată. Vede imediat autobuzul pe care îl caută. Cu privirea formată, localizează tipul de fată care îl interesează pe Brandão: brunetă, haine simple, valiză enormă în mână. Aşteaptă câteva minute ca să fie sigură că nu e însoţită şi nu o aşteaptă nimeni. Ajunge să se apropie de tânăra slăbuţă, dar o doamnă cu aer matern apare şi o îmbrăţişează pe fată. Fir-ar să

fie! Nu merge...

Janete începe să devină temătoare. De obicei nu e aşa de greu. în general, întotdeauna coboară din autobuz cineva de felul acesta, care corespunde modelului. Vin o droaie de astfel de fete din nordul şi nord- estul ţării, căutându-şi de lucru în marele oraş. Nici nu vrea să-şi imagineze cum o să reacţioneze Brandão dacă nu reuşeşte. în sfârşit, altă fată coboară din autobuz. Are ochi speriaţi şi se vede clar că e singură, intimidată de mărimea oraşului São Paulo. Janete aşteaptă ca ea să-şi vină în fire şi se apropie zâmbind:

— Bună, cum te numeşti? Eu sunt Gloria...

Fata îi zâmbeşte şi ea, cam stingherită, Şovăind. După un gest vag, capitulează de îndată:

— Deusamar, dar poţi să-mi spui Deusa.

— Ei bine, Deusa, ai deja loc de muncă? Am nevoie de cineva ca să lucreze la mine acasă, ca menajeră. Mi s-a spus că aici, la autogară, se
găsesc persoane de încredere.

Deusei nu-i vine să creadă ce noroc are. Pe ploaia asta, murea de teamă că nu o să poată ajunge la pensiunea despre care i se spusese, nu văzuse niciodată atâţia oameni într-un singur loc, nu Ştia cu ce bani o să mănânce săptămâna următoare şi, din senin... o ofertă de muncă! Sfântul căruia i se ruga era într-adevăr generos. Ea îşi stăpâneşte entuziasmul, amintindu-şi de cuvintele preotului, de pericolele din São Paulo, despre felurile în care putea să îi meargă rău. O priveşte pe femeie de sus în jos, dar e atât de simpatică... Brunetă, subţire, parcă ar fi o scobitoare, vorbeşte încet şi are un zâmbet plăcut, ca să nu mai vorbim de ochii ei limpezi. înghite în sec, tulburată, dar întreabă:

— Ce fel de serviciu ar fi? Nu ştiu să gătesc foarte bine, doar mâncărurile cele mai simple. Dar la curăţenie sunt cea mai bună.

— Deusa, eu sunt în aceeaşi situaţie ca tine, nu te cunosc, dar ajunge să priveşti omul în ochi şi să simţi în inimă

dacă e de încredere sau nu, spune Janete, băgând la înaintare un text pregătit dinainte, care funcţionează întotdeauna. Mi-ai plăcut de când te-am văzut coborând din autobuz ca să-ţi iei valiza, cu o înfăţişare aşa, hotărâtă, o atitudine, ştii? Până la urmă, vin aici atâtea alte fete şi eu te-am ales pe tine...

— Bine, batem palma, răspunde Deusa, hotărâtă. Mergem direct?

— Sigur.

Janete merge înainte, urmată de Deusamar, căreia îi ia una dintre sacoşe, să o ajute. împreună, trec pe lângă o staţie de autobuz unde se înghesuie oameni cu umbrele, aşteptând să fie duşi acasă, şi înaintează către un punct mai puţin aglomerat unde e parcată maşina Opel Corsa neagră. Janete vorbeşte despre salariu, precizează că nu e multă treabă de făcut în casă, că e căsătorită, dar nu are copii, aceeaşi pălăvrăgeală dintotdeauna şi apoi i-l prezintă pe soţul ei, care aşteaptă pe scaunul Şoferului îmbrăcat în uniforma de la Poliţia Militară. Janete îşi dă seama că Deusa se linişteşte când îl vede ca pe o „autoritate", o ucide vinovăţia, dar nu îndrăzneşte să schimbe cursul tragediei.

Brandão îi zâmbeşte fetei, aşa cum zâmbeşte atunci când aprobă alegerea, şi întinde mâna ca să o salute pe Deusa.

— Poţi să urci, draga mea, îi spune el soţiei, în timp ce merge împreună cu Deusa până la portbagaj ca să îi pună valiza înăuntru.

Janete se aŞază repede pe locul de lângă volan şi deschide torpedoul. Ştie ce urmează. îşi pune masca pentru dormit ca să-şi acopere ochii. Duce mâinile la urechi, încercând să alunge orice zgomot, dar picăturile de ploaie răpăie pe acoperişul maşinii, ca un ciocan bătându-i ţăruşi în creier. Pe întuneric, ea ascultă atunci când fata se apleacă deasupra portbagajului mulţumind pentru oportunitatea de angajare, ascultă zgomotul loviturii, un geamăt scurt Şi portbagajul închizându-se. Mai rămâne doar tăcerea înspăimântătoare, punctată de ploaia puternică. Lui Janete îi vine să plângă, dar nu plânge. Vma e şi

a ei.

Numai ce închisese Janete telefonul, când Nelson a venit la biroul meu, răsfăţându-se, ţinând o hârtiuţă atârnată între buze. Eu n-aveam chef de glume. Am apucat hârtia cu un gest brusc şi am citit adresa. Era o casă din Parque de Carmo, Zona de Est.

— Ce-i cu faţa asta, Verő? a întrebat Nelson, dar nici nu m-am obosit să răspund.

Am oprit calculatorul Şi i-am lăsat un mesaj lui Carvana inventând o urgenţă. Mi-am pus lucrurile în geantă, inclusiv pistolul automat. Nelson a rămas pironit acolo, aşteptând ceva:

— Nici măcar nu-mi mulţumeşti?

— Eşti un geniu.

— Sexy?

— Aşa, un geniu sexy, am spus, ca să-i măgulesc orgoliul Şi i-am dat un sărut pe gât. Te recompensez mai târziu! am mai spus şi am plecat în grabă.

în clădirea DHPP, cu douăzeci de etaje şi peste o mie de funcţionari, poţi să aştepţi liftul ore în şir şi pe urmă să treacă pe lângă tine fără să se deschidă uşile, pentru că e plin. Cum nu aveam răbdare să aştept, am coborât direct pe scări. Când am urcat în maşină, ploua îngrozitor. Aşa e São Paulo, poate că e cunoscut ca oraşul burniţei, dar, dacă se măresc stropii, atunci să te ţii. Totul se învălmăşeşte, se blochează traficul şi la fiecare semafor ajungi să te rogi la toţi sfinţii. Colac peste pupăză, nu cunoşteam aproape deloc Zona de Est. în general, Waze mă făceam să mă simt puternică, mă ducea peste tot, dar, pe o vreme ca asta, aplicaţia avea şi ea limitările ei. Săgeţica nu mai indica unde trebuia să cotesc, apărea un „căutare reţea" şi-mi venea să mor.

Am mers înainte pe Radial Leste(-)-, sperând că lucrurile vor reveni în curând la normal. Când am intrat pe bulevardul Aricanduva, auzeam la radio cum crainicii anunţau, minut după minut, inundaţii în tot mai multe locuri din oraş. în momentele acelea, îţi era ciudă că locuieşti în São Paulo. Mintea îmi

mergea fără oprire. Cum a putut să scoată tipa aia

Janete aŞa ceva pe gură? *Cred că soţul meu o să mă omoare...* Serios? Şi era atât de calmă? Şi a mai spus că el omoară femei? Cum a descoperit ea asta? *îndoieŞte-te mereu, Verâ*, ar fi zis tata. Niciodată n-am luat de bună din prima relatarea victimei înlăcrimate care intră în secţie spunând că i s- a furat maşina. Poate să fie doar o înscenare ca să păcălească firma de asigurări.

Doar că acum, dintr-un motiv sau altul, o credeam pe Janete. Sigur că nu excludeam posibilitatea ca ea să fie o nebună sau o amuzantă care vrea să facă farse poliţiei, dar putea tot la fel de bine să fie o femeie care îşi făcea în sfârşit curaj să îşi denunţe soţul cel crud. De asta voiam să ajung repede la adresă, nu mi-a plăcut cum se terminase discuţia. Şi ambuteiajul nu mă ajuta.

Blocată la o intersecţie, îi priveam pe oamenii care alergau sub copertine, un bătrân în maşina de alături cânta în gura mare o melodie pe care nu reuşeam să o identific. în clădiri, luminile apartamentelor erau aprinse, un du-te-vino de vieţi, şi eu acolo, stând pe loc, ca o observatoare privilegiată. în copilărie, îmi plăcea tare mult să stau la fereastră cu tata, observând clădirile vecine şi locuitorii lor. Supravegheam fără sfială viaţa celorlalţi, bărbaţi şi femei întorcându-se de la muncă, umbre trecând iute, bătrânele butonând telecomenzile în faţa televizoarelor, dar nimic din toate acelea nu conta cu adevărat. Să observ persoanele acelea necunoscute timp de câteva secunde era suficient ca să le inventez poveştile de viaţă, temerile şi visurile. Le cunoşteam intimitatea, sufletul. Casele oamenilor le reflectă spiritul. Oare cum e casa unui ucigaş de femei?

Dacă Janete spunea adevărul, urma să am în curând răspunsul. Poate că nu aveam experienţă în domeniul anchetelor de poliţie – când eşti instalată de atâta timp într-un post de secretară, rugineşti –, dar cred că totul în lume depinde de energie. Dorinţa mea de a rezolva cazul Martei Campos, de a-l prinde pe nemernicul care o înşelase, era atât de mare încât a fost de ajuns să-mi fac curaj să investighez un caz pentru ca

imediat să-mi apară în faţă încă unul.

M-am întors repede la realitate când mi-am dat seama că Waze sugera să trec prin favela Gleba de Pessego, enormă şi periculoasă. Să fii poliţist şi să nimereşti acolo era cel mai groaznic coşmar. Nu m-am supus aplicaţiei şi nenorocita de săgeţică s-a mişcat din nou, arătând un nou traseu. M-am afundat pe străzi înguste, neasfaltate, fără o salubrizare elementară, fără lumină Şi Dumnezeu mai Ştie fără ce altceva. Parque de Carmo era, în principiu, un cartier de ansambluri de locuinţe sociale, structuri în formă de sicriu cu o atmosferă funebră, ca Şi cum oamenii ar fi fost hamsteri într-un laborator controlat. Pe măsură ce înaintam, am ajuns într-o zonă cu case mari, cam vechi şi degradate, din perioada 1970-1980, observând puţinele ferestre luminate şi deschise, pe potopul acela. Am văzut două femei certându-se într-o casă, un bărbat uitându-se la un meci de fotbal în alta. Una dintre casele acelea era a unui presupus ucigaş de femei. Cu siguranţă, nu avea o plăcuţă indicatoare la uşă.

Am oprit maşina cu două străzi înainte de adresa indicată de aplicaţie. Mi-am dat jos brăţările şi le-am lăsat pe locul de lângă volan. Deşi erau talismanul meu, făceau mult zgomot. Am coborât înarmată doar cu pistolul şi cu o umbrelă. în aer, un miros amestecat de gunoi şi nămol. Umezeala din São Paulo îţi intră în oase. Am mijit ochii, încercând să privesc în faţă, dar era imposibil. De parcă n-ar fi fost de ajuns ploaia torenţială, locul mai era şi slab luminat. Am păşit încet, ocolind bălţile şi având grijă ca pantofii, cu toc mic de data asta, să nu mi se afunde în noroi. Asta mai lipsea. încetul cu încetul, mi-am găsit echilibrul şi a trebuit să merg până aproape de gard ca să disting casa.

Era veche la fel ca toate celelalte, zugrăveală bej cojită, o singură fereastră care dădea spre curtea din faţă. Am ocolit-o şi am văzut încă două ferestre pe latura din dreapta, toate stinse. Părea goală. Am încercat să-mi ciulesc urechile în aşteptarea vreunui sunet venit dinăuntru. Pe lângă asta, nu vedeam ce era

în spatele casei. Pentru că nu voiam să fiu luată prin surprindere, am luat pistolul, am scos magazia ca să verific cartuşele şi am ridicat trăgaciul.

O clipă, am avut senzaţia că sunt observată. Am crezut că văd o umbră trecând pe lângă perdeaua ferestrei din faţă, dar în curând am alungat acest gând. Probabil mi s-a părut. Poarta era scundă şi nu părea să fie niciun câine în curte. Mi-am ridicat tivurile pline de noroi ale pantalonilor Şi m-am strecurat înăuntru, într-o secundă. Am lăsat umbrela Şi a fost nevoie să dau o mică fugă, până la uşa de la intrare. Cu arma în mâini, întorcându-mi corpul în toate părţile, am străbătut perimetrul.

Pe latura din stânga, prima fereastră era acoperită cu obloane. M-am aplecat în toate părţile, căutând un unghi din care să se vadă ceva. Nimic. Am ajuns în spatele casei, uşa era şi ea încuiată. Lângă zid, straturi de flori perfect armonizate şi colorate. Mi-am şters pantofii de covoraşul de la intrare ca să nu las urme pe jos. Şi, în timp ce mă apropiam de ultima fereastră, am avut noroc: obloanele nu erau trase de tot, ci doar întredeschise.

Am tras cu ochiul înăuntru Şi am întrezărit o parte din sufragerie, în ciuda beznei complete. A trebuit să ţin pistolul cu o singură mână, ca să iau mobilul cu cealaltă. Am aprins lanterna telefonului şi am îndreptat fasciculul de lumină spre interiorul încăperii: canapea cu motive florale, măsuţe cu veioze, bibliotecă şi un mic televizor... Nu era nimeni acolo. Mi-a trecut prin cap că e posibil să apară pe neaşteptate un chip la fereastră sau că ucigaşul de femei o să mă ia prin surprindere pe la spate, dar ştiam că nu era decât influenţa filmelor nord-americane. în viaţa reală, nu se întâmpla aşa ceva, nu?

în apropierea canapelei se afla un mic punct luminos, dar unghiul nu îmi permitea să disting ce era. Putea să fie lumina de la un robot electronic, de exemplu. Sau a altui aparat oarecare. De la fereastra din latura opusă, am văzut o candelă, singuratică, acum ajunsă la capăt, care se topea în faţa statuetei unei sfinte. Am luminat aŞa-zisul altar: câteva

lumânări stinse, o Biblie deschisă pe un suport de carte Şi, chiar în centru, sfânta cu o frumoasă cunună. N-a fost greu să o identific în lumina pâlpâitoare care proiecta umbre estompate pe pereţii casei. Era Fecioara de la Cabeza-(-)-, ţinându-l cu un braţ pe pruncul Iisus şi cu celălalt un cap retezat.

Nu mai auzisem vorbindu-se despre ea din adolescenţă. Pe atunci, am aflat despre ea mulţumită unui prieten de la Şcoală, devotat sfintei pentru că tatăl lui îşi pierduse un braţ într-un accident. în aceeaşi clipă, am simţit un fior în ceafa. Era o reprezentare neobişnuită, Fecioara de la Cabeza era aşezată pe un tron din oase. M-am concentrat cât de mult am putut, nu folosea la nimic să divaghez. Trebuia să intru în casă.

Memoria mea a luat la rând toate filmele în care văzusem uşi deschise cu forţa fără să rămână urme. Mi-a venit imediat în minte un truc cu cârdul de credit. Mi-am dat jos ecusonul de la gât şi i-am testat flexibilitatea. Uşa de verandă era din acelea care, pe lângă zăvor, avea şi un opritor de podea. M-am aplecat ca să strecor cârdul pe sub uşă, mişcându-l de jos în sus, până când am găsit punctul unde se întorcea tija opritorului. Am început să-l îndoi, având grijă să nu se rupă la mijloc, Şi am mişcat puţin câte puţin încuietoarea până când s-a întors pe partea cealaltă. M-am bucurat în tăcere. Uşa era acum deblocată, nu mai trebuia decât să fac acelaşi lucru şi cu zăvorul.

Am împins cârdul între toc şi uşă în toate direcţiile posibile, folosindu- mi tot corpul pentru a mă sprijini. După câteva secunde, am auzit *clicul* magic. E impresionant felul în care curiozitatea îţi face creierul să folosească toate cunoştinţele pe care le-ai strâns în viaţă. Eram în stare să intru în case prin efracţie, cine ar fi crezut!

Am intrat tiptil, fără să aprind lumina. Decoraţiunile din casă puneau accent pe detalii, perniţe cu fraze brodate, aranjament floral în mijlocul mesei din sufragerie, plante luxuriante, bine udate. Nimic foarte modern, dar totul bine întreţinut. Un miros de lavandă umplea camera. Tavă cu ceainic şi zaharniţă de

argint pe măsuţa de cafea, pe post de ornament. Traverse deasupra covorului. De un prost gust extraordinar, dar informaţia asta nu avea să fie de folos pentru profilul pe care încercam să-l alcătuiesc. Nu era la vedere nicio fotografie înrămată.

Am examinat altarul de aproape. în faţa lui, un scăunel de rugăciune care nu intrase în câmpul meu de vedere. Nu mai exista altă reprezentare a vreunui sfânt, pe poliţă. O familie devotată Fecioarei de la Cabeza? Am examinat tronul de oase: era făcut din ceramică. Biblia era deschisă la Psalmi, şi Psalmul 91 era subliniat cu cerneală roşie: „Cel care locuieşte la adăpostul Celui Preaînalt şi se odihneşte la umbra Celui Atotputernic îi spune Domnului: «Tu eşti locul meu de refugiu Şi fortăreaţa mea, Dumnezeul meu în care îmi pun încrederea». Căci el te va elibera din laţul vânătorului şi de ciuma pustiitoare. El te va acoperi cu aripile lui şi vei găsi refugiu sub aripile sale; adevărul lui îţi va fi scut şi pavăză. Nu te vei teme nici de spaima nopţii, nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciuma care se răspândeşte în întuneric, nici de molima care bântuie în plină zi. Vor cădea alături de tine o mie şi zece mii, la dreapta ta, dar de tine nimic nu se va apropia...”{2}- Fragmentul era prea mare, nu aveam timp să citesc pe tot. Mai târziu aveam să analizez alegerea fără grabă.

Cu amândouă mâinile, am ridicat de pe postament statueta sfintei ca să privesc inscripţia de la bază şi am găsit o deschizătură. Sfânta era goală pe dinăuntru şi avea o hârtie în interior. Am luat briceagul pe care îl aveam în buzunar şi am scos afară penseta acestuia. Am tras cu grijă, ca să nu zgârii vopseaua. Pentru munca aceasta era nevoie de calm şi de timp – două lucruri pe care eu nu le aveam într-o cameră întunecată a unei case necunoscute, în vreme ce ploaia cădea neîncetat afară şi tunetele mă speriau. Dacă ar fi venit cineva, nu aş fi auzit. Ar fi trebuit să mă ascund în grabă Şi Dumnezeu Ştie ce s-ar mai fi întâmplat după aceea.

în cele din urmă, am extras hârtiuţa: era o fotografie îndoită

la mijloc, foarte veche, alb-negru, făcută, pe cât se părea, într-un sat indigen – erau mulţi arbori şi câteva colibe în spate. Pozând în faţa aparatului, o fetiţă indiană, serioasă, dar drăguţă, cu ochi expresivi şi fără braţul stâng. Pe verso, era scris: „Manuara, tribul Kapinoru – 1955". Ce însemna asta? Am fotografiat amândouă feţele ca să nu uit.

Am pus statueta la locul ei şi am deschis micul sertar al altarului, dar nu am găsit nimic, doar câteva cuvinte dintr-o rugăciune pe hârtie plastifiată. Mereu mi-au plăcut lucrurile mistice, dar trebuia să acţionez mai rapid. în celelalte camere, am confirmat că locuinţa era mai bine întreţinută pe dinăuntru decât pe dinafară. După ce am trecut prin baie şi printr-o cameră practic goală, am ajuns în dormitorul matrimonial Şi imediat am deschis sertarele noptierelor.

Noptiera din dreapta era în mod clar a soţiei: o veioză cu dantelă, set de carafă de apă şi pahar, o ramă cu fotografie de care era atârnat un rozariu, în poză, un cuplu de tineri zâmbitori care nu indica în niciun fel probleme în viaţa de familie. înăuntrul noptierei, un teanc imens cu zeci de reviste de integrame, toate completate. în sertar, doar câteva hârtii, un carneţel unde erau notate cheltuielile casei, chei împrăştiate şi fotografii de familie în spate de tot. După haine şi tunsori, se vedea că fuseseră făcute în anii '90. M-am uitat pe verso Şi am confirmat: „Jales, 1997". în aproape toate pozele, patru femei se îmbrăţişau zâmbitoare, una dintre ele era mai în vârstă: fără îndoială, o mamă cu cele trei fiice ale sale. Care din ele o fi fost Janete? De ce nu erau înrămate? Eu îmi notam totul în memorie, pentru că istoricul relaţiilor ei de familie avea să îi confirme sau nu versiunea.

Noptiera soţului era încuiată, bineînţeles. Dar am reuşit să o deschid repede – acum că eram aproape specialistă în balansat ecusonul dintr-o parte în alta. Erau acolo muniţie pentru un pistol de calibrul 40 Şi pentru unul de calibrul 380, un mobil preplătit, de unică folosinţă, multe numere din *Playboy* cu femei celebre Şi câteva reviste porno, să spunem, mai realiste. într-un

plic mov, mici foi de caiet cu mesaje scrise de mână, într- o caligrafie feminină: *„Am făcut supa aia de găină cu orez care-ţi place ţie, iubirea mea. Semnat: Janete*" sau *„Iubire, mi-e dor de tine când te întorci târziu din tura de noapte. Mi-e dor de săruturile tale, de mirosul tău, de îmbrăţişările tale. Semnat: Janete'''*. Erau mesaje cotidiene, fără dată, dar toate drăgăstoase. Nu i se potriveau deloc unei neveste care crede că soţul său e un ucigaş de femei şi că are s-o omoare în orice clipă.

în acelaşi plic, alături de mesaje, fotografia cam veche şi îngălbenită a unei femei frumoase, care am dedus imediat că era însăşi Janete: brunetă cu ochi deschişi la culoare, cu o mică aluniţă sexy pe bărbie. în partea din spate a sertarului, mai multe perechi de chiloţi, unele de culoarea pielii, altele cu inimioare şi floricele. Chiloţii nu erau deloc de soi, erau uzaţi, decoloraţi şi mirosul pe care îl răspândeau, închişi în sertarul acela, era foarte puternic. Judecând după miros erau purtaţi, foarte purtaţi. Nici vorbă de lenjerie senzuală, ceea ce era bizar. Ce fel de fantezii avea tipul ăsta? Janete spusese că era căsătorită cu un ucigaş de femei, dar nu şi dacă era ea însăşi abuzată.

Chiar dacă amănuntul acesta se potrivea cu ideea pe care o aveam despre ucigaşii de femei, nu era de folos ca dovadă. Era prea devreme ca să iau de bună toată povestea. Putea să exagereze ca să scape de soţ, ăsta era adevărul. Tipul putea să fie doar un pervers, ceea ce e periculos, dar nu e întotdeauna o infracţiune. Chiar şi mie îmi plăcea să-l leg la ochi uneori pe Paulo şi să folosesc cătuşe, bice şi gel cu efect de încălzire cumpărate de la un sex shop din apropierea casei. După câţiva ani de căsătorie, când ai doi copii, trebuie să fii creativă ca să menţii tensiunea.

Am cercetat şifonierul, dar nu era nimic deosebit. Când m-am uitat sub pat, m-am sprijinit de margine şi am simţit ceva ieşind în afară. Am bâjbâit cu degetele până când am găsit ceea ce părea să fie un sertar ascuns în cadrul patului. L-am deschis

repede, sigură că acolo era comoara. Am găsit vibratoare de diverse dimensiuni, fâşii de mătase, un bici moale, lumânări folosite şi o cutie stranie pe care scria „Kit Şoc Terapeutic, cu patru electrozi adezivi lavabili şi dispozitiv metalic cu fir de control al undelor electrice". începea să se îngreuneze treaba. Am pus totul la loc şi am încercat să aranjez cearşaful pe pat. Mai bine să nu trezesc bănuieli.

Am trecut în bucătărie. Totul era impecabil şi acolo, blender cu husă croşetată, carafă de apă acoperită cu dantelă, cutie pentru pâine, urcior din lut. Un profil al lui Janete mi se contura în minte: judecând după fotografiile de familie, după altar, după mirosul de lavandă şi după obiectele din casă, era fără îndoială o casnică, venită dintr-o zonă mai defavorizată a ţării. îşi lăsase acolo familia, îşi petrecea zilele singură, aşteptând ca soţul ei să vină de la muncă. Aşa se explicau mesajele romantice de zi cu zi şi integramele, menite să facă timpul să treacă mai uşor.

În spălătorie, încă o piesă s-a adăugat la puzzle, iar eu am tras o mare sperietură. Atârnate lângă chiuvetă, două uniforme de la Poliţia Militară, călcate cu simţ de răspundere. Ce ghinion, înseamnă că soţul ei era de la PM! Bineînţeles, auzisem că în Parque de Carmo locuiesc mulţi poliţişti militari, dar ideea aceasta pur şi simplu nu îmi trecuse prin cap. Aşa se explicau muniţia şi cătuşele, dar nu şi obiectele sexuale.

În clipa aceea, m-am convins că o să mă omoare Carvana dacă descoperă investigaţia. Poliţia Civilă şi cea Militară aveau tot felul de susceptibilităţi. Trebuia să plec repede de acolo, oricum îmi forţam norocul. Am făcut o revizie generală ca să văd dacă nu mi-a scăpat nimic, am închis zăvorul pe unde intrasem, am verificat dacă nu vine nimeni Şi am ieşit pe uşa din faţă. încă ploua cu găleata. Mi-am recuperat umbrela căzută în iarbă şi am sărit gardul. Fără să privesc în spate, m-am îndreptat către maşină. Aproape că am leşinat când am simţit cum cineva îmi atinge spatele atrăgându-mi atenţia.

— Căutaţi pe cineva?

Era o bătrână cu degete osoase, înfăşurată într-un Şal Şi ţinând în mână o umbrelă în carouri. Avea o faţă de buldog şi am înţeles imediat că era una din bârfitoarele cartierului, dispuse să facă orice – chiar şi să iasă din casă pe potop – ca să-i vorbească de rău pe ceilalţi. Am disimulat:

— Da. Dar am bătut la uşă Şi n-a răspuns nimeni.

— Am văzut eu când au plecat cu maşina, a răspuns ea, mândră. Cu cine vreţi să vorbiţi?

— Cu veriŞoara mea Luzia, din Minas. O cunoaşteţi?

Bătrâna s-a încruntat. Mă măsura din priviri.

— Nu locuieşte aici nicio Luzia, a spus ea, morocănoasă. Pe cea care locuieşte acolo o cheamă Janete. Ce treabă aveţi cu ea la ora asta?

— N-am nicio treabă, doamnă, v-am spus că o căutam pe Luzia.

Bătrâna îmi încurca planurile. Cel mai bine era să dispar cât mai
repede. Am întors spatele Şi am mers grăbită. M-am urcat în maşină, am aruncat geanta şi umbrela în faţa scaunului de lângă Şofer, mi-am pus brăţările şi am pornit. Două ore în trafic ca să ajung la clădirea unde locuiam, udă leoarcă şi murdară de noroi. Chiar dacă eram extenuată, nu voiam decât să continui căutările. Orice investigator trebuie să gândească aşa: fiecare caz e ca o cutiuţă. Când se închide una, e timpul să o deschizi pe cealaltă. După ce vizitasem casa lui Janete, era timpul să mă ocup de Marta, să dau drumul la calculator şi să verific mesajele de pe Iubireldeală.com.

Am deschis uşa şi era cât pe ce să izbucnesc în plâns chiar acolo. Masa era pusă pentru două persoane, cu lumânări în sfeşnic şi vin în pahare. Dumnezeule, nu era de glumă, Paulo intrase pe un *vibe* siropos. Asta îmi mai lipsea, să trebuiască să găsesc energie pentru o cină romantică.

— Bună, Iubi, a zis el, venind către mine cu sticla în mână.

A trebuit să afişez un zâmbet.

— Bună, dragostea mea...

Paulo m-a sărutat pe gât, pe umăr. M-am îndepărtat de el.

— Stai, stai, sunt tare murdară şi transpirată...

— îmi place când eşti aşa transpirată, Iubi, ştii asta... Nimic nu se compară cu mirosul tău natural.

Disperată, am văzut cum soţul meu se apropia, plin de dorinţă. Nu aveam cum să scap fără să trezesc suspiciuni. Ar fi fost mai rău să trebuiască să discutăm despre relaţie după aceea.

— Ah, Iubi, Şi mie îmi era dor! m-am îmblânzit eu. Lasă-mă doar să fac un duş rapid şi mă schimb într-un neglijeu special pentru tine.

El a acceptat, muScându-şi buzele. Am alergat către baie şi am intrat la duş cu tot cu haine. Ce bine era, apa cădea peste corpul meu, relaxându- mă. Ca să intru în atmosferă, aveam nevoie de o „încălzire". M-am ocupat de asta până când am ajuns în starea potrivită, m-am îmbrăcat într-un neglijeu şi am mers în sufragerie, chiar aşa, cu părul ud.

Paulo terminase deja de unul singur o sticlă de Cabernet Sauvignon. Am deschis-o pe a doua. L-am ţinut de vorbă în timpul cinei, tot umplându-i paharul cu vin şi amestecându-l pe al meu cu apă. Nici nu şi-a dat seama. Când am ajuns în pat, am tras o partidă fără fasoane, fără prea mult preludiu, pentru că el era extrem de excitat, dar beat criţă. A terminat fără să fie nevoie ca eu să fac prea multă gimnastică şi s-a întors pe o parte, deja mort de somn. Tigrul avea să sforăie toată noaptea şi să mă lase în pace. Am fugit să iau laptopul.

Nouăzeci şi Şase de răspunsuri au răsărit în partea de sus a site-ului de relaţii. M-a impresionat numărul. Nouăzeci Şi Şase! Dar bărbaţii ăştia sunt mocofani rău de tot, nu? în mod inevitabil, orgoliul meu s-a umflat imediat, dar m-am concentrat din nou, uitându-mă la răspunsuri, unul câte unul. Erau tot felul de pseudonime, de la cele evidente până la cele suprarealiste: Ahile, John, Vreausămerglaaltar, Tipulsexydinriol, H interesant, Viavencedor, Tony Burnet. Evident, nici urmă de

@studentbestial88 sau de Pietro. Probabil că hăndrălăul îşi schimba numele de utilizator şi datele de înregistrare la fiecare lovitură.

Am început să îi şterg pe cei care erau departe de profilul pe care îl căutam. Bărbaţii peste patruzeci de ani, de exemplu, au fost eliminaţi din start. @studentbestial88 era mai tânăr. Din mesajele pe care i le scria Martei, am dedus şi că era suficient de cult ca să scrie corect gramatical, ca de exemplu în „Nu-mi stă gândul decât la tine" şi „Mi-ai redat speranţa de a fi fericit" şi ca să folosească cuvinte dificile, ca „persuasiv" şi „stânjenit". Pe lângă asta, folosea des prescurtările „k" şi „dak" în mesajele infórmale, dar uneori scria „că „şi „dacă". Oare alternanţa aceasta era intenţionată? Complicam prea mult analiza. Carvana ar fi zis: *Simplifică, Vero, simplifică!*

O rubrică intitulată „ce preţuiesc" m-am ajutat la selecţie. @studentbestial88 era, fără îndoială, cineva căruia îi plăceau „contactul cu familia", „punctualitatea", „educaţia riguroasă" şi „fidelitatea" – un profil interesant, cu destulă dezinvoltură ca să trezească interesul femeilor fragile. Un *gentleman* ca să o înşele pe Marta Campos. I-am eliminat pe cei cu profesii mai tradiţionale şi care atrăgeau atenţia mai puţin, cum
erau contabilii şi militarii.

Am redus opţiunile de la 96 la 54, ceea ce era oricum mult. Aveam de toate: om de afaceri, medic, filosof, dentist, avocat, istoric. Şi, bineînţeles, nimic nu îmi garanta că @studentbestial88 era printre ei. Aveam nevoie de mai multe criterii de selecţie ca să-l atrag şi să ajung la bărbatul potrivit, ăsta era adevărul. Pentru asta, trebuia să cunosc mai bine viaţa Martei Campos.

în timp ce zorii se apropiau, am privit pe mobil fotografiile făcute în casa ei. Am văzut Şi revăzut imagini, făcând zoom în diverse puncte. Am răsfoit şi agenda ei Moleskine, plină de notiţe fără importanţă. Unele activităţi de zi cu zi erau subliniate cu markerul: orele de consultaţii la medic, programări la sala de sport sau la salonul de înfrumuseţare.

Nicăieri nu erau menţionate întâlniri cu hăndrălăul. Pe partea interioară a copertei agendei, am găsit un buzunar discret cu un ecuson de la firmă numită Quartilles cu fotografia Martei în centru.

Pe site-ul de căutări, am descoperit că firma respectivă era o multinaţională din domeniul construcţiilor de pe bulevardul Paulista, locul de muncă al Martei, ideal pentru a afla mai multe despre ea. Panoul de plută cu investigaţia ei particulară mi se părea a fi şi el o mină de informaţii, dar mi-ar fi luat ore întregi să examinez totul cu atenţie. Chiar dacă eram foarte agitată, corpul meu nu făcea faţă şi cerea odihnă. Poate mâine.

Oricum, cu răspunsurile acelea de pe site, ştiam că eram pe urmele lui @studentbestial88. Puteam chiar să-l adulmec pe nenorocit. întinsă în pat, sub aşternuturi lângă soţul meu, am închis ochii, savurând ce aveam să-i fac hăndrălăului când aveam să-l găsesc. Să dezvălui ziarelor ce făcuse? Nu. Să-l dau pe mâna poliţiei? Nici gând.

M-am hotărât: o să-i tai scula.

8

Aşezată pe locul de lângă Şofer, Janete nu ştie încotro merge. Legată la ochi, are impresia că rămân în maşină în jur de o oră şi jumătate, poate chiar două. Brandão nu vorbeşte cu ea, doar conduce, ascultându-şi muzica insuportabilă care se repetă la CD player. Pare a fi un cântec indigen, interpretat de vocile femeilor din trib, care bat cu picioarele în pământ într-un ritm alert, acompaniate de sunetul zurgălăilor Şi de strigăte tânguitoare.

După ce au făcut asta de atâtea ori, s-a obişnuit să nu întâmple nimic – unde mă duci? Ce muzică e asta? Şi fata din portbagaj? Ea ştie că nu foloseşte la nimic. în timp ce se agită în tăcere, intuieşte că au parcurs deja o distanţă considerabilă pe asfalt şi, în zilele ploioase cum e cea de azi, maşina rămâne tot timpul la viteza a doua sau a treia. în faţă, se opreşte. în faţă, se opreşte. Simte o undă de greaţă ridicându-i-se în stomac, de la atâta du-te-vino. înghite în sec şi încearcă să se concentreze ca să audă vreun sunet, să simtă vreun miros care să o ajute să identifice locul unde e dusă.

La un moment dat, un viraj brusc spre dreapta. Maşina se zdruncină pe vreun drum de ţară, presupune ea. Ploaia se opreşte şi Janete e convinsă că se îndepărtează din ce în ce mai mult de Regiunea Metropolitană São Paulo. Aude familiarul pietriş şi simte un miros care variază de-a lungul anului – uneori e citronelă; alteori, iasomie. Sunetul cicadelor e stridenţ primăvara Şi vara. Greierii fac Şi ei un zgomot asurzitor, dar deranjează mai puţin decât muzica aia blestemată care nu se mai opreşte.

Maşina încetineşte, mergând peste ceea ce pare a fi un grilaj care împiedică trecerea vitelor şi imediat după aceea se opreşte. Brandão coboară, iar Janete aude scârţâitul unei porţi rustice de lemn. Rămâne legată la ochi pe scaunul de lângă Şofer, cu mâinile în poală şi pieptul fremătând. Mişcarea maşinii îi confirmă bănuiala: mai avansează câţiva metri şi soţul coboară din nou – ca să închidă poarta? Sau pentru altceva? Ea nu ştie ce face el, dar mereu durează câteva minute până se

9

întoarce.

Liniştea nopţii e punctată de zgomotele naturii, calmă şi plăcută, dar în curând vin şi zgomotele din portbagaj: Deusa îşi recapătă încet cunoştinţa, îşi dă seama că e închisă acolo, geme cuprinsă de panică lovind cu pumnii în caroserie, zgâriind căptuşeala, izbind cu picioarele în banca din spate. Janete ar vrea tare mult să reacţioneze, să vadă unde e, să o salveze pe Deusa de teroare.

Prinde curaj să ridice încet mâinile tremurânde până la înălţimea feţei, îşi atinge propria bărbie, ceafa, părul; începe să plângă. Nu a mers niciodată atât de departe. îşi plimbă degetele pe elasticul măştii de dormit, arătătorul curajos trage ţesătura câţiva centimetri în sus, ea reuşeşte să distingă un crâmpei de lumină de la tabloul de bord al maşinii. Mâinile îi pipăie conturul feţei, şterg lacrima care a scăpat din noapte şi s-a scurs pe obraz. Cu grijă, mai ridică un pic masca şi priveşte. Nici nu-i vine să creadă, dar priveşte. Totul înjur e întunecat, pustiu, nu sunt stâlpi de iluminat, nici case, nimic. Vede doar vegetaţie sălbatică şi umbre de arbori. Maşina e parcată într-o pajişte. Atunci, unde a mers Brandăo? Unde o duce? îi vine să iasă din maşină şi să afle, dar e deja prea mult. Moare de frică să nu fie prinsă. Se întoarce în întuneric, îşi sprijină din nou mâinile de coapse. Răbdătoare, aşteaptă. Cinci, patruzeci de minute, nu Ştie. Face parte din tortură.

Aude în sfârşit paşii soţului pe iarba umedă. îşi încordează corpul, dorindu-şi din tot sufletul ca el să nu-i fi văzut de departe îndrăzneala. Brandăo deschide portiera din dreptul ei, opreşte radioul, îşi ia soţia de braţ şi o conduce. Ea simte mirosul de pământ ud, noroiul se lipeşte de balerinii ei în timp ce merg braţ la braţ câţiva metri pe terenul neregulat. Apoi încep să coboare o scară în spirală. Janete face fiecare pas cu grijă, sprijinindu-se cu mâinile de umerii lui, bâjbâind cu nesiguranţa orbirii forţate. Se loveşte de balustradă şi simte metalul rece şi umed. Ani întregi a crezut că locul unde mergeau era beciul unei case. Acum, ştie că e un buncăr. Un

buncăr într-o pajişte, asta era!

Simte mirosul de mucegai amestecat cu cel al eterului, ca şi cum ar fi intrat într-un spital vechi. Janete merge, Şovăind, condusă de soţul ei, care o ia din nou de braţ. Brandăo o pune să se aşeze pe un fotoliu mare, moale, rotativ şi ordonă ca ea să îşi scoată masca.

Ea se supune, fără să îndrăznească să se mişte prea mult. Nu reuşeşte să vadă decât tapiţeria roşie a braţelor fotoliului şi peretele umed, la câţiva metri distanţă. Tavanul e străbătut de o şină de oţel despre care ea nu ştie unde începe sau unde se termină. Acolo, ea pare să se afle în mijlocul lucrurilor, ca Şi cum ar fi centrul unei scene, dar nu e decât o senzaţie – nu are idee cât de mare e spaţiul din spatele ei şi nici nu se gândeşte să privească peste umăr.

— Cutia, spune el, arătând către obiectul aflat la câţiva centimetri de picioarele sale.

Janete tremură, e înspăimântată doar să privească. în clipa aceea, nu mai suportă, a ajuns la limită. Un gust acru îi urcă în gât, arzând totul în drum. Ochii îi ard. *Orice, dar nu cutia*, se gândeşte ea. încearcă să câştige timp, se preface că nu aude, privirea îi rămâne aţintită către peretele aspru de cărămidă mucegăită, studiind desenele pe care muşchiul şi buruienile le-au făcut acolo.

— Cutia, vrăbiuţo, insistă el, calm.

Când Brandăo coboară tonul vocii, pericolul creşte. Fără putere, ea îşi îndoaie trunchiul, întinzând mâinile către cutie. Nici măcar nu cântăreşte mult. E mare dar rudimentară, făcută din lemn, cu spaţiu suficient ca să îi încadreze perfect capul. Există doar câteva mici orificii pe cele două părţi laterale, chiar în dreptul urechilor. Janete ştie motivul: Brandăo vrea să se asigure că ea ascultă ritualul.

Resemnată, începe să îşi pună instrumentul de tortură cel mai eficient pe care îl cunoaşte. Deschide cutia la mijloc, şi-o pune deasupra capului Şi se cufundă în întuneric total,

închizând-o în jurul gâtului. Apasă încuietoarea de metal care susţine cutia deasupra umerilor ei, ca şi cum i- ar înghiţi craniul. *Clic!*

Brandăo verifică, trăgând puţin. întoarce scaunul la 180 de grade, lăsându-l cu spatele la perete şi cu faţa la cine ştie ce. Janete nu ştie niciodată ce se întâmplă în faţa ei, doar îşi imaginează. Fără să zărească nimic şi auzind zgomotele înfricoşătoare, fantezia ei are frâu liber, întipărindu-i răni în memorie ca focul pe pielea unui copil. Uneori, se gândeşte că are noroc că nu vede ce le face Brandăo fetelor de la autogară. Alteori... Ce neputinţă, Dumnezeule, ce neputinţă!

Un miros de lemn ud îi invadează nările. E greţos, dar în curând se distinge altul: lumânări care ard. Ea aude cum sunt aprinse chibrituri. Ajunge la concluzia că Brandăo aprinde lumânări pentru buncăr, după ce a aSezat-o în fotoliu. Oare e şi acolo un altar? Sau locul nu are lumină electrică?

Respiră adânc, încercând să discearnă notele aromei. Acum, a sunat deja la poliţie, a vorbit deja cu poliţista Verónica. E gata să îşi schimbe viaţa şi trebuie să fie foarte atentă sau nimeni nu o să reuşească niciodată să găsească locul acesta. Are nevoie de piste. Inspiră mai puternic: e petrol lampant, cu siguranţă. Felinare? Lămpi?

Buncărul începe să se încălzească. Mereu e aşa, o căldură se ridică din toate părţile, ca şi cum ea ar arde în iad, şi un miros de cafea impregnează aerul. Primele dăţi nu i-a venit să creadă: în situaţia acea, Brandăo întrerupea totul ca să facă o cafea. Ea ascultă zgomotul lichidului turnat într-un recipient după ce e gata – un termos? Fără să spună nimic, fluierându-şi cumplitul cântec de leagăn, el urcă scările din metal. în timp ce îi aude paşii, ea roteşte puţin cutia ca să stea mai confortabil. E greu, chestia aia e strânsă pe gât, dar Janete a învăţat că în anumite poziţii se simte mai confortabil. Raze de lumină extrem de fine intră prin orificiile laterale ale cutiei, dar nu ajung să lumineze nimic. Au grosimea unor ace. Nu reuşeşte nici să vadă prin deschizături – a încercat deja să facă asta şi a fost zadarnic. De

aceea, rămâne nemişcată, ştiind că nu durează mult până când se întoarce Brandăo.

îi aude paşii pe scară, de data asta mai lenţi şi greoi, fără îndoială pentru că o cară pe Deusa în braţe. Sau oare e imaginaţia ei? Poate că ea vine pe picioarele ei, ameninţată cu un revolver. Nu, Janete ar auzi paşii a doua persoane... Poate doar dacă ea e desculţă. Ascultă cu atenţie şi se blestemă din cauza asta. Curiozitatea învinge teama. Ea percepe de fiecare dată un nou detaliu şi ştie că totul va fi util când va merge să discute cu poliţia.

Dormi micuţa mea, nu merită să te trezeşti, fluieră Brandăo. Dincolo de cântecul de adormit copiii, ea o aude pe Deusa gemând înăbuşit, murmurând. El a sedat-o? Sau Deusa are un căluş în gură?

în scurt timp, începe coşmarul: ea ţipă neîncetat, un strigăt lung şi plin de suferinţă, iar lanţurile alunecă prin scripeţi. Sunetul metalului lovindu- se de metal reverberează în cutie şi zgârie urechile lui Janete. E asurzitor.

Una, două, trei smucituri. Ea aproape că vede cum fata e suspendată în lanţuri. Cu capul în sus sau în jos?

Alunecarea lanţurilor durează mai puţin de un minut. Apoi, urmează bezna. Brandăo se îndepărtează, urcă din nou scările şi, de data asta, închide chepengul cu putere. Ea nu ştie dacă soţul ei le încuie acolo, dar e sigură că ia cu el cafeaua – mirosul dispare odată cu el. Deusa continuă să murmure, cere ajutor, vrea explicaţii, caută o urmă de speranţă. Trebuie să fie foarte bine legată, metalul lanţurilor zornăie când ea se zbate, ca într-o orchestră fără milă.

Janete ar putea să desfacă închizătoarea, să se elibereze de întuneric şi să privească în jur. Brandăo nu e acolo şi, când iese cu cafeaua, durează mult până se întoarce. Ea nu e prinsă de fotoliu, poate să facă ce vrea, dar nu face nimic. Se gândeşte la familia ei, la mama răposată, la surori, la vechea dorinţă de a avea copii. A renunţat de mult la visul acesta. Ia pilule anticoncepţionale cu aceeaşi evlavie cu care recită zilnic

psalmi. Se imaginează mamă Şi ţintă a furiei lui Brandão, suspendată Şi torturată. Nu ar suporta. Renunţă chiar şi să spună câteva cuvinte ca să o liniştească pe Deusa, care strigă neîncetat.

Pentru Brandão, femeile acelea nu sunt nimic. El nu vorbeşte niciodată cu ele, nu le vede ochii plini de speranţă când coboară din autobuz ca să înceapă o viaţă nouă. Nu ascultă fragmente din poveştile lor în timp ce merg până la maşină, nu vede fotografiile cu copiii lor, de multe ori încă bebeluşi, pe care ele le arată pe mobil, nerăbdătoare să explice că au venit în São Paulo ca să câştige bani pentru ei. Janete nu ar suporta dacă ar trebui să o privească în ochi pe Deusa. Pentru ea, e o persoană. Pentru Brandão, e ceva ce poate fi aruncat, ca un gunoi.

Rămâne acolo, cu braţele încordate căzute pe fotoliu. O mie de planuri în cap, dar o inimă slabă. Nu poate fi decât frică. îi place justificarea asta: frică. Oricine ar înţelege-o. De multe ori îşi doreşte ca Brandão să se întoarcă repede şi să termine imediat ce are de făcut. Alteori, se roagă să întârzie, ca Şi cum, printr-o minune, el s-ar putea răzgândi. Niciodată nu s- a întâmplat.

înăuntrul cutiei se face din ce în ce mai cald, ea transpiră prin toţi porii şi pierde noţiunea timpului. Simplul act de a respira devine tot mai dificil în fiecare minut şi gulerul bluzei ei începe să se ude. Claustrofobia pe care
o simte o face să creadă că buncărul e şi el o cutie. Cutia
dinăuntrul cutiei.

O trezeşte Brandão care s-a întors şi umblă cu ceva ca o prelată. Ea nici nu l-a auzit venind. Zornăit de metale. O foarfecă? Bisturie pe care le ascute? Cuţite? Fiecare lovitură silenţioasă e urmată de strigăte guturale ale Deusei. Janete ştie că va petrece toată noaptea dând formă şi culoare urletelor sărmanei. E o intrusă în durerea ei.

Intuieşte că se află la mai puţin de doi metri de tot ce se întâmplă acolo şi încearcă să se concentreze asupra celorlalte sunete, în afară de strigăte. Ce foloseşte el ca să provoace

suferinţă? Prin capul lui Janete umblă cleşti Şi pense. E sunetul unui ciocan, cuie în carne. Loviturile de ciocan fac pauze, dar nu încetează. Janete surprinde fărâme de rugăminţi pline de umilinţă:

„Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi face asta!”

„Nu, nu iar!”

„Opreşte-te, te rog, opreşte-te!”

Ascultă lovituri de bice din latex, lanţuri care se freacă unele de altele. Uneori, Brandăo hohoteşte şi Janete ştie că el râde de faţa ei, închisă în mod jalnic în cutie. Alte clinchete de metal, alte strigăte. Pe măsură ce foloseşte instrumentele, bărbatul le aruncă pe jos.

— Dormi, micuţa mea! îi spune el Deusei la un moment dat, iar Janete Şi-l imaginează mângâindu-i chipul umed. Dormi Şi eu o să-ţi arăt ce înseamnă să simţi plăcere.

încă o dată zgomotul lanţurilor trecând prin scripeţi, plâns, cuvinte înăbuşite. Scânteile apropierii cumplite a firelor electrice neizolate. Janete se cutremură imaginându-şi cum e să suporţi Şocuri de felul acesta. Chiar şi ei i-a luat mult timp să se obişnuiască cu Kitul Şoc pe care lui Brandăo îi place să îl folosească în pat, dar cel puţin acela e făcut ca să provoace plăcere.

Din când în când, Deusa spune „E foarte strâns!”, iar Janete aude benzi cu scai şi curele de piele închizându-se. Fac sex? Tăceri bruşte o fac să creadă că fata leşină şi îşi recapătă cunoştinţa. Când se trezeşte, e redusă imediat la tăcere, probabil cu măşti de piele, aşa cum a văzut în revistele erotice pe care soţul ei le colecţionează. Uneori, o aude înecându-se şi îşi aminteşte de căluşurile cu bilă care se fixează în gură. Respiraţia lui Brandăo e din ce în ce mai puternică. Ea cunoaşte ritmul acela lasciv,
zgomotul împingerilor, palmele trase peste pielea goală.

în cutie, Janete se simte geloasă. Nici măcar nu reuşeşte să respire cum trebuie. Transpiră, dar nu se poate şterge. Starea ei de cunoştinţă oscilează. Dintr-odată, gemetele Deusei îşi

schimbă tonul. Janete urăşte momentul acesta, dar el vine întotdeauna. Cum poate să treacă cineva atât de repede de la groază la plăcere? Primele dăţi, chiar s-a îndoit, a crezut că a fost imaginaţia ei. Acum e sigură: sunt gemete de dorinţă sexuală. Deusa suferă, tremură, dar începe să îi placă. Oare e posibil? Fără îndoială, Brandăo îşi folosea îndemânarea în pat ca să obţină astfel de rezultate; ea însăşi o Ştia. E prizoniera gurii, a mâinilor Şi a farmecelor soţului ei.

Janete nu are idee cât timp durează, dar ascultă în continuare. Se indignează, dar se şi excită. în întunericul cutiei, îşi imaginează jocul sexual, aproape că simte atingerile limbii care acum sunt pentru Deusa. Se revoltă pe ea însăşi, îşi răneşte palmele cu propriile unghii, încearcă cu orice preţ să evite ca trupul ei să participe la orgia aceea funebră. Dar nu e chip.

La sfârşit, Deusa regurgitează un fel de orgasm dureros. Transformat în fiară sălbatică, Brandăo urlă şi el şi mişcă din nou lanţurile. Janete aude din nou ceva trecând pe şine, ca un montagne russe. Vocea Deusei se roteşte deasupra capului ei din ce în ce mai repede. Pe măsură ce viteza se măreşte, Brandăo râde, cuprins de delir. Janete se simte atât de ameţită încât leşină timp de o clipă. Sunetele se confundă în capul ei, strigătele reverberează şi ea nu reuşeşte să distingă realitatea de reziduurile memoriei.

în curând vine tăcerea. O tăcere incomodă, aproape necuviincioasă după atâta zgomot. E sigură că în momentul acesta el o ucide pe femeie. De ce ar fi rămas Deusa atât de liniştită dacă nu ar fi fost ucisă? Oare a fost sedată? Janete aude un foşnet de plastic şi un sunet sec care îi aminteşte cum tăia tatăl ei gâtul găinilor pentru prânzul de duminică. într- un fel, se simte uşurată. înseamnă că ritualul se sfârşeşte.

Brandăo urcă din nou scările – urcă încet, cu o oarecare dificultate. Ea şi-l imaginează cărând în braţe trupul neînsufleţit al Deusei. Janete rămâne singură, dar nu se mişcă din loc. De parcă o ceaţă ar coborî deasupra ei, înnegurându-i mintea. E

istovită să tot simtă.

Peste câteva minute, soţul se întoarce, şi ea observă când el îşi sprijină mâinile de braţele fotoliului. Se apropie de ea, întoarce din nou scaunul către perete şi ordonă ca Janete să îşi dea jos cutia de pe cap. Ea se supune, deschizând încuietoarea. *Clic.* Nici nu-i vine să creadă că a reuşit încă o dată. Credea că o să moară. Fără să vrea, plânge. Brandăo îşi vâră mâna în lenjeria ei intimă şi constată că s-a excitat, e udă.

— Nu eşti aşa diferită de mine, spune el. Degeaba faci pe mironosiţa.

Ruşinea pune stăpânire pe Janete. Nici măcar ea nu ştie cum poate să
se excite în situaţia aceea, dar se întâmplă, ce să facă? întunericul cutiei ajută. îl priveşte pe Brandăo şi simte un impuls puternic de a se întoarce în spate şi de a examina complet locul, de a vedea dacă e sânge pe jos, unde sunt instrumentele şi lanţurile, dacă Deusa mai e acolo, vie sau moartă. Uniforma lui de la Poliţia Militară e în continuare impecabilă, fără nicio pată. Cum poate să facă soţul ei toate acelea fără să se murdărească?

— Leagă-te la ochi! ordonă el.

— Unde-i fata? Ai omorât-o, nu-i aşa?

— Nu.

Ea încearcă să distingă ceva în expresia lui, dar nu reuşeşte să vadă nimic. Lacrimile i se scurg din nou pe faţă. Brandăo scoate limba şi le linge una câte una. îi place să bea lacrimi.

— O să treacă, vrăbiuţo. Ne-o tragem şi mă ierţi.

Parcă i-ar suge toată energia vitală prin cuvintele astea. Umilită, Janete îşi pune din nou masca de dormit la ochi şi îşi trece braţul peste umerii lui Brandăo. Se întorc împreună la maşină, ea condusă de el, adăugând dezechilibrului mintal în care se află dezechilibrul de a merge fără să vadă pe unde calcă. îi e silă de ea însăşi, de Brandăo, de viaţă. Respiră aerul curat al pajiştii, dar nu foloseşte la nimic. Vomită înainte să intre în maşină. Trei jeturi mari de vomă ieşite din adâncul ei.

Rămâne nemişcată, aşteptând, dar asta a fost tot. E goală pe dinăuntru.

Soţul porneşte maşina. în scurt timp, ajung acasă – drumul pare mai rapid la întoarcere. Pe canapea, ea îşi scoate masca şi îşi plimbă privirea prin sufrageria unde se simte în siguranţă, e cuibul ei. El se apropie în curând, îi sărută gâtul, strângând-o de mijloc, invitând-o în dormitor. Janete se eschivează, totul e încă foarte recent, dar în cele din urmă cedează, cu un amestec de teamă, subjugare şi dorinţă.

Brandão îi linge corpul, absoarbe fiorii pe care îi simte, o mângâie în locurile potrivite, îi şopteşte în ureche şi o muşcă acolo unde îi place cel mai mult. în pat, monstrul dispare Şi el redevine soţul ei minunat. Ea ajunge să uite totul. Uită de cutie, de Şocuri, de strigăte şi de groază. în clipele acestea, Janete îl iubeşte pe Brandão.

O dimineaţă agitată acasă. Din fericire, m-am trezit cu aripi la mâini şi la picioare: am făcut cafeaua repede-repejor şi am servit pe toată lumea în timp record, de parcă aş fi fost o bucătăreasă de la o emisiune de gătit. De când m-am hotărât să le ajut pe femeile acelea, eu însămi eram altă femeie. I-am trimis un mesaj lui Carvana spunând că Rafa se trezise cu o febră groaznică şi că nu o să reuşesc să ajung la secţie decât seara. Nu mai puteam de neräbdare să analizez lucrurile strânse pe panoul de plută găsit în casa Martei Campos.

Am adunat hârtiile, m-am aşezat la masa din sufragerie şi, chiar aşa, în pijama, mi-am deschis carneţelul. în sfârşit, liniştea domnea în apartament Şi eu mă simţeam ca o regină. Am împărţit hârtiile în mai multe teancuri, pe categorii: cărţi de vizită, chitanţe şi tichete de înregistrare, fotografii, facturi de la farmacie şi de la brutărie, datorii de plătit, bileţele şi notiţe fără nicio semnificaţie la prima vedere.

Am început cu fotografiile, din moment ce nu erau decât două. într-una din ele, Marta părea tare fericită alături de alte două femei, la umbra unui cocotier pe vreo plajă din apropiere. Ceva între prietene, dar nu era nimic notat pe partea din spate

a fotografiei. în cealaltă, Marta şi un bărbat chipeş, cu trăsături *babyface*, haine impecabile Şi bărbierit cu grijă – tipul de bărbat care continuă să arate ca un copil în timp ce femeia îmbătrâneşte. în picioare, el privea către o Marta mai tânără, grăsuţă, aşezată pe un fotoliu în stil clasic, cei doi ţinându-se de mână, îndrăgostiţi. Ea etala un inel de logodnic pe deget, mândră. Am luat creionul (îmi place la nebunie să notez totul cu creionul) şi am scris câteva gânduri în carneţel: iubit? Soţ? A murit? S-a cărat? Trebuia să ştiu ce să întreb când aveam să merg la locul ei de muncă. Eram ca o jurnalistă care pregătea întrebările pentru un intervievat.

Teancul de cărţi de vizită nu părea interesant. Multe erau de la restaurante: Gato Gordo, Coco Bambu, Le Vin, Trattoria de Sargento, câteva japoneze, Paris 6 Bistro, Varandas Gourmet, pizzerii şi servicii de livrare la domiciliu. Nu am reuşit să găsesc acolo niciun tipar recurent,

nici în privinţa adreselor, din moment ce erau răspândite prin oraş, nici în privinţa tipului de mâncare. Poate o preferinţă pentru gusturile franţuzeşti? în fine, nimic folositor.

Pe lângă acestea, diverse cărţi de vizită, de la cea a unui dentist cu calendarul următoarei consultaţii pe verso până la cea a unei administratoare de imobile şi cea a unui agent de voiaj. Oare vreunele din datele acelea de contact erau ale hăndrălăului? Mi-am notat numele în carneţel şi am trecut la următoarea categorie: o pagină de internet tipărită, cu o consultare a punctelor de penalizare pentru permisul ei de conducere pe site-ul Departamentului de Stat pentru Trafic. Nimic foarte recent şi doar trei puncte, ceea ce aducea o nouă serie de întrebări: unde era maşina Martei? Ea venise cu taxiul la secţie. Iar în documentul acesta ea voia, poate, să verifice dacă cineva luase vreo amendă cu vehiculul ei. L-a împrumutat cuiva? Sau a fost furat?

M-am aşezat mai bine în scaun, încurcată. Drumul, care înainte părea uşor, începea să se arate anevoios. Aşteptam mai mult de la panoul acela de plută, ăsta-i adevărul. Ştiam că sunt acolo documente dintr-o investigaţie personală a Martei, făcută în câteva zile, pentru a descoperi identitatea lui @studentbestial88. Să înţeleg logica vânătorii ei, dacă exista vreuna, era cea mai mare provocare pentru mine. în anumite momente, panoul de plută părea doar un avizier al casei, genul acela de loc unde lipim de toate doar ca să nu le mai vedem în faţa ochilor. Eu însămi eram o maestră în păstrarea hârtiilor inutile doar pentru că aveam impresia că într-o zi o să le folosesc la ceva.

Următorul teanc de hârtii mi-a dat mai multe speranţe. Era o colecţie cu diverse ştiri şi informaţii tipărite despre trucul prin care unei victime i se strecoară droguri în băutură, pe lângă un rezumat despre efectele provocate de GHB, ketamină, burudanga Şi Rohypnol asupra persoanelor: cinci ore de amnezie totală, când sunt combinate cu alcoolul. Ştiam bine toate astea, aŞa-numitele „droguri ale violului”. Aproape că nu

existau statistici în legătură cu această infracţiune, atât de dificil era ca o femeie să depună plângere ca victimă a ei. Dacă Marta s-a regăsit în aceste efecte, @studentbestial88 nu era străin de trucul respectiv şi nu se folosea doar de propriul farmec. într-un fel sau altul, el avea acces la droguri.

în sfârşit, prins de panoul de plută, era un desen cu linii nervoase, o încercare de portret robot. Nicio trăsătură nu sărea în ochi, deşi era destul de bine făcut. Semăna puţin cu tipul din fotografie, dar cu siguranţă nu era aceeaşi persoană. Portretul acela nu putea fi decât al lui @studentbestial 8 8.

în capul meu se forma alt panou, cel pe care aveam să-l consult ca să pun întrebări la locul de muncă al Martei Campos. M-am uitat la ceas, am strâns totul repede, mi-am schimbat hainele şi am luat-o din loc către firma Quartilles. Scuze, Carvana, dar şi tu ai fi făcut acelaşi lucru, în „vremurile tale bune".

Am intrat pe bulevardul Paulista uitându-mă la numerele clădirilor Şi căutând un loc de parcare cu un preţ rezonabil, ceea ce, în zona aceea, aproape că era o misiune pentru Sfântul Expeditus-{-\ Când am ajuns la intrarea în clădire, în faţa unui ghişeu cu trei recepţionere, câţiva oameni stăteau la rând ca să se legitimeze şi să urce. Aflată în întârziere, am rezolvat uşor problema scoţând legitimaţia şi am tăiat rândul, cerând ca venirea mea să rămână sub tăcere. Prerogativele poliţiei. Surpriza a fost întotdeauna o armă excelentă. Am luat liftul plin de directori executivi şi am coborât la etajul cinci. Chiar de la intrare, o secretară bine îmbrăcată m-a întrebat:

— Bună ziua, cu cine aveţi programată întâlnire?

I-am arătat ecusonul cu insigna de la Poliţia Civilă:

— Mă numesc Verónica Torres. Fac o investigaţie în legătură cu Marta Campos, care lucra aici. Probabil ai văzut la ştiri...

Ochişorii ei au început imediat să strălucească şi a zâmbit ca şi cum n- ar fi fost vorba de un eveniment tragic:

— Am văzut, sigur că am văzut. Ce caz trist, nu? M-a

afectat tare mult. Biata de ea... Să se arunce în felul ăla! Noi am tot insistat să meargă la poliţie, dar cred că mai rău am făcut, nu a avut nervi suficient de tari.

Fata şi-a îndreptat corpul în scaun şi am putut să-i citesc numele pe ecuson.

— Ştii pe cineva care ar putea să colaboreze cu mine, Juliana? Trebuie să aflu mai multe despre Marta...

Ea voia să fie serviabilă, rutina ei plicticoasă se transformase pe neaşteptate într-un episod de serial poliţist. S-a uitat în stânga şi-n dreapta înainte să Şoptească:

— Persoana cea mai potrivită e Regina, care împărţea cu ea aceeaşi staţie de lucru. Staţi un pic, o chem acum prin interfon.

În timp ce aşteptam, am observat decoraţiunile de la intrarea firmei. Şic, dar austere. Ici o plantă, colo o vază, stampele acelea banale şi impersonale agăţate de perete. în câteva minute, Regina a apărut şi m-a invitat să intru.

Interiorul firmei nu avea aproape deloc pereţi despărţitori, dar era împărţită în compartimente cu panouri separatoare albe. Nu puteai să păstrezi prea multe secrete când lucrai într-un astfel de loc, fără intimitate, fără o uşă pe care să o închizi. M-am aşezat la una dintre staţiile acelea de lucru, cum le spuneau ei, pe scaunul care era al Martei cu doar câteva zile în urmă. Regina a tras un alt scaun către ea şi s-a aşezat în faţa mea:

— Sunteţi de la poliţie?

Mă privea în faţă. Era o femeie brunetă, slabă, cu părul drept, prins cu un elastic. Avea ochi obosiţi şi vocea răguşită a cuiva care a fumat toată viaţa.

— Da, de la poliţie sunt. Mă numesc Verónica Torres. Am sarcina de a verifica câteva informaţii despre Marta. De cât timp vă cunoşteaţi?

— De vreo Şapte ani. în firma asta, fluctuaţia de personal e redusă, e aproape ca o mare familie, chiar dacă Marta e tare timidă. Adică *era* tare timidă. încă nu reuşesc să

vorbesc despre ea la trecut, a spus, şi ochii i s- au umplut de lacrimi, părea sinceră. Nu eram chiar prietene, dar îmi plăcea de ea, ştiţi?

— înţeleg, draga mea, am răspuns, încercând să mă arăt compătimitoare.

Deodată, Regina s-a ridicat.

— Mă duc să iau un pahar de apă şi o cafea. Vreţi ceva?

—Apă.

Am profitat ca să cercetez masa de lucru a Martei. în compartiment, nicio fotografie, nicio notă personală, doar un calculator modern Şi tuburi pentru proiecte de arhitectură. Cum putea cineva să-şi separe atât de bine viaţa profesională de cea personală? în cazul meu, cele două se ciocneau tot timpul una de alta.

Regina, care îşi recăpătase stăpânirea de sine, s-a întors şi şi-a întins trunchiul în faţă, sprijinindu-şi coatele de coapse, în timp ce îşi sorbea
cafeaua aburindă.

— Ce vreţi să ştiţi, mai exact?

— Aş vrea să-mi vorbeşti despre Marta. Tot ce îţi trece prin cap, nu trebuie să laşi nimic la o parte. Spune tot, chiar dacă pare irelevant, bine?

— De acord. Dar nu cred că Ştiu prea multe...

Nu era nevoie decât să îi dau un mic imbold:

— Marta avea familie, iubit, de cine era apropiată?

— Era foarte singură... Singură la părinţi, a fost crescută într-o zonă mai defavorizată a ţării de o soră a unuia dintre bunici, care a murit de multă vreme, a suspinat Regina. Atunci ea a venit la São Paulo, a făcut facultatea de arhitectură... Şi-a cunoscut logodnicul la o activitate pe care am avut-o aici la firmă.

— Logodnic? E cel de aici?

I-am arătat fotografia de pe panoul de plută al Martei.

— Chiar el. João Paulo. L-am întâlnit de vreo trei, patru ori. Au fost împreună vreo Şase ani. Ea era foarte fericită,

locuiau împreună, voia să se căsătorească, iar el se tot fofila. într-o zi, până la urmă, logodnicul i-a spus adevărul. Toată lumea ştia, dar nimeni nu vorbea despre asta. Trebuie să fi ştiut şi ea, nu se poate altfel. Se vedea de la o poştă.

— Era gay?

— Cât se poate de gay. Voia o căsătorie de faţadă, murea de frica maică-sii, o doamnă de societate care şi-ar fi dorit un fiu macho. Dar nu ne alegem copiii, nu-i aşa? Familiile astea cu nume ilustre parcă ar fi blocate în secolul trecut. Sărmanul i-a spus Martei cum stă treaba şi ea a fost devastată, i-a fugit pământul de sub picioare. A spus că n-a bănuit niciodată aşa ceva. înţelegi. Logodnicului nu-i plăcea *aia* a ei. E o problemă fără soluţie, iar Marta era cineva care rezolva probleme. A avut chiar şi un început de depresie.

— Acum cât timp s-a întâmplat?

Regina a muşcat din marginea paharului în timp ce se gândea.

— Vreo opt luni, cam aşa.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, a trecut. Marta a trecut printr-o schimbare radicală. A plâns cât a plâns, s-a ridicat şi s-a scuturat de praf. Avea foarte puţină experienţă, înţelegeţi ce spun? A fost cu un singur tip toată facultatea. Era fidelă, se ţinea de cuvânt, visa să se mărite. Apoi s-a logodit cu neseriosul ăla. Ştiţi că era grasă, nu?

— Grasă? Era foarte slabă când a venit la secţie.

— Doar părea slabă, doamnă Torres. După ce şi-a revenit, a reuşit să recupereze timpul pierdut, să se bucure de viaţa de femeie necăsătorită. Nu avea nevoie decât să dea jos vreo douăzeci de kilograme ca să fie în formă, dar nu reuşea deloc. Şi-a făcut o operaţie bariatrică din aia simplă, ştiţi? A început să se îmbrace altfel, mai puţin sobru, mai decoltat, ştiţi?

Mă enervează persoanele care întreabă „ştiţi?" după fiecare fraze. Mi- am menţinut concentrarea:

— Cum a fost noul început pentru Marta? A ieşit cu

mulţi tipi? O ţinea în petreceri?

— Deloc, era superpotolită, chiar dacă lua în serios tentativa de a fi mai dezinhibată, ştiţi? Cei necăsătoriţi de aici de la birou i-au dat tot felul de sfaturi, au ajutat-o să descarce aplicaţii pe mobil, din alea pentru cunoscut oameni... I-au arătat cum decurg lucrurile pe-acolo. Nu s-a împăcat prea bine cu Tinder, dar tocmai pe primul site de relaţii pe care s-a înscris a apărut Pietro.

— Ştii numele site-ului?

— Da, mi-a arătat câteva mesaje. Era Iubireldeală.com. Nu mi s-a părut niciodată o idee bună să cunoşti oameni pe internet, dar trebuie să vă spun că a fost perioada cea mai fericită din viaţa Martei după lovitura pe care a suferit-o. Era incredibil, radia, se făcuse frumoasă foc, îşi cumpărase o grămadă de haine, lenjerii diferite, visa tot timpul, ştiţi? Au vorbit luni bune.

— Şi s-au întâlnit de multe ori în perioada asta?

— Nici vorbă de întâlniri. El spunea că e din alt oraş. Totul se întâmpla doar în spaţiul virtual. Şi relaţia s-a dezvoltat aşa...

— în ce fel s-a dezvoltat? Ştii dacă el i-a cerut bani?

Regina s-a lăsat în spate pe scaun, în defensivă.

— începe să devină foarte personal, nu credeţi?

— Te rog, spune-mi. E important.

— Da, îi mai cerea bani din când în când. Dar nu era nimic care să sune suspect, Ştiţi? Adică... nu era un gigolo. Din câte Ştiu, Pietro era student, mai tânăr decât ea, care era arhitectă cu studiile terminate, lucra aici şi câştiga bine. El făcea facultatea de filosofie şi uneori avea probleme. Chestiuni de familie. Sumele pe care i le cerea nu erau mari pentru Marta. Nu era nimic care să i se pară ciudat la început.

—Aşadar, îi dădea bani, deşi nici nu-l cunoscuse personal pe tip?

Regina a rămas cu privirea pierdută, de parcă abia acum ar fi înţeles cât de absurdă era situaţia.

—Aşa e, s-a întâmplat de câteva ori... a spus ea. Nu ştiu dacă vă explic bine, dar mă simt vinovată pentru că nu mi-am dat seama de nimic. Dar Marta era atât de fericită... Vorbeau ore în şir, îşi trimiteau mesaje. Ai fi zis că se cunoşteau de secole, le plăceau aceleaşi cântece, aceleaşi filme şi cărţi, parcă erau suflete pereche.

Şarlatanii ăştia cercetează totul despre victimele lor, în general femei mai în vârstă decât ei, ieşite dintr-o situaţie dramatică, cum ar fi o despărţire sau o văduvie neaşteptată. Ei se apropie tiptil, specialişti în strâns cioburile pentru o persoană aflată într-o stare fragilă. Poartă conversaţii simultane cu mai multe femei în diferite stadii ale cuceririi, ca să nu piardă timp. în cele din urmă, imediat ce termină de măcinat sticla, le iau până şi puţina demnitate care le-a mai rămas.

Am continuat discuţia, fără să o presez pe Regina, care, fără îndoială, s- ar fi închis dacă ar fi început să se creadă responsabilă pentru nenorocirea Martei.

— Regina, când a început ea să-l bănuiască pe individul ăsta, Pietro?

— N-a bănuit nimic, asta a fost partea cea mai rea. Nimeni n-a bănuit niciodată nimic. Până când, într-o zi, el i-a scris că e în oraş Şi au programat o cină într-o vineri. Marta era în al nouălea cer. S-a tot pregătit, a petrecut toată ziua la coafor, epilare, manichiură şi îndreptat părul. Se făcuse aşa frumoasă...

Regina era reţinută, nu voia să pară bârfitoare. Eu încercam cu orice preţ să stabilesc o legătură cu ea ca să-şi dea drumul la gură.

— Am ajutat-o dându-mi cu părerea în privinţa lenjeriei, a hainelor pe care urma să le poarte, şi chiar şi eu, care sunt vulpe bătrână, m-am însufleţit, a continuat ea. Se poate să apară o dragoste de felul ăsta, nu-i aşa? Dar totul s-a dus de râpă...

— în ce fel s-a dus de râpă?

— în cel mai rău fel posibil. Lunea de după întâlnire,

Marta n-a venit la muncă. Am crezut că şi-a prelungit weekendul, că totul era perfect, dar a venit marţi. Biata de ea, s-a târât până aici, nici n-o recunoşteai. Avea ochii umflaţi, umerii căzuţi, plângea fără oprire. La început, nici nu voia să vorbească despre ce s-a întâmplat, dar toată lumea era curioasă în privinţa ultimului capitol din romanul ei. Aşa e într-un birou mare, urmăreşti ce se întâmplă în viaţa celorlalţi, ştiţi?

— Ştiu, am răspuns, simţindu-mă în stare să-i trag un pumn în faţă femeii ăsteia dacă mai spunea încă o dată „ştii?". *Tu* ce ştii?

— A fost înşelată în felul cel mai banal din lume: a mers la cină cu tipul, s-au dus la ea acasă, pentru că el a spus că stă la un hotel, şi de la un moment dat încolo nu-Şi mai amintea nimic. S-a trezit în pat, goală, Şi mai multe lucruri din casă fuseseră furate. Laptop, bani, bijuterii...

— Maşina?

— Da, Şi maşina.

În momentul acela, probabil că hăndrălăul deja revându-se maşina la vreun atelier de dezmembrări auto dintr-o zonă mai defavorizată a ţării. Era posibil ca Marta să nu-i fi spus nimic despre asta lui Carvana; altfel, n-ar fi scăpat şi ar fi trebuit să facă un proces-verbal. Fără îndoială, ea îi spusese doar jumătate din poveste, ruşinată, de teamă să nu pară prea fraieră.

— Tipul a curăţat tot. A fost oribil... a adăugat Regina. Se pare că numai mobilul nu i l-a luat.

Pietro era, într-adevăr, deştept. Probabil ştia că furtul unui mobil era o idee extrem de proastă. Uşor de localizat. Am preferat să nu mai spun nimic şi am aşteptat ca Regina să reia discuţia.

— Zilele următoare, ea a suferit mult. Tot încerca să vorbească cu el. îi trimitea e-mailuri, mesaje pe Facebook, dar el ştersese tot. A dispărut fără urmă dintr-odată, a spus, pe un ton plângător. Era atât de ruşinată că s-a lăsat dusă de nas, încât noi, cei de la birou, a trebuit să facem un fel de campanie

ca ea să meargă la poliţie. Acum, nu mai ştiu dacă am făcut bine...

— Sigur că aţi făcut! Ar fi trebuit să contacteze poliţia imediat ce s-a întâmplat!

— Marta nu voia sub nicio formă. Era atât de speriată încât nu voia să audă nici de banii de la asigurarea maşinii. Credea că poate să investigheze singură, a strâns toate informaţiile pe care le avea. Pe urmă, după vreo cinci zile, i-a apărut infecţia aia la gură... Atunci a ajuns la capătul răbdării. Când gura i s-a umflat şi i s-a umplut de puroi.

— Ştii ce fel de infecţie era, la gură şi în vagin?

— Vagin? Eu ştiam doar de gură... Nu ştiu ce era, dar era tare urât. Marta aştepta rezultatul unor analize, dar cred că încă nu venise, nu?

— Nu ştiu, am minţit. Crezi că a luat-o de la el?

— Sigur că da, de la cine putea să ia, în afară de Pietro? Marta nu ieşea cu nimeni altcineva.

— Regina, îţi aminteşti data cinei cu Pietro?

— A fost prima vineri după ce am avut liber de 7 Septembrie-{2}-, Cât a trecut de atunci, vreo zece zile?

— Unde au luat cina?

— Habar n-am. Din câte îmi amintesc, Marta spusese că Pietro o să-i facă o surpriză, ştiţi, o s-o ducă într-un loc deosebit. Dar ar fi fost prea umilitor să întreb, după toate astea, care era localul, nu credeţi? La ce ar fi folosit?

— Poate că restaurantul are camere de securitate şi reuşim să recuperăm imaginile din noaptea aia, imaginile cu tipul care a înŞelat-o pe Marta.

Regina a pălit.

— Dumnezeule, trebuia să întreb! Vreţi să discut cu câteva persoane de aici? Poate ştie cineva. Ce proastă am fost...

— Nu-ţi face griji! am spus, simţind că discuţia se epuizase şi m-am ridicat. Uite cum facem, îţi las numărul meu de telefon şi, dacă reuşeşti să descoperi ceva, mă anunţi, bine?

— De acord! a spus ea, luând hârtiuţa şi împăturind-o

cu grijă.

Am ajuns la bulevardul Paulista, într-un haos colorat de maşini în mişcare şi pietoni grăbiţi. Să merg puţin pe jos până la parcare avea să-mi facă bine şi să mă ajute să gândesc. M-am scufundat în oceanul de oameni, încă o persoană printre alte milioane, invizibilă.

+

Am intrat în maşină, intrigată. înainte să întorc cheia, am aruncat o privire peste notiţele pe care le luasem. Oare operaţia bariatrică făcea parte din profilul victimelor tipului ăluia? Fără să mai pierd vremea, l-am sunat pe Prata, un medic de la Institutul de Medicină Legală din São Paulo, cu care avusesem o aventură trecătoare cu vreo cinci ani în urmă. Pentru că eram amândoi căsătoriţi, cu copii, iar sexul nu era cine ştie ce, până la urmă am rămas prieteni. Prata era un medic incredibil, serviabil şi, fiindcă era de gardă, i-am cerut să îmi trimită raportul necropsiei Martei şi l-am rugat, dacă se poate, să îi examineze chiar el corpul ca să confirme operaţia bariatrică şi să caute noi informaţii care ar putea fi utile. El a spus că o să verifice şi că apoi o să mă sune.

Am ajuns la secţie incredibil de rapid, având în vedere că era deja după-amiaza târziu, aproape ora de vârf. Mi-am imaginat că o să am parte de o grămadă de întrebări de la Carvana, dar, când am intrat, el nici nu era acolo. Bătrânul făcea întotdeauna câte o escapadă după prânz, eram sigură că se întâlneşte cu vreo amantă. Se întorcea cu un aer buimac, înarmat cu tot felul de scuze, deşi eu nu întrebam nimic.

Am luat o gustare rapidă, fără să neglijez dieta: fructe şi gelatină. M- am aşezat la biroul meu şi m-am apucat de muncă pe ziua aceea, expediind mai întâi treburile cele mai urgente. Carvana a venit abia pe la căderea serii, mirosind a motel ieftin, şi a întrebat de Rafa.

— Tot se simte rău, am minţit.

După ce am făcut act de prezenţă, am mers acasă câte de repede am putut. Nici Paulo, nici copiii încă nu se întorseseră.

Ce noroc! Având în vedere noile mele descoperiri, trebuia să fac câteva modificări urgente în profilul Verei Tostes. La rubrica profesie, am scris „psiholog de succes”, ceea ce trebuia să fie suficient pentru a atrage atenţia cuiva care vrea stabilitate financiară şi stat la poveşti. în loc de „suplă” am scris „grăsuţă, dar lucrez la asta”, cu un *smiley* la sfârşit.

Apoi, am ajuns la concluzia că era momentul să încep interacţiunile. Am încropit un răspuns standard pentru cei 54 de bărbaţi care rămăseseră după primul triaj Şi l-am trimis:

> **Bună, ce faci? Mulţumesc pentru mesaj. M-ai întrebat despre mine, deci, ia să vedem... Mă numesc Vera! :-) Am divorţat acum cinci luni, a fost cam greu, dar a trecut. Nu am copii, nici câine, nici papagal! lol Lucrez ca psiholog Şi locuiesc în Jardins-*—*\ Sunt optimistă, liberă, fără griji Şi obligaţii. Vreau să încep o viaţă nouă alături de cineva mişto. Oare tu eşti acela? lol Spune-mi Şi tu despre viaţa ta! Sunt curioasă. Pupiiici!**

Spre surprinderea mea, trebuia să plătesc ca să răspund – aşa funcţiona site-ul, stimulând nerăbdarea bărbaţilor şi a femeilor de a lua legătura unii cu alţii. Am completat informaţiile cârdului de credit şi am plătit. Nu era scump, nu mă deranja să cheltuiesc un pic din buzunarul meu ca să fac dreptate. Fără îndoială, aveam să trag mai multe concluzii în urma discuţiilor şi puteam face comparaţii cu idiosincraziile de scriere ale lui @studentbestial88. Era vremea să aştept mişcarea inamicului.

Se făcuse deja seară când m-a sunat Prata. Şi-a cerut scuze pentru întârziere, mi-a povestit că a fost prins cu altceva şi că abia acum a reuşit să-şi facă timp ca să verifice ce îi cerusem. Imaginează-ţi cum e să fii medic la Institutul de Medicină Legală într-un oraş violent Şi enorm ca São Paulo, probabil că n-are timp nici să respire.

— Nu-i nicio problemă, Prata, dragule. Spune-mi ce ai descoperit.

— Din păcate, aproape nimic. în raportul legistului responsabil sunt doar informaţii evidente: că a murit în urma căderii, că bacteria a fost găsită în gură Şi în vagin. Şi, într-adevăr, raportul menţionează o cicatrice pe abdomen, compatibilă cu o operaţie bariatrică, şi modificările interne

obişnuite în aceste cazuri. Doar atât.

—Ai avut timp să te uiţi la cadavru?

—Am încercat, Verő. Dar cadavrul ei a fost deja ridicat.

Asta m-a luat prin surprindere:

— Cum? Cine l-a ridicat?

— Familia, bineînţeles.

— Familia? Eşti sigur?

— Da. Am acum în mână Formularul de Revendicare a Cadavrului. Stai să văd... A fost ridicat ieri de fratele ei, Roberto Campos.

— Marta nu are fraţi, Prata.

El a scos un mic râset nervos la telefon:

— Cum să nu aibă, Verő. E aici semnătura lui. îl scanez Şi ţi-l trimit pe e-mail, bine?

I-am mulţumit Şi am închis, cuprinsă de tot felul de îndoieli. Un frate despre care nimeni nu ştia că există. Poate că nu îşi vorbeau din cauza vreunei certe în familie, a unor probleme legate de bani sau ceva degenul ăsta. Altfel, cine ar fi ridicat cadavrul Martei? Era uşor să falsifici un formular, nimeni nu verifica nimic. Nu puteam suporta ideea că trupul ei era tocmai la @studentbestial88. Dorinţă sexuală pentru cadavre... Mi se întorcea pe dos stomacul numai când mă gândeam.

♦

Voiam să mă întorc acasă la Janete, dar era deja seară. Paulo şi copiii sosiseră deja şi a trebuit să-mi preiau funcţia de mamă atentă şi soţie perfectă. Datoria mea faţă de ei era enormă. Am copt o pizza la cuptor şi am mâncat în timp ce Lila povestea despre ziua pe care o petrecuse la Şcoală şi la balet.

M-am agitat toată noaptea, gândindu-mă la Marta, dar şi la Janete. Povestea Martei mă marcase puternic, eram nerăbdătoare să pun mâna pe secătura de @studentbestial88, dar prioritatea era să am grijă de cei vii, nu de cei morţi. Janete

avea nevoie de mine.

Cu puţin timp înainte să răsară soare, m-am dat jos tiptil din pat. I-am lăsat lui Paulo un bilet drăgăstos şi am ieşit din casă, pentru că era greu de ajuns în Zona de Est şi nu puteam întârzia două zile la rând la secţie. Am stat de pază în faţa casei, observând mişcările dinăuntru prin ferestrele din faţă şi laterale. Maşina familiei Brandão – un Corsa negru – era în garajul din curte. Nu a durat mult până când el a ieşit din casă, îmbrăcat în uniforma Poliţiei Militare, Şi s-a urcat în maşină. Era un bărbat înalt Şi corpolent, cu capul ras Şi tenul foarte închis la culoare. Era încruntat.

Când maşina a dispărut după colţ, nu am pierdut timpul, am sărit gardul fără să sun la sonerie şi am bătut la uşă. Janete a deschis repede.

— Ai uitat ceva, iubitule? voia să spună ea, dar s-a întrerupt când a văzut că nu era soţul ei.

Janete era într-adevăr o fată foarte frumoasă, brunetă, cu părul lung şi ochii verzi. Am recunoscut-o imediat pe femeia din fotografia găsită în noptiera lui Brandão, nu lipsea decât aluniţa de pe bărbie. Chipul ei s-a încordat când m-am văzut:

— Cine sunteţi?

— Verónica Torres, de la secţia Omoruri.

Ea a încercat să închidă uşa, dar am pus piciorul în prag.

— Termină cu asta, Janete! am spus, privind-o în ochi. Vreau să-ţi aud povestea.

10

Janete şi-a luat mâinile de pe uşă, lăsându-şi braţele să cadă pe lângă corp. A suspinat, întorcând spatele, şi a mers înfrântă până la canapea, unde s-a aşezat cu mâinile împreunate în poală. Am închis uşa şi m-am apropiat încet. M-am aşezat lângă ea, la câţiva centimetri distanţă, în tăcere, respectându-i ritmul. Mai mult decât să se confrunte cu mine, în clipa aceea Janete se confrunta cu ea însăşi.

După câteva minute în care nu s-a spus Şi nu s-a insinuat nimic, am hotărât că era momentul să fac primul pas. Am folosit o voce blândă, calculând fiecare cuvânt.

— Stai liniştită, Janete! Sunt de partea ta, am început eu. M-ai sunat cu o bănuială îngrozitoare legată de soţul tău, dar ai închis înainte să-mi spui mai multe. Nu am aflat despre ce era vorba, dacă erai în pericol. De asta sunt aici, am ţinut neapărat să vin personal să verific. îmi fac griji pentru tine. Dacă e adevărat ce mi-ai povestit... Trebuie să mă ajuţi ca să ieşi cu viaţă din situaţia asta.

— Mulţumesc pentru îngrijorare, doamnă Torres, dar n-am nevoie de ajutor, a spus ea, surprinzător de fermă. Adevărul e că nu am nimic de spus. Am sunat dintr-un impuls, cine Ştie unde îmi era capul! Eram disperată, asta-i tot, dar a trecut... Să uităm de asta, imaginaţi-vă ca nu v- am sunat, bine?

S-a ridicat, a îndreptat cu câţiva centimetri faţa de pe măsuţa din mijloc şi, din priviri, mi-a arătat că e gata să mă conducă până la uşă. Am ignorat-o şi am rămas aşezată:

— Amândouă ştim că nu e adevărat, Janete. Le înţeleg bine pe femei, le-am văzut pe multe în aceeaşi situaţie, folosind acelaşi ton ca să-mi spună să dau uitării cazul, jurând că totul e în ordine. Bineînţeles că nu era.

Janete s-a aşezat din nou, departe de mine, dar extrem de atentă de data asta.

— înţeleg, am continuat. E ruşinea de a povesti, ezitarea de a te destăinui altcuiva. Uneori, pare mai bine să nu iei în seamă lucrurile astea,

să-ţi spui că o să treacă. Crede-mă, nu e mai bine să nu le iei în seamă. Dacă soţul tău chiar face ce mi-ai spus că face, eşti în pericol, într-o situaţie fără ieşire. Ştiu cât de greu trebuie să fi fost să mă suni şi să-mi spui toate astea. Foarte bine, eu am fost ultima ta speranţă, dar nu sunt insensibilă şi n-o să te abandonez. Respiră adânc, draga mea. O să te simţi mai bine după ce îmi povesteşti tot.

Janete avea ochii larg deschişi, dar pierduţi şi se plimba agitată prin cameră. în clipa aceea, formula judecăţi în legătură cu înfăţişarea mea, vocea mea, hainele mele. Mai important era că hotăra dacă trebuie să-i destăinuie secretul acela unei femei necunoscute care bătuse la uşa ei. După câteva secunde, a luat o decizie:

— Chiar nu am nimic de povestit, doamnă Torres.

Privirea ei era îndreptată către podea. La dracu', o pierdeam!

Asta m-a descumpănit, dar nu aveam să renunţ atât de uşor. Mi-am reluat imediat şirul gândurilor.

— Janete, fii atentă... Ştiu că e greu. O să încep în locul tău, bine? O femeie afectuoasă, căsătorită de câţiva ani. La început, soţul era încântător, până când te-a făcut să depinzi complet de el în toate privinţele, fără să ai unde să fugi. într-o zi, ai descoperit, nu? Ai descoperit, şi pe urmă o să-mi şi povesteşti în ce fel, că el ucide femei. Ceva ce nu-ţi închipuiseşi niciodată! Te-ai simţit disperată şi foarte speriată după asta... Dar, pentru că el e poliţist, te-ai gândit că nimeni n-o să te creadă.

S-a tras puţin înapoi, clipind repede din ochi.

— De unde ştiţi că lucrează în poliţie?

— L-am văzut chiar acum ieşind, în uniformă, înainte să bat la uşă. Din proprie experienţă, Ştiu că există multe cazuri ca al tău. Faptul că e poliţist îl face un bun candidat pentru a fi un ucigaş nedescoperit.

— Şi dumneavoastră sunteţi poliţistă, doamnă Torres. înseamnă că sunteţi o bună candidată, nu?

Acum, Janete avea un ton sfidător, combativ, ceea ce însemna

că avansasem în discuţie. începea să îşi arate inteligenţa şi încerca să mă încuie. Bine, foarte bine... Provocându-mă, ieşea din cochilie fără să-şi dea seama. Era momentul să-mi demonstrez cunoştinţele şi să-i câştig respectul.

— Da, Janete, şi eu sunt o bună candidată. Deşi femeile nu sunt aproape niciodată ucigaşi în serie. Bărbaţii sunt, practic, stăpânii universului. Poliţiştii au o personalitate aparte, care le permite să exercite o profesie care nu e pentru oricine. Sunt curajoşi, puternici, par să aibă în vene mai multă adrenalină decât ceilalţi, înfruntă pericolul în fiecare zi. Sunt convinsă că soţul tău poate fi plin de sentiment când trebuie să te câştige de partea lui, dar devine rece ca gheaţa când se ceartă cu tine. Am dreptate?

Janete m-a privit intrigată, nesigură dacă să continue, dar, în sfârşit, luând în considerare posibilitatea. încă un pas. A coborât privirea şi a apucat din nou marginea Şorţului pe care îl purta, netezind tivul volănaŞului. Am privit înjur, confirmând la lumina zilei ceea ce văzusem în noaptea când am intrat acolo. Cuvântul care îmi venea în minte era „impecabil". Toate mobilele, bibelourile şi textilele în ordinea cea mai desăvârşită, aşa cum camera mea de zi nu avea să fie niciodată. Am oftat, cuprinsă de o oarecare invidie. Paulo mă tot bătea la cap să fiu o gospodină mai bună, i-ar fi plăcut la nebunie ca eu să fiu Janete. M-am concentrat din nou asupra femeii care stătea aşezată în faţa mea. într-o astfel de conversaţie, liniştea e la fel de esenţială ca întrebările – o chestiune de *timing.*

— Janete, când m-ai sunat, mi-ai spus că soţul tău e un ucigaş de femei. Eşti sigură de asta? Tot ce o să spui rămâne între noi. Să ne prefacem că nu sunt de serviciu azi, OK? Nu-i nevoie să-mi spui „doamnă". Sunt prietena ta Verónica, am spus, zâmbind complice, ca să stabilesc o legătură empatică. Poţi să-mi povesteşti şi poate că n-o să facem nimic în privinţa asta, nici măcar să depunem plângere. O să fie numai decizia ta, n-o să te presez, dar garantez că o să-ţi facă bine să vorbeşti.

Ea clătina din cap într-o parte Şi-n alta, ca Şi cum ar fi făcut

în minte o listă cu argumente pro Şi contra. Am continuat să descriu profilul de ucigaş al tipului, în mod generic, desigur. Cu fiecare caracteristică pe care o menţionam, clătinările se domoleau şi privirea ei o întâlnea pe a mea. Când am început să disec profilul soţiilor care au descoperit că soţii lor sunt ucigaşi, Janete a devenit şi mai interesată.

Aceea era partea cea mai bună: să pun în practică ceea ce îi văzusem făcând pe mulţi dintre colegii mei în sala de interogatoriu. Tactica e tare asemănătoare cu cea a cititoarelor în cărţi, care interpretează limbajul corporal al clientei ca să ştie dacă se află pe drumul cel bun. Joci la cacealma, aştepţi reacţia şi alegi următorul pas; tocmai persoana cu care ai de-a face îţi dă răspunsul fără să ştie.

În mod deliberat, foloseam numai termeni vagi, care pentru Janete sunau ca nişte divinaţii despre viaţa ei: „femei abuzate", „supunere şi izolare", „senzaţie de pierdere". Un punct în favoarea mea. Am început să mă însufleţesc:

— Femeile ca tine sunt puternice, dar foarte singure. Ei au grijă ca voi să vă îndepărtaţi de toţi, inclusiv de familie, de profesie, de prieteni în general, astfel încât să vă domine complet şi să nu rişte. Singurătatea şi golul cresc Şi înghit totul. Janete, chiar crezi că lucrul cel mai bun în viaţă e să-ţi omori timpul uitându-te la televizor Şi rezolvând integrame?

— De unde ştii că rezolv integrame? Nu ţi-am spus asta! Sau vrei să mă duci de nas că toate femeile astea fac şi ele acelaşi lucru?

— Calmează-te, draga mea! A fost doar un exemplu... am minţit, încercând să ascund scăparea.

Mă luase gura pe dinainte! Nu mi-aş fi iertat-o dacă aş fi pierdut-o atunci pe Janete.

— încerci să mă duci de nas.

— Ba nu. Crede-mă, am spus „integrame" doar aşa, la întâmplare. Nu sunt prea multe lucruri de făcut când stai toată ziua în casă. Putea să fie şi tricotat sau croşetat, dar tu eşti prea tânără pentru asta.

Ea a ridicat din umeri, un „lasă" rapid. Crede-mă pe cuvânt, cu asta mergi la sigur: nu există femeie căreia să nu-i placă să i se spună că e tânără. Janete a zâmbit şi ea, dar apoi gura a început să-i tremure şi lacrimile au pornit să i se scurgă pe faţă, în tăcere. Pentru mine era semnalul că a venit momentul să o ating fizic, forţând o intimitate mai mare. Cu grijă, i-am luat mâinile într-ale mele, încurajând-o să continue. Ea a coborât capul şi eu am îmbrăţişat-o, înţelegătoare. Mi-am trecut mâna prin părul ei lung Şi am spus:

— Curaj, fata mea, curaj!

Janete şi-a şters chipul umed cu Şorţul.

— De fapt, nu l-am văzut omorând pe nimeni. Sunt întotdeauna legată
la ochi când se întâmplă, nu pot decât să aud.

— Te leagă la ochi? Cu o bucată de pânză?

— Cu o mască din alea pe care le primeşti în avion. Asta în maşină. Iar acolo, mă bagă într-o cutie de lemn.

— Cum adică? Te bagă într-un sicriu?

— Nu, nu... Cutia îmi acoperă doar capul.

— El face toate astea în maşină?

— Nu, Verónica. Asta se întâmplă după ce ajunge acolo.

—Acolo, unde? Janete, linişteşte-te, s-o luăm încet.

Era prima dată când ea îşi exprima tragedia în cuvinte. Mai era şi prima dată când mi se făcea o astfel de destăinuire.

— Eşti cu el când ucide? am continuat.

Nu a fost întrebarea potrivită. Ea a izbucnit în suspine, ca şi cum ar fi simţit o durere sfâşietoare. Tot corpul i se zguduia.

— Nu înţelegi nimic, m-ai auzit? Nu sunt o ucigaŞă! El mă obligă, el mă obligă să fac lucrurile astea! striga ea neîncetat.

Mi-a sărit inima din loc. *Calmează-te, Verd, calmează-te,* îmi repetam. Am îmbrăţişat-o din nou, făcând sunetul acela cu care îi linişteşti pe ceilalţi – şşşş/ *ŞŞŞŞ'* – şi legănându-i corpul în faţă şi-n spate, ca şi cum ar fi fost un bebeluş. Nu ştiu câte minute am rămas aşa, până când suspinele convulsive au

devenit mai rare. Atunci, i-am dat drumul şi am luat-o de mâini.

— Gata. Mi-ai povestit deja partea cea mai rea şi nu te judec... Acum, spune-mi totul de la început. Ştiu că nu ai ucis pe nimeni. Te cred, îţi văd disperarea. Spune-mi ce ştii, nu lăsa nimic la o parte, te rog.

A fost ca un dig care cedează. Odată ce s-a prăbuşit bariera, revărsarea era inevitabilă. Janete mi-a povestit tot: despre muzica indigenă din maşină, despre buncăr, sunete, mirosuri, Cutie, strigătele victimelor. Era îngrozitor, dar m-am controlat mai mult ca niciodată. O poliţistă nu se poate speria de o relatare, oricât de rea ar fi. Mai lipsea o singură piesă din puzzle. A trebuit să întreb:

— Doar un lucru nu înţeleg, de unde vin fetele acelea... Cum reuşeşte să le prindă?

Janete a făcut o pauză şi am simţit că era un punct important. S-a încruntat, zgândărindu-Şi cuticulele mâinilor fără cusur. Creierul ei era ca
un pendul: să mintă sau să nu mintă?

— Eu sunt... a spus, în cele din urmă. Eu sunt cea care le găseşte la autogara Tiete.

Amănuntul acesta m-a impresionat, dar am preferat să nu întreb nimic, pentru că ştiam că tăcerea avea să forţeze răspunsuri. Janete mi-a dat în curând detalii despre metoda ei de abordare la autogară. Probabil că nemernicul nu prea era bun de gură şi se folosea de priceperea ei ca să obţină victimele fără să fie nevoie să se expună. Am strecurat ici-colo câte o întrebare, câte o expresie, dar, dacă Janete chiar îmi spunea tot adevărul, ea nu ştia direcţia în care mergea maşina, nu ştia unde se afla buncărul, nu ştia sigur ce le făcea Brandão fetelor.

— N-am înţeles, mi-ai spus că el ucide femei. Le dă drumul sau le ucide?

— Brandão zice că le dopează pe fete şi le părăseşte la Şosea. A doua zi, ele nu-şi amintesc ce s-a întâmplat. Poate să fie adevărat? Mie mi se pare imposibil, pentru că le chinuieşte tare rău. îmi dau seama după strigăte.

— Şi eşti sigură că niciuna nu a depus vreodată plângere?

— El spune că le chinuieşte fără să lase urme, că a învăţat asta la serviciu. Nu au nicio rană ca să dovedească ce s-a întâmplat. E întotdeauna îmbrăcat în uniforma Poliţiei Militare când merge în buncăr. Probabil că le e frică să se ducă la poliţie.

Povestea asta era cusută cu aţă albă. Dacă fetele erau torturate aşa de rău cum auzea Janete, cu siguranţă măcar una dintre ele ar fi făcut un denunţ, putea Brandăo să poarte până şi veşmântul papei. în timp ce ea vorbea, am făcut, inevitabil, o legătură mintală cu cazul Martei: folosirea drogurilor care provoacă amnezie.

Am insistat spunându-i lui Janete că era posibil ca fetele să fie în viaţă pe undeva, că ea trebuia să mă ajute să strâng mai multe dovezi. Muncă în echipă, de asta aveam nevoie. S-a mai liniştit, dar totul era să se ducă pe apa sâmbetei când am spus că o să vorbesc cu Şeful meu că să mă ajute cu investigaţia.

— Nu vreau să vorbesc cu nimeni altcineva, pentru numele lui Dumnezeu! a spus ea. Crezi că o să mă creadă un bărbat? Cu atât mai mult ăla, despre care Brandăo a zis că nu suportă Poliţia Militară. Totul o să se
sfârşească prost!

— Ascultă, Janete, eu nu am destulă putere ca să rezolv asta singură. Dar îl cunosc pe Carvana de-o viaţă, n-o să ignore aşa ceva.

Cuvintele îmi ieşeau din gură, dar nu mă simţeam prea sigură. în ultima vreme, lepra de Carvana nu voia să ştie de nimic. Dar trebuia să încerc, aveam nevoie de susţinerea poliţiei pentru că treaba era tare urâtă.

— Janete, de ce nu ai luat niciodată legătura cu poliţia până acum?

— De teamă... Teamă că n-o să mă creadă nimeni, teamă că o să merg la închisoare, teamă de ce-o să spună lumea. Teamă de moarte.

— De cât timp se întâmplă? Câte femei ai „angajat” la autogară?

Ea m-a privit surprinsă, ca Şi cum întrebarea i-ar fi reamintit că Şi eu făceam parte din poliţie. Am aşteptat să socotească în gând, numărând pe degete. Cu cât mai multe degete ridica, cu atât mai greu era să respiri.

— A evoluat puţin câte puţin. Cam una pe an, în primii ani, Şi acum aproape o dată pe lună. A scăpat de sub control. Nu ştiu de când face asta Brandão, dar până acum am numărat unsprezece. Nu-l mai recunosc, nu ştiu cine a pus stăpânire pe corpul lui.

— Eşti sigură că ăsta e numărul?

— Da... îmi amintesc de fiecare dintre ele. Uneori, gătesc sau mă uit la televizor şi văd chipurile fetelor. Atunci îmi vine să plâng! a spus ea, agitându-se din nou. Veronica, ajută-mă, nu vrea să fiu acuzată că am fost complice! El mă obligă, jur...

Am calmat-o aşa cum am putut. Nu avea să fie deloc uşor. Janete le coopta pe fete, nu era niciodată legată, dar nu fugea şi nici nu salva pe nimeni. Oare îi provoca plăcere în vreun fel ritualul acela? Eu una înţelegeam că se consideră nevinovată, victima soţului, dar în situaţia în care cazul ar fi mers mai departe ar fi fost greu de explicat. Adevărul şi justiţia nu s-au împăcat niciodată. Mai ales în Brazilia.

— Cum sunt fetele astea?

— întotdeauna brunete cu părul lung, foarte slăbuţe. Aşa îi plac lui. Sosesc cu autobuzul care vine din Nord.

Mi-am scos carneţelul din geantă şi i l-am dat.

— Poţi să-mi scrii numele?

Janete a acceptat, scriind repede şi urât: Deusa, Benigna, Tainara, Nilce, Jerusa, Divina, Creuza, Vanessa, Miranda, Penha, Darcilia. Era impresionant că ştia toate numele astea pe dinafară. Mi-am adus imediat aminte de chiloţii din noptiera lui Brandão, care miroseau „a purtat”. Era un trofeu foarte intim pe care îl lua de la fiecare dintre ele. Luând înapoi carnetul, am

adăugat „chiloţi?” şi am schimbat o privire scurtă cu Fecioara de la Cabeza de pe altar, luminată de o lumânare nouă, imaginându-mi la ce fusese martoră statueta aceea.

— Janete, înainte să plec, o ultimă întrebare. Soţul tău te bate?

— înainte nu mă atingea nici cu un deget, dar zilele trecute mi-a tras o palmă peste faţă. Mă umileşte de multe ori, dar bătaie în adevăratul sens al cuvântului n-am luat niciodată.

— Bărbaţii de felul ăsta sporesc pe zi ce trece numărul cazurilor de violenţă domestică. Trebuie să mă anunţi dacă se întâmplă, pentru că atunci trebuie să te luăm de aici şi să te ascundem într-un adăpost. Ai rude sau prieteni la care poţi să stai un timp, dacă ai nevoie?

— Am, dar nu m-am mai văzut cu nimeni de ani buni. Lui Brandão nu-i plac surorile mele şi nici eu nu vreau să trec prin ruşinea de a mă întoarce acolo în situaţia asta. Ele m-au tot prevenit că e un individ dubios. Crezi că o să mă omoare?

— Sincer, nu Ştiu. Dar să fim atente, OK? îţi las numărul meu de telefon. Nu mai eşti singură, ai cu cine să vorbeşti. Putem să încercăm să te facem martor protejat. Ca să nu risc să sun când e el acasă, poţi să-mi faci rost de programul turelor lui pe luna asta?

S-a ridicat, a deschis sertarul bufetului din sufragerie şi a scos programul de lucru al soţului. L-am fotografiat cu mobilul Şi mi-am luat la revedere. O senzaţie stranie nu-mi dădea pace: putea fi ultima oară când o vedeam pe Janete în viaţă.

1

1

După câteva ore, ieşeam din biroul lui Carvana cu capul zvâcnindu-mi de durere. Aveam urgent nevoie de un analgezic. Două, de fapt. Am înghiţit pastilele şi m-am întors la masa mea, fumegând de ură. Secătura bătrână ignorase cu desăvârşire tot ce descoperisem, chiar dacă am argumentat că soţul avea profilul clasic al unui ucigaş în serie şi că soţia corespundea cazului tipic al sindromului femeii abuzate.

— Degeaba, Vero, trebuie să vină ea la secţie ca să depună plângere oficial, spusese el, muScându-şi mustaţa aia groaznică, insuportabilă manie! Vrei să zgândări cuibul de viespi, hm? Să-mi pun mintea cu nevasta unuia de la Poliţia Militară? Dacă umbli prin arhiva Poliţiei Militare, nu scap nici eu! Şi mai e ceva: povestea aia cu ucigaşi în serie e pentru americani. Dacă n-a depus plângere, bagă la sertar!

O răceală amestecată cu indignare pusese stăpânire asupra mea, îmi era imposibil să rămân calmă. *Watch me, Doc, it 's show time.* N-aveam nevoie de lepra asta ca să merg înainte. Am luat o coală albă, am îndoit-o la mijloc Şi mi-am început planul. Două cazuri, două jumătăţi. Marta Şi Janete. Mi-am pus rotiţele în funcţiune, trecând în revistă principalele probleme de rezolvat ale cazurilor. Nu aveam să reuşesc să mă ocup de cea mai mare parte dintre ele fără ajutorul lui Nelson. Cu un pix negru, am încercuit tot ce urma să-i cer:

Marta Campos

A) De investigat utilizatorul adresei de e-mail studentbestial88@gmail.com.

B) _ Roberto Campos, fratele Martei, Chiar există? De trimis formularul de revendicare a cadavrului la primărie ca să-l verifice Nelson.

( ) De căutat victime asemănătoare: proces verbal despre sedarea victimei + site Iubireldeală.com + operaţie bariatrică (?).

Janete

D) De căutat info despre tribul Kapinoru (fotografa dinăuntrul statuii).

E) De căutat info despre Fecioara din Cabeza.

F) _ De găsit dosarul personal a lui Clăudio Antunes Brandão. Sancţiuni? Distincţii?

G) _ De verificat câte arme sunt înregistrate pe numele lui (pistolul .380 e o armă neînregistrată?).

H) _De căutat victime asemănătoare: dispariţie? Viol sau omor?

+Fete brunete venite din Nord
+Lista de prenume dată de Janete pentru restrângerea căutării.
I) _ De verificat cu Flăvia numele proprietarului imobilului lui Janete/Brandão din Parque do Carmo

Am început să lucrez la ce puteam să rezolv singură. Pe ecranul calculatorului, am deschis tabelul cu „Statistica soluţionării cazurilor de omor", pe care mi-l trimisese Carvana ca să-l formatez. Cine ar fi trecut pe lângă biroul meu ar fi văzut o funcţionară făcându-şi treaba în mod exemplar. Pe mobil, am deschis motorul de căutare Şi am scris TRIBUL KAPINORU. Au apărut mai multe link-uri Şi am făcut clic pe primul: „Campanie împotriva infanticidului indigen".

Era un clip video de puţin peste trei minute, dar suficient de Şocant ca să nu-l mai uit niciodată. în faţa camerei, un indian îngropa de vii doi copii, în timp ce întregul trib asista în jurul gropii fără să facă nimic. Mai întâi era un băiat deja mărişor, cu o deficienţă fizică, la picioare şi la mâini. Era târât până la groapă, dar nu reacţiona în niciun fel Şi nu plângea. Abia atunci când pământul începea să-i acopere capul, el se ruga să fie lăsat în viaţă, dar sunetul era în curând înăbuşit de indianul care bătătorea mormântul cu picioarele. Strigătele erau atât de puternice încât a trebuit să dau mai încet volumul mobilului.

O fetiţă oarbă urma imediat după aceea, aşezată deasupra băiatului proaspăt îngropat. Ceilalţi indieni din trib se agitau, dar călăul urma procedura de parcă ar fi îndeplinit o formalitate, fără să clipească. A aruncat-o pe fetiţă în groapă şi a luat lopata. Era groaznic să vezi cum îi intra pământul în gură, cum îi acoperea ochii albicioşi, mişcându-se în ritmul respiraţiei din ce în ce mai lente. Şi plânsul, care nu se mai oprea.

Spre uşurarea mea, în ultimele secunde, un băiat fugea către groapă şi o dezgropa pe fetiţă, fugind undeva cu ea în braţe. Apoi, apărea textul campaniei pe care o făceau chiar indienii împotriva acestei tradiţii, dar eu deja nu mai eram atentă, nu mă gândeam decât la fotografia găsită înăuntrul statuii: era o copilă indigenă fără un braţ. Cine era? Să fi murit oare în modul acela inuman? Mai auzisem de triburi care ucid copii cu

deficienţe, dar mereu am crezut că e o legendă urbană. Faptul că era adevărat m-a distrus.

Am căutat apoi, imediat, ceva despre Fecioara de la Cabeza. Parcă aş fi ajuns din infern în paradis. Protectoare a capului, a creierului, a inteligenţei, a cunoaşterii Şi a justiţiei. Primul ei miracol fusese cu un soldat, păstor de oi, care îşi pierduse un braţ în război. El a avut o viziune cu fecioara şi, drept dovadă a autenticităţii acesteia, braţul său s-a refăcut, în locul unde i s-a arătat trebuia să i se construiască o biserică fecioarei. Un alt miracol a fost salvarea, în ultima clipă, a unui condamnat fără vină, care era cât pe ce să-şi „piardă capul" printr-o decapitare publică. De aceea, în imaginile care o reprezintă, la picioarele ei sunt aşezate capete. Cine o venera pe sfântă, Brandăo sau Janete? Aflarea acestui lucru m-ar putea ajuta să înţeleg cine era indiana din fotografie.

Am închis pagina şi am sunat-o pe Flâvia, cumnata mea, care lucra la Oficiul Registrului Funciar nr. 5. Pentru că apelul a intrat în căsuţa vocală, i-am lăsat un mesaj, solicitându-i să afle cine era proprietarul imobilului în care locuia Janete. Următorul pas era să-i cer ajutorul lui Nelson, dar am profitat de plecarea lui Carvana la „prânz" şi i-am deschis e-mailul – bătrânul era atât de inept în materie de tehnologie încât în fiecare zi îi printam e-mailurile şi i le puneam pe masă ca să-i fie mai uşor. E incredibil cât de izolate de lume şi de dependente de ceilalţi sunt persoanele care nu învaţă să se descurce cu informatica. Prefacându-mă că sunt lepra bătrână, le-am trimis câte un e-mail altor comisari prieteni cu el rugându-i să-i trimită secretarei Verónica (secretarvt@polcivil.sp.gov.bE) orice informaţii despre denunţuri care se încadrau la punctele C şi *H* din lista mea.

Am ieşit din biroul lui, încrezătoare. Chiar dacă amânasem cât de mult putusem, venise vremea să vorbesc cu Nelson. într-o privinţă Carvana avea dreptate, mereu mi-a plăcut să zgândăr cuiburi de viespi. Trecutul trebuie să rămână în urmă, dar necesitatea dictează regulile. Fără să ridic capul, am localizat

ţinta înăuntrul secţiei. Am scotocit prin geantă, am luat trusa de toaletă şi mobilul, am aşteptat ca el să se întoarcă cu spatele şi am fugit la baie. Am dat nas în nas cu Suzana, care a început imediat să comenteze:

— Ce faci, Verő? Ai dispărut, hm?

— N-am dispărut deloc, Suzana, ce faci, mă controlezi acum? am spus, cu un ton care mi-a ieşit mai aspru decât mă aşteptam.

— Aoleu, te-ai trezit cu faţa la cearşaf? Am întrebat doar aşa, nu te-am văzut azi-dimineaţă pe aici!

— Şi de ce voiai să mă vezi? Mai ai ceva să-mi transmiţi?

— Lasă, Vero, n-am chef de ifose.

Suzana a ieşit valvârtej pe uşă. Era mai bine aşa. Aveam nevoie de cel puţin încă cinci minute ca să mă aranjez. Mi-am dat cu un anticearcăn de bază, am presărat puţină pudră translucidă, am retuşat fardul cafeniu din jurul ochilor care păreau lipsiţi de strălucire, un fard de obraz pentru ca faţa să pară mai subţire şi ca să ascundă paloarea oboselii. Lipsea ceva. Am cotrobăit prin învălmăşeală până când am găsit rimelul, mi-am alungit genele, mi-am dat cu dermatograf negru întinzându-mi pleoapele şi am încheiat cu un ruj de culoarea buzelor. Perfect, un machiaj ca să nu se vadă că eram machiată.

Mi-am aplecat capul în faţă, scuturându-mi părul, l-am descurcat cu degetele, m-am privit în oglindă o ultimă dată. Mi-am agitat brăţările făcându-le să zornăie, ca să le separ, mi-am făcut bezele mie însămi şi am ieşit în grabă, cu norocul de partea mea. Ghici peste cine am dat tocmai la uŞa băii? Peste Nerdson. El m-a privit surprins, iar eu am înclinat capul, insinuând o invitaţie ca pe vremuri. Se spune că a greşi o dată e omeneşte, dar s-o pui de-o lipeală cu fostul e curată prostie. Ei bine, sunt o proastă, dar dintr-un motiv bun.

— Nerdişor, îmi faci o favoare? am întrebat, punând imediat mâna pe medalionul pe care îl avea la gât. E

important...

— Doar dacă profităm de seara asta şi ne zbenguim un pic.

Ochii îi străluceau de bucurie. Am clipit, simulând îndoială:

— Mai întâi, arată-mi că eşti bun la cercetare, în timp ce mă gândesc la propunerea ta. Am nevoie să găseşti dosarul personal al tipului ăstuia: Clâudio Antunes Brandão, ofiţer la Poliţia Militară. Vreau tot.

Am mers împreună până la masa lui. Nelson s-a aşezat în faţa calculatorului mai însufleţit ca niciodată Şi, în niciun minut, a obţinut informaţia pe care o voiam. Soţul lui Janete era căpitan la Poliţia Militară, în al 8-lea Batalion Metropolitan al Poliţiei Militare (BMPM), în Tatuape – Zona de Est. Se potrivea. în cazierul lui, nimic important. Un individ normal, chiar invizibil.

— Mai există hotelaŞul ăla în apropiere? am întrebat, deja cu geanta în mână şi ţuguindu-mi buzele cu expresie ingenuă, cât se poate de premeditată.

Nelson a zâmbit.

— Ia-o înainte! Cameră impară, nu uita.

— Ştiu. Tu şi ciudăţeniile tale...

Motelul Love Story era cinstit, vechi, suficient de departe pentru ca nimeni să nu ne vadă, suficient de aproape pentru ca niciunul din noi să nu se încurce în trafic. Am intrat imediat sub duş, aşteptându-l pe Nelson. Nici n-aveam nevoie de „încălzire". Nu era chiar bine dotat, dar făcea lucruri in-cre-di-bi-le între patru pereţi. Nu trebuia decât să am grijă să nu pierd controlul. O relaţie era ultimul lucru pe care-l voiam.

înfăşurată în prosop, am pornit televizorul, am pus un video fierbinte, am aranjat pernele şi m-am prefăcut că am aţipit imediat ce l-am auzit pe Nelson apropiindu-se de uşă. Cu ochii închişi, am auzit duşul pornind şi am aşteptat cuminte, profitând de timpul acela ca să mă relaxez cu adevărat. Nelson a venit după câteva minute, tare drăgăstos, m-a trezit cu un sărut pe ceafa, după ce mi-a dat părul la o parte. M-am întors spre el şi l-am tras spre mine, apucându-l de medalionul de la

gât, lacomă. Spre norocul meu, el nu se grăbea câtuşi de puţin. A sărutat fiecare parte din corpul meu ca şi cum ar fi verificat o amintire, făcându-mă să cer mai mult. I-am îndurat lentoarea cât am putut, dar dintr-odată l-am întors pe spate şi m-am aşezat deasupra:

—Acum e rândul meu, te-ai jucat destul.

Când eram deja epuizaţi, mi-am dat seama că timpul zburase şi că era vremea să alerg acasă. I-am dat lista lui Nelson în timp ce mă aranjam, explicându-i punct cu punct tot ce era important, dar fără să-i povestesc prea multe despre cazuri. El îi tot dădea înainte că nu m-a uitat niciodată, dar eu abia dacă îl auzeam, nu mă interesa absolut deloc. Asta-mi mai lipsea, ca el să confunde sexul cu iubirea.

Când eram deja pe hol, a început să îmi sune mobilul. Am crezut că e Paulo şi m-am apucat imediat să inventez o minciună, dar display-ul indica „Janete". Am ezitat, cumpănind pasul următor. Nu puteam să nu răspund, i-aş fi trădat încrederea. Am proptit aparatul între ureche şi umăr, în timp ce îmi prindeam părul.

— Bună, draga mea, am spus, cu un entuziasm care îmi ascundea îngrijorarea.

Atunci a venit întrebarea pe care nu voiam s-o aud, plină de speranţă.

— Ei, ai vorbit cu comisarul? M-a crezut?

1
2

„în regulă, trebuie să ne întâlnim”. Cuvintele spuse de Verónica, înainte să închidă, răsună ca un ecou în urechile lui Janete şi o senzaţie de uşurare o cuprinde pe de-a-ntregul. Poliţista părea să ghicească lucrurile, i-a citit gândurile, inima, trecutul. Nici nu vrea să se gândească cum o să fie când toată lumea o să afle ce face Brandão, când el o să fie în sfârşit în spatele gratiilor.

Ştie că nu foloseşte la nimic să se grăbească, dar e nerăbdătoare să descopere ce a crezut comisarul despre povestea ei. A stabilit cu Verónica să se întâlnească la snack-barul Tinei, aproape de barul motocicliştilor, peste două zile, când Brandão o să fie din nou pe tură la poliţie. Priveşte pe fereastră, vede că începe să se întunece şi se uită la ceas. Nu mai e mult până când el o să se întoarcă de la serviciu. Neliniştea se instalează din nou, dar ea se hotărăşte să alunge gândurile rele şi să petreacă o seară plăcută. E cel mai bun lucru pe care îl poate face în intervalul acesta, când lumea pare să se fi oprit în loc, iar următoarea pagină a vieţii ei e încă nescrisă. E foarte bine să-ţi creezi un spaţiu în care să poţi respira puţin, să te simţi din nou normal. „Trecutul e ca să-l uiţi, prezentul ca să-l trăieşti şi viitorul ca să-l laşi în grija Domnului”, gândeşte.

Vrea să profite de timpul care îi mai rămâne cu Brandão. Vrea să-i facă pe plac astăzi cum n-a mai făcut de mult. O să-i simtă lipsa. Trebuie să adune clipe frumoase ca să aibă de ce să se agaţe în momentele grele care au să vină. Se ridică, merge în bucătărie şi prepară apetitivul preferat al soţului: pate de ton cu maioneză şi ceapă verde. Aşază tartinele proaspete într-un castron cu un prosop brodat.

îşi dă toată silinţa să facă ordine pe măsuţa de cafea, culege o floare din grădină ca să completeze decorul, pune la răcit un vin alb, scoate două cupe potrivite. Se îndepărtează puţin, contemplând rezultatul: fără cusur! Se uită încă o dată la ceas; se încadrează perfect în timp. Ia blocul de post- it-uri roz Şi scrie cu litere rotunjite: „Iubire, mă parfumez pentru tine”.

13

Lipeşte biletul pe partea de dinăuntru a uşii de la intrare, apoi se îndreaptă plină de însufleţire către duş.

îi place la nebunie ca apa să îi învăluie corpul. De obicei, e momentul cel mai bun ca să se deconecteze de tot, dar azi nu merge. Când a povestit cu voce tare fărădelegile soţului, şi-a dat seama cât de sinistră e toată situaţia aceea. înainte, trăind de pe o zi pe alta, nu şi-a dat niciodată seama că sună atât de urât.

Janete a povestit tot ce a vrut, dar regretă că a pierdut controlul asupra a ceea ce nu voia să spună. Şi-a pus prea multă încredere în Verónica, a exagerat când i-a dat lista cu numele femeilor şi i-a explicat cum le cooptează la autogară. Dacă poliţia le găseşte în viaţă pe fetele acelea, ea va fi recunoscută prima. Nu vrea să fie arestată, nu ar putea suporta viitorul acela. Dar, fără să intre în detalii, nu avea cum să justifice ceea ce ştia. Nu se simte complice, ci martor.

Când a povestit despre strigătele pe care le auzea la fiecare Şedinţă de tortură, şi-a dat seama de greşeala ei după expresia afişată de Verónica. Poliţista a încercat să ascundă impactul, dar s-a făcut albă ca varul. în timp ce se dă cu săpun, Janete ia o hotărâre: de acum înainte, o să spună că e legată de fotoliu când ajunge în buncăr. Nu fuge şi nu face nimic pentru că nu poate. O mică minciună pentru a-şi justifica lipsa de reacţie. O să fie mai sigur aşa.

Lasă balsamul să-şi facă efectul asupra părului ei şi un surâs ştrengăresc i se iveşte pe buze. Noaptea e promiţătoare. O oază în mijlocul acelei confuzii. Fără să discute despre relaţie, fără să vorbească despre „data viitoare". De-ar reuşi măcar să-i distragă atenţia lui Brandão, aşa cum a făcut atâţia ani. Dacă el e într-adevăr mulţumit, poate să redevină ceea ce era înainte, să lase în urmă buncărul acela. Ea ştie că e în stare de asta.

Janete aude când maşina soţului ei parchează în faţa casei şi apoi scârţâitul portiţei. îşi usucă repede părul, asigurându-se că n-a rămas nicio urmă de balsam, ca să nu se piardă efectul de volum. Părul lung e greu de întreţinut, dar ea se simte la fel ca Samson când Şuviţele i se revarsă pe umeri şi pe spate. Pe stradă e invidiată, privirile se îndreaptă asupra ei când îşi face

un coc neglijent, răsucit o singură dată, lăsându-şi la vedere gâtul. Nu rareori bărbaţii o abordează strigându-i complimente, nu întotdeauna subtile sau inteligente. Dar când o însoţeşte Brandăo, nimeni nu îndrăzneşte, bineînţeles. Bărbatul ei intimidează prin statură Şi prin chipul mereu morocănos. Asta, într-adevăr, o excită.

Se hotărăşte să mai aştepte puţin. Lui Brandăo îi place când încep să se joace la duş. Nu-i o idee rea să mănânce apetitivul în halat de baie, amândoi relaxaţi, povestindu-şi fiecare întâmplările de peste zi. în clipa asta, el deja a citit biletul, a văzut lucruŞoarele pregătite cu grijă pe masa din sufragerie, probabil că vine acum. De ce îi ia atât de mult timp?

— Iubitule, unde eşti?

Uşa se deschide cu atâta putere încât aproape că dărâmă peretele. Janete se îneacă cu apa şi alunecă, lovindu-se cu capul de robinetul de metal. Fruntea îi sângerează. Brandăo e roşu la faţă, desfigurat, are pieptul umflat, privirea fixă. Smulge capacul toaletei, trântindu-l pe jos, rupe în bucăţi bileţelul roz şi îl aruncă în closet.

— Ce-ai pus la cale, vrăbiuţo? întreabă el cu o voce lui e guturală.

Janete se simte nesigură, nu vrea să se dea de gol. O doare capul.

înainte să apuce să aducă vreun argument, el o trage afară de sub duş, udă şi goală. Ascultă multe ocări, nu înţelege mai nimic. Brandăo îşi clatină degetul arătător în faţa ochilor ei, o scuipă în faţă:

— îmi invadezi intimitatea? Te omor, îţi smulg părul!

— Iubitule, mă doare! reuşeşte Janete să spună.

îşi ţine părul cu mâinile, dar durerea se răspândeşte la fiecare smucitură. Plăcile desprinse din podea îi zgârie pielea. Mâinile ei se mută disperate de la păr la spate şi la picioare, fără să ştie ce să apere mai întâi, unghiile se rup la fiecare tentativă de apărare. Deodată, e aruncată în pat ca o păpuşă de cârpe.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-am făcut? se plânge ea. Nu primeşte niciun răspuns, doar lovituri cu pumnii. Gândurile i se învălmăşesc căutând explicaţii, dar există una: el a văzut-o pe Veronica intrând sau ieşind de acolo. Ea o să moară.

— Credeai că n-o să-mi dau seama că mi-ai umblat în sertar, băgăreaţa dracului? urlă el. Ai şi probat chiloţii? Eşti atât de dobitoacă încât ai uitat să-l încui!

Despre ce sertar vorbeşte? Janete primeşte un pumn în stomac care o lasă fără suflare câteva clipe. Aproape că leşină, dar îşi vine din nou în fire când e trasă de braţ şi aşezată cu atâta forţă la masa de toaletă încât scaunul aproape că se dezmembrează.

— începe să te aranjezi, vagaboando! ordonă el. Fă-te frumoasă, pentru că o să ţi-o trag ca să vadă toată lumea.

Neîncrezătoare, ea se supune. E convinsă că Brandăo şi-a pierdut minţile. Cu mişcări lente, ia fondul de ten şi începe să-şi ascundă roŞeaţa de pe faţă şi braţe. Lacrimile o încurcă. Le şterge cu dosul palmei, nereuşind să le împiedice să-i întineze machiajul.

— Iubitule, n-am făcut nimic...

El nu vrea să asculte. O împinge pe Janete până în mijlocul patului, forţând-o să desfacă picioarele. Ia din sertar jucăriile sexuale şi le aruncă lângă corpul tremurând al femeii. Cu camera foto a mobilului, face poze, în timp ce înfige obiectele de diverse dimensiuni în fiecare orificiu al corpului ei. Hohoteşte, dând indicaţii:

— Aşa, vrăbiuţo, foarte bine. *Clic.* Acum, întoarce-te pe-o parte. *Clic.* Desfă-le, desfă-le mai mult, e un ordin! *Clic.* N-are de ce să-ţi fie ruşine, e chiar frumuşică. *Clic.* Acum în patru labe, vrăbiuţo. *Clic.* Bagă-l mai adânc. A rămas mult pe dinafară. *Clic.* Doare, dar e bine. Mă asculţi. *Clic.* Ştiu că-ţi place.

Clic, clic, clic. Janete a pierdut numărul pozelor în care s-a aşezat. Să o omoare odată Brandăo, nu mai are nicio

importanţă. Deodată, el se opreşte, lasă mobilul pe noptieră şi spune, cu o voce mieroasă:

— Hai, vrăbiuţo, aŞază-te aici şi nu te mişca!

Fără putere, ea se instalează din nou la masa de toaletă, examinându-şi în oglindă faţa mânjită. Nu se gândeşte la nimic, nici n-o recunoaşte pe femeia aceea. Cu coada ochiului, îl vede pe Brandão intrând şi ieşind din baie. Când el se apropie, ea scoate un strigăt de spaimă. încearcă să fugă, dar el râde şi îi taie calea, nelăsând-o să treacă. Foarfecă de metal străluceşte în mâinile lui.

Cu un singur braţ, el o supune, o pune să îngenuncheze pe podea şi începe să-i taie părul cu o însufleţire diabolică. Janete plânge convulsiv; cu un ultim efort, încearcă să atenueze pierderea, dar nu mai e nimic de făcut. Şuviţele se împrăştie, bucăţi întregi din puterea ei se risipesc pe podea.

Ura ei creşte văzând cu ochii şi are o ţintă precisă: Veronica. Fără îndoială, ea a umblat în sertarul lui! A minţit când a zis că nu intrase niciodată în casă... De unde ştia de integrame? De unde ştia că Brandão lucrează la Poliţia Militară? Asta se întâmplă când ai încredere în poliţişti. Niciodată n-o să mai facă greşeala asta! Furia înghite totul înăuntrul ei, până când se opreşte din plâns. Dacă ar avea o armă, ar omorî-o pe nemernica aia de poliţistă trădătoare.

Brandão o ajută pe Janete să se ridice. Când dă cu ochii de oglindă, ea simte un nod în stomac. S-a terminat, a rămas cheală. Frumoasa ei coamă a fost înlocuită de o tunsoare „băieţească" dezordonată, inegală şi groaznică. Leşină, cu senzaţia că îşi deschide aripile deasupra unui abis întunecat.

Toate aşteptările mele se îndreptau către întâlnirea cu Janete. La telefon fusesem vagă, amânasem problema, dar nu puteam continua să ascund că lepra de Carvana refuzase să mă ajute cu cazul. Avea să fie o discuţie dificilă.

în ziua stabilită, am ajuns la snack-barul Tinei cu o jumătate de oră mai devreme. Am cerut nişte pâine prăjită pe plită cu brânză Polenguinho[1]—}- Şi m-am aşezat. Anxietatea era atât de

mare încât am mai cerut o pâine prăjită. Măcar îmi potolea stomacul.

M-am uitat pentru a mia oară la ceas şi îngrijorarea mea a crescut şi mai mult. Eram aşezată acolo de mai bine de cincizeci de minute! Oare Janete renunţase? Nu, sigur că nu, o băgase pe mânecă rău de tot. Dacă întârzia însemna că se întâmplase ceva grav. Am rămas pe loc observând mişcarea oamenilor, în timp ce-mi sorbeam sucul. Intrau Şi ieşeau tot felul de persoane, dar niciuna dintre ele nu era Janete.

Am cerut nota, hotărâtă să merg acasă la ea. Aşteptam ca băiatul să aducă POS-ul, când o fată vizibil fragilă a intrat în snack-bar. Brunetă, păr foarte scurt, ochelari de soare şi tricou cu mânecă lungă pe o căldură de treizeci de grade. S-a îndreptat spre mine şi abia atunci am observat ceva familiar la mersul ei. Dumnezeule, era Janete! Fără culoare, fără viaţă, aproape un zombi, s-a aşezat pe scaunul aflat de cealaltă parte a mesei înainte ca eu să-mi pot ascunde uluirea.

— Am venit aici doar ca să-ţi spun că renunţ, a Şuierat ea, cu voce scăzută. N-am fost niciodată de partea ta, nu te cunosc şi vreau să ieşi din viaţa mea acum.

S-a ridicat de la masă şi n-a plecat doar pentru că am apucat-o de braţ.

— Stai, spune-mi ce s-a întâmplat! am rugat-o, în timp ce îmi consultam disperată fişierul mintal cu femei abuzate. Ai încredere în mine.

— Să am încredere în tine? Ce mi-ai făcut tu a fost cea mai gravă trădare... Vreau să crăpi, nenorocito!

Furia iraţională din vocea ei m-a descumpănit. Janete îmi scăpa printre

degete.

— Lucrurile au scăpat de sub control. Arăţi groaznic, Janete, am spus, fără eufemisme, evitând clişee care te îndeamnă să vezi partea bună a lucrurilor ca să o calmezi pe o femeie aflată în starea aceea, iar ea nu se aştepta la atâta sinceritate şi a devenit atentă. El a devenit mai violent, nu- i aşa? Te-a bătut? Porţi hainele astea ca să ascunzi ce ţi-a făcut? Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

— S-a întâmplat că ai apărut tu, Veronica! Tu eşti vinovată. Viaţa mea era perfectă până când tu ai intrat în ea şi mi-ai luat puţina pace pe care o aveam...

Am clipit din ochi, neîncrezătoare. Dacă mă arătam laşă, ea avea să mă devoreze.

— Viaţa ta era perfectă? am ironizat-o, iar ea şi-a umflat pieptul, gata de un nou atac, dar am adoptat repede un ton împăciuitor. Cum să fiu eu vinovată, Janete? Pot să te ajut să scapi din ghearele acelui bărbat!

— M-ai minţit. Mi-ai intrat în casă, mi-ai umblat prin lucruri Şi, după ce că ai făcut asta şi nici nu mi-ai spus, ai mai şi lăsat descuiat sertarul lui Brandăo! N-am avut nicio Şansă, chiar am meritat să iau bătaie. Nici n-am mai negat, pentru că ştim amândouă că n-aveam altă posibilitate. Dacă n-a fost el, am fost eu, înţelegi? Şi pentru că n-am fost eu, înseamnă că ai fost tu. *Tu,* nemernico!

Janete şi-a întors faţa, înăbuşindu-şi plânsul, în timp ce lacrimile îi curgeau din spatele ochelarilor de soare. M-am ridicat dintr-o săritură şi am îmbrăţişat-o foarte strâns. Transferul furiei era clasic, ca în cazul soţiei înşelate care vrea s-o omoare pe amantă, în loc să-l omoare pe soţ. Neruşinatul e victima, pe când „cealaltă" e o târfă. Trebuia să o fac să vadă asta, dar Janete şi-a încordat corpul, respingându-mă. Am îmbrăţişat-o cu mai multă putere:

— încearcă să vezi lucrurile din perspectiva mea. Trebuia să ştiu mai multe despre situaţie. Mă îngrijorează riscul la care eşti expusă în fiecare zi. Cu cât mai izolată eşti de lume,

de familia ta, cu atât mai mult control capătă el. Violenţa o să crească şi nimeni, absolut nimeni, nu merită să sufere violenţă fizică sau verbală. Fii atentă, Janete, tu eşti VICTIMA!

— Lui deja îi pare rău. Nu voia să facă ce a făcut. Suntem bine acum...

— Nu te mai amăgi! El te bate, îşi cere scuze, treceţi printr-o perioadă de linişte, dar pe urmă te bate din nou, şi chiar mai rău. E ca un ciclu vicios. Şi, pe deasupra, te mai şi simţi vinovată.

Ea şi-a îndepărtat corpul, şi-a trecut mâinile printre firele scurte de păr, privindu-mă în faţă. Era cu moralul la pământ, la limita unei căderi psihice. Furia dispăruse, nu mai era decât durerea unui copil abandonat:

— Da, o să se termine. N-aveai niciun drept să-mi faci asta.

— Eu n-am făcut nimic, el a fost. Ştii asta... Eşti prea inteligentă ca să nu înţelegi.

— Comisarul nu m-a crezut, nu-i aŞa? Nici măcar nu s-a deranjat să vină aici.

— Sigur că a crezut, Janete! A fost de acord să ne ajute imediat ce i-am spus despre cazul tău. O echipă întreagă lucrează acum pentru tine! El n-a venit doar ca să ne lase să ne simţim mai în largul nostru.

Ea şi-a coborât puţin ochelarii şi m-a studiat cu ochi creduli. Am putut să observ cât de mare era hematomul pe care îl ascundeau lentilele întunecate. Mă simţeam ca o vacă mincinoasă, dar nu exista altă soluţie. Dacă îi spuneam adevărul, pierdeam cazul.

— Aşadar, eşti gata pentru următorul pas? am insistat, fabricând o însufleţire pe care n-o simţeam.

— Eşti surdă? Renunţ, o să jur pe toţi sfinţii că nu te-am văzut în viaţa mea şi o să-mi reiau căsătoria. Am trădat încrederea bărbatului meu, am meritat să fiu pedepsită. N-o să mai greşesc.

Voia o confruntare? Atunci aveam să-mi folosesc şi eu

armele:

— îmi pare rău, dar nu poţi face asta. Comisarul ştie deja despre cazul tău, am apelul tău la secţie, lista cu numele victimelor scrisă de mâna ta. Ai făcut deja pasul ăsta şi, dacă dai înapoi, Janete, o să fii declarată complice în toată mizeria asta. O să mergi la închisoare.

Am văzut cum i-au căzut umerii, cum i s-a crispat corpul în spatele mesei.

— Nu poţi să faci asta, nenorocito! E o lovitură sub centură! O să mă omoare, nu mai rezist la o altă rundă din asta! Nu rezist... îmi vine să te omor!

— Şi de ce nu mă omori?

— Nu sunt o ucigaşă!

— Nu? am întrebat, cu un zâmbet discret, iar ea a înghiţit momeala.

Eşti o femeie puternică, Janete, o să fie bine. Cu imunitate sau ca martor protejat, poţi să începi o viaţă nouă, să scrii altă poveste doar a ta. Acum, ascultă: avem nevoie de lucruri concrete, de mai multe informaţii, să găsim locul ăla, să înţelegem mai bine logica soţului tău.

Mi-am scos mobilul din geantă şi i-am arătat fotografia cu fetiţa indiană fără un braţ:

— Cine e?

Ea m-a privit intrigată.

— N-am idee! N-am văzut-o pe copila asta în viaţa mea! De ce?

— Era înăuntrul statuetei Fecioarei din sufrageria casei tale.

— Brandăo nu-mi dă voie să pun mâna pe statueta aia. Nici ca s-o şterg de praf.

— Eşti sigură că nu o recunoşti pe fetiţă? am insistat.

Janete părea, într-adevăr, pierdută, repetând că nu ştie decât de fetele pe care le coopta la autogară şi de sunetele pe care le auzea după aceea.

— încearcă să descoperi mai multe despre locul ăla

unde te duce, am continuat. Orice informaţie nouă poate fi decisivă pentru investigaţia noastră.

Faptul că vorbeam la plural era un mod de a o face să se simtă implicată, partenera mea, dar îndoiala încă mai întuneca ochii lui Janete.

— Nu vreau decât să merg acasă şi să dorm până nu-mi mai amintesc nimic. Nu mai suport nici să stau în picioare. Dacă vrei să mă arestezi, n- ai decât. Ţi-am spus că renunţ, Veronica. Definitiv.

Janete era pe cale să se rupă complet de realitate şi, dacă se întâmpla asta, nu mai reuşeam niciodată s-o aduc înapoi. Ea era martorul-cheie în cazul vieţii mele. în clipa aceea, am înţeles că, forţând nota, nu puteam decât să înrăutăţesc lucrurile.

— O să te las să mergi în ritmul tău. Eşti ca un struţ, cu capul sub pământ. Gândeşte-te la ce-ţi spun şi trezeşte-te, Janete. Zici că el iese cu cafeaua şi rămâi singură în buncăr câteva minute... Profită de asta! Scoate-ţi cutia de pe cap, cel puţin! Priveşte în jur! înregistrează câte detalii poţi şi înarmează-te împotriva lui! Eşti în stare.

— Pa, Veronica!

Am rămas pe loc, enervată, în timp ce Janete se ridică şi mergea către uşă. Nu mi-am îndreptat privirea spre ea, n-am mai spus nimic. Doar am observat-o îndepărtându-se, în timp ce mă gândeam la cum s-o abordez, de acum înainte. în principiu, erau două opţiuni: fie discursul a funcţionat Şi ea avea să rămână de partea mea pentru rezolvarea cazului, fie totul a eşuat şi eu tocmai îmi câştigasem o nouă adversară, care putea în orice clipă să deschidă pliscul şi să mă pună în vizorul soţului ei ucigaş. Aliată sau inamică – ce era Janete?

*

Am urmărit programul turelor lui Brandăo în săptămânile următoare, într-o lume perfectă, Carvana şi-ar fi făcut treaba în mod acceptabil şi ar fi mobilizat o echipă de poliţie care să facă filaj în apropierea casei lor din Parque de Carmo, aşteptând noaptea următorului atac. în viaţa reală, eram singură Şi nu

puteam monitoriza situaţia decât prin telefon. Am sunat-o pe Janete în zile şi la ore când soţul ei era la muncă, dar ea nu a răspuns.

în unele nopţi libere ale lui Brandão, chiar simţeam pornirea aceea de a mă urca în maşină şi de a-mi încerca norocul, de a le observa ore la rând casa şi de a vedea dacă se întâmpla ceva neaşteptat, dar pornirea era în curând înăbuşită de treburi birocratice urgente sau de obligaţii de familie. Paulo era şi el aglomerat cu munca, petrecea din ce în ce mai puţin timp acasă şi se tot ţinea de capul meu să stau mai mult cu copiii. Rafael nu se descurca bine la Şcoală, ce îl preocupa pe el era înotul. La unsprezece ani, nu făcea altceva decât să se antreneze, nu avea viaţă socială. înota de două ori pe zi, făcea exerciţii pentru dezvoltarea musculaturii, se lupta ca să „scoată timpi mai buni", o obsesie nebunească. Făcea minimumul necesar ca să treacă anul şi dădea tot timpul corigenţe.

Cu vremea, priorităţile s-au schimbat şi Paulo şi-a luat rolul de antrenor. îl împingea din spate pe Rafa la fiecare campionat, îmi făcea reproşuri că amân să fac cumpărăturile şi că nu ţin cont de cerinţele nutriţionale ale alimentaţiei atletului. Nici cu Lila nu era mai uşor: la nouă ani, cântărea cu mult peste cât ar fi trebuit. Mâncare în plus pentru băiat, regim nazist pentru fată. La urma urmei, totul servea drept scuză pentru ca Paulo să înceapă o convorbire despre ce fel de mamă eram şi ce fel de mamă ar fi trebuit să fiu. Până când, într-o dimineaţă, sătulă de discuţia asta, am zis:

— Dacă voiai alimentaţie echilibrată în fiecare zi, trebuia să te căsătoreşti cu o nutriţionistă!

Am încuiat uşa dormitorului şi am accesat din nou site-ul Iubireldeală.com pe laptopul meu. Săptămânile acelea nu-mi trebuia decât o scuză bună ca să rămân singură ore întregi. Conversaţiile cu bărbaţii aceia de pe site deveniseră un viciu. Totul ca să încerc să descopăr identitatea broscoiului deghizat în prinţ care o amăgise pe Marta Campos.

Schimburile de mesaje avansau în ritmuri diferite. Unii bărbaţi au răspuns repede la mesajul iniţial pe care l-am trimis şi dialogul avansase. Alţii păreau să intre rar pe site sau să nu arate interes pentru profilul de psihologă-divorţată-bogată pe care l-am folosit drept momeală. în orice caz, de la un răspuns la altul, am reuşit să elimin mai mulţi suspecţi şi să restrâng căutarea.

I-am scos pe cei care scriau cu greşeli şi i-am păstrat pe cei care spuneau „frumoasa mea" sau „prinţesa mea" în mesaje, îi provocam să-mi trimită un *smiley* în răspunsuri. în general, fiecare persoană foloseşte mereu acelaşi lucru, iar al lui Pietro era =). I-am eliminat pe cei care foloseau :) şi :-).

Am încercat să-i selectez Şi după fotografie: înfăţişarea *babyface* era un indiciu bun, având în vedere că atât logodnicul Martei, cât şi individul din încercarea ei de portret-robot păreau tinerei. Bărboşii şi vlăjganii care arătau ca Rambo erau excluşi. După ce i-am cernut mai multe zile, am reuşit să reduc numărul suspecţilor de la 54 la 22, ceea ce m-a încurajat.

Tot uitându-mă la propria poză de pe site-ul de relaţii, făcută cu cinci ani în urmă, mi-am dorit să redevin femeia aceea. Când baţi spre patruzeci de ani, tot ce vrei e să reîntinereşti, ăsta-i adevărul. Am programat pentru a doua zi o întâlnire cu Rodrigão, regele blondelor.

Am ieşit de la salon simţindu-mă puternică, cu părul tot numai Şuviţe. Porecla nu era întâmplătoare, Rodrigão chiar era un magician al vopselurilor, reflexele păreau naturale, o frumuseţe. Senzaţia era atât de plăcută încât m-am hotărât să încep şi eu dieta Lilei ca să dau jos câteva kile – era nevoie de voinţă ca să fii fericită cu pui la grătar şi cartofi dulci. La urma urmei, motivul era nobil: când aveam să-l întâlnesc pe @studentbestial88, el nu m-ar fi recunoscut chiar dacă ar fi văzut la televizor interviul meu despre cazul Martei Campos.

în două săptămâni, eram o Veronica cu chipul mai subţire şi cu accente de culoare în păr, cu trei kilograme mai slabă. Am cumpărat o pereche de ochelari roşii, rectangulari, dintr-un

magazin de pe strada 25 de Margo, doar pentru lectură, şi mi-am făcut abonament la sală, promiţând că mă voi întoarce tară întreruperi de data asta.

Îngrijorarea mea pentru Janete, cu toate astea, nu făcea decât să crească. Chiar că o dădusem în bară rău de tot fiindcă lăsasem sertarul deschis, nici nu mă gândisem la asta. Trebuia să-mi fi dat seama că Brandão e un răufăcător bine organizat, că orice greşeală sau scăpare va fi observată. Acum, că nu mai contam pe ajutorul ei, eu eram cea care nu putea să lase urme, trebuia să fiu calculată, să mă folosesc de investigaţii indirecte, mai puţin riscante. Eram sigură că Janete o să mă sune până la urmă. Mai devreme sau mai târziu, „luna de miere" a celor doi o să se termine, canalia aia o s-o lovească din nou, iar ea n-o să aibă pe cine să dea vina.

Răspunsurile pe care le-am căutat în legătură cu cazul nu m-au dus nicăieri. Cumnata mea m-a sunat să-mi spună că proprietarul imobilului din Parque de Carmo era Clâudio Antunes Brandão Şi că era singura proprietate trecută pe numele lui. Locul unde se afla buncărul acela rămânea un mister. Spre dezamăgirea mea, dosarul personal de la Poliţia Militară era anost, fără sancţiuni sau distincţii – un om care trecea neobservat. Un singur detaliu: nu era înregistrată nicio armă care să se potrivească cu muniţia de calibrul 380, pe care o văzusem în sertarul lui. Dar nici asta nu era mare lucru: să ai o armă neînregistrată e ceva obişnuit în poliţie, mai ales dacă vrei să ai într-adevăr o Şansă.

De-a lungul zilelor, unii comisari au răspuns la e-mailurile cu rugămintea legată de infracţiunile asemănătoare cu cele pe care le căutam. După ce am confruntat informaţiile cu numele din lista lui Janete, am observat că niciun nume nu corespundea cu cele ale femeilor violate sau ucise. Cinci dintre ele se încadrau cel mai probabil ca dispărute, după prenume şi după descrierea din dosarul poliţiei: Creuza, Darcilia, Divina, Miranda şi Nilce. Aproape toate şi-au lăsat copiii cu bunica în Nord, au venit în São Paulo ca să trimită bani familiei şi n-au

mai dat nicio veste.

Exista întotdeauna posibilitatea ca femeile acelea să fi fugit de viaţa pe care o duceau înainte şi să se fi pierdut în desfrâul marelui oraş, dar numele acelea erau prea neobişnuite ca să fie doar o coincidenţă. Nu aveam nicio îndoială: Brandão le tortura şi le ucidea pe femeile acelea.
Apoi se descotorosea de corpurile lor.

♦

Până la urmă a trebuit să-i spun lui Nelson tot adevărul despre cazurile pe care le investigam în paralel. Ştiam că o iau pe un drum fără întoarcere, dar investigaţia mea ar fi stagnat fără el. în timp ce-i explicam totul în detaliu, el nu m-a presat, a fost atent, fidel ca un câine, fără nevoia aceea tipic masculină de a se pune într-o poziţie superioară faţă de femei. A promis că n-o să-i spună nimic lui Carvana Şi a început să mă ajute cu Şi mai multă însufleţire.

Din nefericire, în zilele următoare, răspunsurile cu privire la cazul Martei n-au fost nici ele deloc concludente. Adresa de e-mail a lui @studentbestial88 fusese ştearsă şi era imposibil să i se recupereze originea. Pe cât se părea, fratele ei într-adevăr nu exista şi formularul de revendicare a cadavrului era falsificat. în momentul acela, deja respinsesem toate informaţiile pe care Pietro i le dăduse Martei: originea lui, povestea lui de viaţă, obiceiurile. Minciuni peste minciuni.

în căutările de procese-verbale asemănătoare mai aveam o oarecare speranţă, dar nici asta n-a dat rezultate: nici celelalte secţii, nici Nelson n- au reuşit să găsească vreun denunţ asemănător din ultimii doi ani. Femeile care suferă genul ăsta de înşelătorii devin foarte fragile. Când depun plângere, nu povestesc detalii care să le păteze reputaţia, evită să dezvăluie că au fost înşelate, din cauza faptului că au avut o legătură emoţională cu o secătură. Le e ruşine.

Pe site-ul Iubireldeală.com, încă mă luptam să ajung la un singur suspect. Citeam şi răsciteam profilurile şi conversaţiile, dar nu ştiam cum să avansez. Pe lângă asta, nimic nu-mi garanta că @studentbestial88 era printre acei 22 de suspecţi, în

ritmul ăsta, tipul avea să îmbătrânească până când îl prindeam eu.

într-o zi de vineri, un beculeţ s-a aprins în capul meu. Am ieşit la cină cu Paulo, care insistase toată săptămâna că ar trebui să avem un moment doar pentru noi. Copiii au rămas cu mama lui Şi ne-am hotărât să mâncăm la un restaurant din apropierea casei, unde se serveau paste delicioase. Fiindcă eu încă eram la dietă, a rămas multă mâncare şi am cerut restul la pachet.

în clipa aceea, a venit flash-ul… Pachetul cu mâncare stricată din frigiderul Martei! Dacă, după ce a suferit lovitura, Marta a rămas în pat, deprimată, atunci ultima ei ieşire la cină în oraş trebuia să fi fost cu @studentbestial88. Pentru că îşi făcuse operaţie bariatrică, ea nu mânca mult. Resturile păstrate în frigider indicau locul cinei din noaptea întâlnirii!

Am ajuns acasă moartă de nerăbdare să verific informaţia. Am revenit la fotografii, am văzut numele restaurantului pe ambalaj, l-am comparat cu cărţile de vizită de pe panoul de plută şi iată-1: Trattoria de Sargento. M-am bucurat atât de mult încât am ajuns chiar să fac o partidă de sex mai fierbinte cu Paulo în noaptea aceea. Pe el îl incita „noua femeie" în care mă transformasem, mai slabă şi blondă.

A doua zi, la ora prânzului, am mers la Trattoria de Sargento, pe strada Pamplona. Era un restaurant italian tipic, un local de familie, cu o faţadă simplă vopsită în verde, alb şi roşu. Pentru ca totul să pară şi mai absurd, tipul de la tejghea era portughez, mustăcios şi prost dispus. într-adevăr, São Paulo e un amalgam nebunesc de imigranţi.

— Ce vreţi să ştiţi, doamnă? a întrebat el.

I-am arătat zâmbetul meu cel mai cordial, prevăzând că n-avea să fie uşor. Am scos ecusonul din cămaşă:

— Sunt Verónica Torres, DHPP São Paulo, am spus, fără să-l las să se gândească prea mult. Trebuie să verific înregistrările camerelor de supraveghere din restaurant ca să identific un suspect care a luat cina aici pe 12 septembrie. Se

poate?

— Restaurantul nu are camere, doamnă. Şi chiar dacă ar avea... Aţi venit cumva cu mandat? Atât îmi mai lipsea, ca să-mi fugă şi mai rău clienţii pe criza asta, să-şi bage nasul poliţia pe aici!

Să mă iau ceartă cu individul ar fi fost doar o pierdere de timp. Am preferat să încerc din nou:

— N-am venit ca să vă încurc, domnule... ? am spus, întinzând mâna.

— João Baptista, la dispoziţia dumneavoastră! a răspuns el, arătându-şi dinţii mari Şi galbeni; exala un miros puternic de nicotină. Nu vă supăraţi, dar chiar nu pot să vă ajut, doamnă.
Am mai încercat să cer lista clienţilor care au plătit cu card de credit în ziua aceea, dar el nici nu s-a obosit să asculte. Am recurs la o mică minciună nevinovată: am explicat că făceam o investigaţie pentru o prietenă, care, sărmana de ea, bănuia că o înŞală soţul, dar invenţia n-a făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

— Doamnă, în certuri între soţ Şi soţie eu nu mă bag. Nu-mi mai irosiţi timpul. Dacă o să fie nevoie să se implice poliţia ca să fie prins un bărbat care şi-a înşelat nevasta, nimeni n-o să mai ia prânzul aici. înaintea dumneavoastră a mai venit o fată care mi-a cerut să vadă imaginile, iar eu nu-mi sacrific clienţii de dragul unor bârfe. Reveniţi cu un ordin judiciar, altfel n-am ce să fac.

Fără îndoială, prima fată care ceruse acces la cameră era chiar Marta. Eram pe pista cea bună!

— Pot măcar să stau la o masă şi să iau prânzul? N-aş vrea să fi venit degeaba.

— Puteţi, doamnă, cum să nu. Dar poliţiştii nu mănâncă aici pe gratis. Rămâneţi aici liniştită dacă vreţi, dar plătiţi nota.

Am respirat adânc ca să nu-l trimit la origini pe portughez. Am ales o masă discretă şi am cerut o Coca-Cola cu gheaţă şi lămâie. Sala era plină ochi. Restaurantul era decorat cu tot felul de tricouri atârnate de tavan şi sticlele de vin aşezate pe

rafturi completau imaginea de local italian. Fotografii cu celebrităţi care frecventau localul erau atârnate pe pereţi. Am privit înjur, ca să văd dacă descopăr vreo vedetă. Da' de unde! Aşezate pe scaunele roşii erau numai persoane obişnuite, la fel ca mine. Am observat în continuare mişcările chelnerilor. Servirea era simplă, dar foarte rapidă. în timp ce savuram nişte *spaghetti alia florentina*, l-am chemat pe Şeful de sală şi l-am copleşit cu laude în ceea ce priveşte servirea şi mâncarea. De la un zâmbet la altul, am ajuns la subiect, arătându-i fotografia Martei.

— O cunoşti pe fata asta?

Şi-a amintit de ea imediat:

— Da, sigur, eu am servit-o. Dar a trecut ceva timp de atunci. Nu-mi amintesc când, nici cu cine era, dar cred că era însoţită...

Era ziua mea norocoasă. Am scos portretul lui Pietro din geantă Şi i l- am arătat.

— Chiar el era! Vme aici din când în când, mereu însoţit. Pare mai tânăr decât e. Tipul ăsta a făcut ceva? E căutat? Acum, că sunt arestaţi atâţia oameni de afaceri, nu vreau să am probleme.

— N-o să ai nicio problemă, îţi garantez. Vreau doar să ştiu dacă el a venit aici în data de 12 septembrie. îmi faci rost de lista persoanelor care au plătit cu card de credit sau cec în ziua aceea? Hai, e pentru o cauză bună...

Şeful de sală m-a privit, cu o grimasă pe faţă. A trebuit să recurg la un clişeu, care se dovedeşte totuşi eficient:

— GândeSte-te la sora ta, la mama ta... Putea să li se întâmple lor! N-o să afle nimeni! Rămâne între noi, îţi jur! i-am spus Şi mi-am sărutat degetele arătătoare încrucişate deasupra gurii, cu inocenţă pură.

— Bine, bine. Uite cum facem: domnu' João pleacă pe la 5 sau 6. Mai mult nu rămâne. Gândesc eu o cale, s-a înmuiat el numaidecât.

M-am întors la ora stabilită. în timp ce servea la mese, Şeful

de sală a arătat cu capul spre ecranul calculatorului, întors puţin către cealaltă parte a tejghelei. M-am aşezat pe taburet şi deja era deschisă pe ecran lista plăţilor din data de 12 septembrie. Spre norocul meu, puţini plătiseră în numerar. Am notat numele tuturor celor care au folosit cârdul, unul câte unul, nu erau chiar atât de mulţi. Am plecat de acolo cu un la revedere amical şi cu carneţelul în mână.

Următorul pas era simplu: să compar numele notate cu cele ale indivizilor care avansaseră mai mult în conversaţiile cu mine. în curând am găsit o potrivire: Câssio Ramos, pe card, Câssio Ramirez, pe Iubireldeală.com. Nu era un nume atât de comun. Câssio Ramirez folosea pseudonimul @leaculdragostei, se prezenta ca un farmacolog drăguţ şi scria destul de corect. Corespundea tare bine modelului pe care îl căutam. I-am trimis un mesaj pe site, aruncând momeala. Am spus că am găsit un moment liber în program Şi că aveam timp de o întâlnire a doua zi, duminică seara.

în sufragerie, foarte degajată, i-am spus lui Paulo că s-ar putea să merg la o cină cu colegii de clasă de la Fernão Dias. El doar a ridicat din sprâncene.

—Aşa din scurt?

— Da, dar încă nu e sigur. Dacă te deranjează, Tigrule, lasă, că nu merg, am răspuns, cu o lipsă de interes calculată.

—Asta-i bună, Iubi, poţi să mergi. Ba chiar o să profit şi eu ca să ies la o bere cu băieţii de la birou, care mă tot invită.

Aşa e viaţa, dacă vrei libertate, trebuie să le-o dai şi celorlalţi. M-am întors la laptop, sperând că deja primisem răspuns. Când m-am uitat la ecran, Câssio Ramirez trimisese o serie de emojiuri şi propusese să luăm cina la Spot.

„Perfect, îmi place la nebunie restaurantul ăla!”, i-am scris la rândul meu.

Am stabilit ora exactă. Deja se apropiau zorii, dar eu îmi pierdusem somnul. Am deschis o sticlă de vin ca să mă relaxez şi am toastat cu mine:

— Te-am prins, jigodie mică!

Afară, cântecul cicadelor. Janete e în maşină, legată la ochi. în portbagaj, Jessyca ţipă. Când a fost abordată la autogară, fata a spus plină de însufleţire:

— Mă cheamă Jessyca cu Y.

Acum, doar ţipă. Loveşte cu picioarele în întuneric, acoperită de cântecul indigen la volum ridicat. Janete simte frisoane, transpiraţia i se scurge pe frunte. De data asta s-a simţit rău tot drumul. Capul îi zvâcneşte de durere, vechiul tic-tac dintr-o parte în alta. Cum să alegi între rău şi încă şi mai rău? Jessyca răzbeşte bătăile de tobă ale muzicii, sunt strigăte înăbuşite şi guturale care o irită pe Janete. Ar trebui să tacă din gură şi s-o lase să gândească, aşa ar trebui să facă.

în ultimele zile, ea s-a gândit mult. Categoric, nu are încredere în Veronica, intuiţia îi spune să nu se mai întâlnească niciodată cu ea cât o mai trăi, dar inteligenţa a îndemnat-o să fie mai atentă pe drum. în orice caz, poliţista are dreptate într-o privinţă: ea e părtaşă la tot, dar nu ştie aproape nimic. Se poate să fii mai prost de atât?

Verifică în minte informaţiile pe care le-a captat pe Şosea, nerăbdătoare să se întoarcă acasă şi să le aştearnă pe hârtie. Câteva minute, ajunge să se simtă puternică. E sigură că nu au trecut prin nicio barieră până acolo. Asta ar trebui să excludă destul de multe Şosele. De asemenea, a numărat de câte ori s-a întors maşina la dreapta şi la stânga după ce a intrat pe drumul neasfaltat. Mai erau urcările, când Brandão reducea viteza maşinii. Toate contabilizate. Aşadar, pajiştea aceea se află în mijlocul sălbăticiei.

La un moment dat, i s-a părut că aude sunetul unei explozii. Erau aproape de o carieră de piatră? Clopotele de biserică, mugetele de vaci poate că foloseau la ceva, dar erau foarte generice. Şi maimuţele urlătoare. Era imposibil să nu le auzi, cu vocile lor grave, strigătele lor, aproape ca nişte răgete, tipice pentru zona sălbatică din São Paulo. Unde puteau să se găsească maimuţe urlătoare atât de aproape de capitală? Ar putea fi important pentru ca poliţia să găsească locul, gândeşte

ea, dar

alungă imediat gândul. Şi-a pierdut părul, nu vrea să-şi piardă şi capul.

Aude paşii lui Brandăo şi respiră adânc.

— Haide, vrăbiuţo! spune el, aplecându-se peste ea ca să oprească sistemul audio al maşinii.

Janete geme de durere când el îi strânge braţul drept ca să o ajute să coboare. Se simte dezbrăcată, expusă, împestriţată cu pete vineţii şi verzui. Brandăo îşi dă seama de situaţie şi o apucă de încheietură, conducând-o pe pământul umed cu mai multă delicateţe decât de obicei. E chiar afectuos, respectându-i vânătăile. Un amestec de sentimente străbate inima lui Janete. După ce a rupt-o în bătaie, soţul s-a purtat firesc, i-a îngrijit fiecare rană de parcă ea ar fi fost victima unui accident de maşină, şi nu victima lui. N-o să reuşească niciodată să înţeleagă ce e în mintea lui Brandăo.

Cu mâinile pe umerii lui, Janete coboară scara în spirală. îşi pune cutia pe cap Şi închide încuietoarea în jurul propriului gât. *Clic!* închide ochii. Mirosul răspândit de petrolul lampant şi de prepararea cafelei umplu imediat aerul. îşi imaginează ce ar spune Verónica dacă ar vedea-o acolo, cu capul vârât în cutia aceea ridicolă. Struţ... Adevărat. Nu poate să nu se gândească neîncetat la cuvintele ei. E persoana cea mai singură din lume. în cutia înăbuşitoare, ea măsoară timpul prin propria respiraţie.

Brandăo urcă scările ca să o ia pe Jéssyca. *Jéssyca, Jéssyca*, numele fetei i se repetă în creier. Ochi verzi, venită din Altamira cu ultimul autobuz de duminică, cu multe visuri, puţine bagaje... Stai, ce face el oare cu geamantanele? Ea n-a găsit niciodată nimic. O dovadă că poate chiar le eliberează! Poate că nu e un ucigaş. Poate că totul e doar teatru, adevărata tortură e că o face să creadă că e real. Asta ar explica de ce rămâne atâta vreme în afara buncărului ca să le aducă pe fete după ce prepară cafeaua. Poate că e nebunie, dar nu e cruzime.

Dacă ar fi arestat, Brandăo ar fi tratat de un psihiatru. Poate chiar ar putea fi vindecat. Verónica a garantat că n-o să pună pe hârtie niciun cuvânt din ce a spus ea, comisarul era de

partea ei şi a mobilizat o echipă, toţi voiau s-o ajute, ea ar fi protejată. O speranţă rătăceşte printre gândurile ei, dar nu durează mult. Strigătele scoase de Jéssyca invadează cutia, ca şi cum i s-ar fi scos un căluş din gură.

— Ajutor! Doamne Sfinte, ajutor! Dă-mi drumul, nenorocitule, îţi fac denunţ, merg la poliţie!

Brandăo râde şi, o clipă, totul chiar pare teatru.

— Eu sunt poliţia, spune el, cu puţin înainte ca strigătele de durere să întrerupă tonul agresiv al Jessycăi.

— Nu, Doamne sfinte, nu! Scoate-mi aia de pe cap, scoate-mi-o!

Ascultă plânsul întrerupt de sughiţuri, lanţurile scrâşnesc, scripeţii se
învârt, Jessyca începe să se agite, odată ce sperietura îi mai trece. Nu poate să fie totul o minciună. Janete îşi ţine respiraţia şi nu se mişcă. Rămâne aşa cât de mult poate în timp ce îl aude pe Brandăo urcând scările şi închizând din nou chepengul. Ea nu îşi dă seama cât timp trece, dar, când îşi revine, Jessyca vorbeşte cu ea. S-a eliberat? Sau Brandăo a uitat să-i pună căluş?

— Doamna Gloria, scoateţi-mă de aici, daţi-mă jos! Sunteţi nebuni? Am un copil de crescut, o mamă care mă aşteaptă, nu-mi faceţi asta, nu spun nimic la poliţie, jur! N-o să afle nimeni... Nu spun nimic nimănui...

Iar Janete, de cealaltă parte, se gândeşte şi ea că nu o să mai spună nimic poliţiei. Dintr-un impuls, îşi duce mâinile tremurătoare la închizătoarea de metal. *Clic.* Acum ori niciodată. Trebuie să vadă ce se întâmplă de fapt în locul acela. Nu ca să-i spună Veronicăi, ci pentru propria sănătate psihică. Trebuie să *vadă.*

Ridică doar un pic cutia, dar nu vede nimic imediat. Vederea ei e înceţoşată, se adaptează la lumină. Totul pare încă filmat în ralanti, un nou detaliu îi invadează câmpul vizual în fiecare clipă. încremeneşte de teamă şi fascinaţie. E ca şi cum ar lua aer după ce a stat mult timp cu capul scufundat într-o chiuvetă

din care se scurge apa. Aruncă pe jos cutia şi roteşte fotoliul cu grijă.

Buncărul e mult mai mare decât îşi imagina ea. Prinsă de tavan, o şină circulară înconjoară aproape tot perimetrul. Chiar deasupra capului ei, o colecţie de sfeşnice cu lumânări luminează atmosfera. E atât de macabru încât aproape că ajunge să fie frumos. Alături, pe un perete, se ridică în faţa ei un impunător panou cu instrumente, toate foarte bine organizate în funcţie de mărime. Cleşti, fierăstraie, borcane de maioneză pline de cuie, cătuşe, bice, chingi, măşti, diverse căluşuri, fire electrice, vibratoare, foarfeci, bisturie, coarde, cuţite de toate felurile, fotografii şi desene cu fete imobilizate lipite de perete.

Privirea ei zăboveşte o clipă asupra zecilor de imagini care par mai degrabă proiecte arhitectonice, cu linii precise, specificând măsurile şi materialele necesare pentru aparate de tortură. Multe lucruri de acolo ea nici măcar nu-şi închipuie la ce folosesc – şi preferă să nu ştie. Inima îi bate cu putere în piept, ştiind că urmează să privească în faţă inimaginabilul: lanţurile o ţin pe Jessyca suspendată ca o pasăre cu aripile deschise, în capătul celălalt, mai întunecat.

Piele ei e străpunsă de cârlige înfipte în came, sângele curge prin toate împunsăturile şi picură pe podeaua acoperită cu o folie albă de plastic. Se acumulează în bălţi, formând un desen roşu. Janete vrea să se ridice, să o liniştească pe fată, dar niciunul dintre muşchii ei nu se mişcă. Suferă o senzaţie înspăimântătoare de neputinţă. N-ar şti nici măcar de unde să înceapă. Tot corpul îi tremură, realitatea o izbeşte din cap până-n picioare.

Numără până la cinci, inspiră. Numără până la cinci, expiră. Ignoră privirile Jessycăi, fără să arate milă, şi aleargă până la peretele cu instrumente. Smulge trei dintre desene, le împătureşte cu grijă şi le ascunde în betelia pantalonilor. Probabil sunt bune ca să dovedească ceva. Simte nevoia să iasă de acolo. Face primul pas către scară. Şi încă unul. Şi încă unul.

La început, se teme să nu cadă pe podea, dar când îşi vine în fire, deja înfruntă treptele, sprijinită de balustradă.

Iese din buncăr, umplându-şi plămânii cu aer proaspăt. Priveşte înjur ca să se asigure că Brandăo nu e prin apropiere. Dacă a nimerit bine, mai e mult timp până când el se va întoarce. Aleargă spre maşină încovoindu-se, deschide portiera cu grijă şi ascunde desenele sub covorul din faţa scaunului de lângă Şofer. închide uşa aproape fără niciun zgomot. Şi acum?

O linişte funebră domneşte asupra cerului negru, cu puţine stele. Ea se retrage. Cel mai bine ar fi să se întoarcă în buncăr. Deja a văzut prea multe. Deschide chepengul şi se pregăteşte să intre când observă un mic punct luminos, în depărtate. Renunţă, îngropând strigătele Jessycăi. Merge înainte, cu respiraţia tăiată, fără să se gândească prea mult. Pe măsură ce se apropie, distinge conturul unei mici case ascunse printre copaci.

Pe furiş, înconjoară casa şi ajunge la terasă, unde pare să domnească haosul. Multe ziare, pene de păsări, hârtii şi cutii de transport, unele cu păsărele înăuntru. îi amintesc de propria cutie. într-un alt colţ, hamacuri artizanale îngrămădite şi un război de ţesut din lemn asamblat, în care se lucrează la un hamac multicolor neterminat, cu desene geometrice incomplete. Janete localizează o fereastră în spatele casei şi se strecoară, sprijinindu-se de pervaz şi ridicând capul până când reuşeşte să vadă înăuntru.

Instinctiv, îşi acoperă gura ca să nu scoată niciun sunet. în cameră, o bătrână goală, cu şiraguri de mărgele la gât, sâni lăsaţi şi păr alb împletit în cozi lungi până la brâu, stă în picioare lângă Brandăo, aşezat pe un scăunel din răchită cu spatele la fereastră, şi el gol. Uniforma de la Poliţia Militară se odihneşte, împăturită cu grijă, pe un scaun în apropierea lor. Femeia e lângă el, cu un beţişor de lemn în mâna dreaptă, acoperind corpul soţului lui Janete cu *jenipapo*[m]- Şi vopsea neagră, desenând cercuri roşii pe umărul şi pe braţul lui stâng, intercalate cu linii drepte. Cerc, linie, cerc, linie, cerc, linie.

Chipul soţului e pictat cu roşu şi capul ras îi luceşte sub felinarele care sunt şi acolo atârnate de tavan.

Janete e atât de surprinsă încât uită să plece. Rămâne pe loc observându-şi soţul împreună cu bătrâna cea misterioasă, care îl pictează intonând un cântec murmurat, ritmat, pe care ea abia îl aude, dar care aminteşte de muzica blestemată pe care o ascultă la CD playerul maşinii. Când îşi termină treaba pe partea stângă a corpului lui Brandăo, ea se mută dincolo. Atunci, Janete vede. Bătrâna are, în locul braţului stâng, doar un ciot groaznic şi uscat la înălţimea axilei. Şocată, Janete se întoarce repede cu spatele ca să fugă de acolo.

Mai aruncă o privire în spate, atrasă în mod irezistibil de scenă, de picturile de pe corpul gol al soţului ei, de indiana fără un braţ... Tulburată, se împiedică de una din cutiile îngrămădite. Pe fereastră, privirea ei o întâlneşte pe cea a celeilalte femei. Duce repede degetul arătător la buze, implorând tăcere, dar nu merge. Când o observă, bătrâna scapă din mână pensula şi începe să tremure. Ţipă, cu un amestec de emoţie şi spaimă.

— LinişteSte-te, bunico! spune Brandăo, şi în curând o vede pe Janete.

Din trei paşi, ajunge la ea şi o trage înăuntru, ridicând-o de jos chiar pe fereastră. Palme şi pumni sosesc fără oprire. Brandăo o snopeşte în bătaie în ritmul unei uri de necontrolat, ca şi cum ar bate o tobă. Janete îşi dă seama că el ţipă, dar, tot luptându-se ca să-i blocheze loviturile, nu înţelege ce spune. Ia bătaie mai rău ca niciodată. Ghemuită în poziţie fetală, până la urmă îşi pierde cunoştinţa. înainte de întunericul binevenit, are impresia că o aude pe bătrână cârâind răguşit, înnebunită:

— Ea e, puişorule! Nu-mi vine să cred... Ea e!

Zi lungă la serviciu, multe hârţoage de completat pentru Carvana. Am ajuns acasă târziu, ca de obicei. Mama spunea mereu că eu sunt Iepurele din *Alice în Ţara Minimilor*: *„Mă grăbesc, mă grăbesc. Vai, vai, Dumnezeule! Ce târziu e, ce târziu e, ce târziu eT* În momentul acela, Paulo şi copiii mâncau

o pizza la cină, iar eu nici măcar nu alesesem cu ce să mă îmbrac la întâlnire.

Am pornit duşul. în timp ce apa se încălzea, am luat la rând umeraşele, cu aceeaşi îndoială dintotdeauna. Trebuia să arăt ca o zeiţă la prima cină romantică cu @leaculdragostei, principalul meu suspect de a fi înŞelat-o pe Marta Campos. Indivizii ăştia îşi schimbă e-mailul de înregistrare, numele şi prenumele ca să se protejeze, dar nu-şi schimbă firea.

Am ales o rochiţă neagră basic, mereu o soluţie bună. M-am privit în oglindă: prea tradiţională, fără creativitate, pentru femei nesigure pe ele. Am pus-o la loc în Şifonier. Poate pantaloni negri Şi bluză albă? M-am hotărât să mă gândesc la baie. Am făcut un duş rapid cu părul răsucit într- un coc strâns la creştet ca să capete volum când aveam să-l desfac.

M-am întors la dulap Şi am optat până la urmă pentru o rochie din jerseu cu un imprimeu discret care îmi avantaja rotunjimile. Cine se bucura de ele n-avea nimic de reproşat. Am zâmbit către imaginea din oglindă, mi-am retuşat machiajul în locurile unde se ştersese, am insistat cu anticearcănul şi cu luciul de buze. Mi-am desfăcut cocul, scuturând capul ca să verific rezultatul. Perfect. Mi-am pus un colier, nedespărţitele mele brăţări â la Maria Bethânia, mi-am scos verigheta şi mi-am schimbat geanta pentru că nimeni nu merita să care ceva atât de greu. înăuntru, doar portofelul, mobilul şi pistolul automat. Dacă lucrurile mergeau prost, trebuia să mă apăr. Am închis uŞa, anunţând că o să mă întorc târziu, înainte, Verő! Azi o să fie papară la cină.

+

în mod miraculos, am ajuns mai devreme la restaurant şi am ales o masă unde puteam să stau cu faţa spre uşă. Manie de poliţist: să nu te întorci niciodată cu spatele. Paulo deja se obişnuise cu asta. Spot, un

restaurant contemporan emblematic din São Paulo, e foarte frumos, cu geamuri de-o parte şi de alta şi cu vedere către o fântână arteziană iluminată. Bună alegere pentru a impresiona, dar foarte diferită de o *trattoria*. Nu a durat mult până când Câssio a sosit. M-a salutat cu două săruturi pe obraji, semn că nu era din São Paulo. Purta blugi Şi un sacou bine croit, elegant. Şi-a desfăcut doi nasturi şi s-a aşezat în faţa mea, plin de dezinvoltură.

— Aşadar, tu eşti Vera! a spus el, devorându-mă din priviri. Eşti chiar mai frumoasă în persoană.

— Vai de mine, mă laşi fără cuvinte chiar de la început! am eu făcut pe sfioasa şi mi-am aşezat Şervetul în poală, în timp ce el întreba dacă beau vin.

—Alb sau roşu, Vera?

— Prefer vinul alb, e mai uşor.

— Un Pinot Grigio, aveţi? l-a întrebat pe Şeful de sală. Să fie răcit bine!

A zâmbit cu chipul lui de copil mare. Era un bărbat încrezător în sine, care ştia cum să înduplece o femeie îndrăgostită. Fără îndoială, era obişnuit cu astfel de întâlniri. Afabil, a preluat de îndată conducerea. Mi-a recomandat imediat ceviche de somon la apetitiv şi paste cu creveţi şi ciuperci, care se potriveau cu vinul comandat, şi a propus să împărţim porţiile. Nu suport să împart porţia cu cineva, nu suport ca altcineva să ia din farfuria mea, dar am fost de acord. Nu speram decât să fie genul ăla de bărbat de modă veche care insistă să plătească toată nota. Dacă era nevoie s-o împărţim, trebuia să recurg la „fondul" secţiei – mai bine îl înfruntam pe Carvana decât pe Paulo ca să explic cheltuiala asta.

Când a sosit vinul, am toastat. Apoi, în timp ce ronţăiam tartine cu pate, am început să îndrugăm verzi şi uscate, genul ăla de discuţie despre ultimele ştiri politice, noul film cu supereroi care rulează la cinema şi clasicul „Spune-mi despre tine", alternând întrebări despre trecut şi viitor.

— Deci, Câssio, eşti singur de multă vreme? Ai fost

căsătorit?

— Sunt cât se poate de burlac, practic trăiesc pentru meseria mea, Vera. De aceea îmi e atât de greu să menţin o relaţie de lungă durată, dar e visul meu, să-mi găsesc o parteneră, să-mi întemeiez o familie.

— Şi eu sunt la fel, complet dedicată.

Restaurantul Spot era plin până la refuz şi era o distracţie să-i observ pe cei care îl frecventau, cu condiţia să nu întâlnesc pe nimeni cunoscut. Ar fi fost greu de explicat. A sosit mâncarea. îmi chiorăia stomacul, nici măcar nu luasem prânzul, dar cel mai important era să dau dovadă de clasă. Am scos mobilul din geantă şi am întrebat, prefăcându-mă uluită:

— Ce bine arată mâncarea! Te superi dacă fac o poză cu farfuria? Vreau s-o postez pe Facebook!

Chestia asta cu fotografierea mâncării mereu mi s-a părut o manie idioată a modernităţii, dar de data asta măcar urma să folosească la ceva. Ştiam că el nu o să-mi pună la îndoială cererea. M-am prefăcut că fixez în cadru farfuria şi – clic – am făcut o fotografie: Câssio Ramirez intra direct în arhiva mea.

— Unde lucrezi, mai exact? am întrebat, punând la loc mobilul.

— Acum mă restabilesc aici, în Brazilia. Vrei să mă adaugi pe Facebook? Aşa pot să distribui fotografia! Mai vorbim şi ne mai întâlnim şi altă dată. Mă bucur că te-am cunoscut!

Tipul chiar se pricepea. A fost de ajuns să nu fiu atentă o clipă pentru ca el să-mi ridice stima de sine.

— E încă prea devreme ca să te adaug, Câssio. Să vedem dacă eşti într- adevăr atât de mişto cum cred acum.

I-am făcut cu ochiul şi am luat prima înghiţitură. Pastele erau minunate şi am mâncat în linişte câteva minute, semn că mâncarea era bună. După ce mi-am potolit foamea, am reluat discuţia:

— Mi-ai spus că te „restabileşti”? De ce? Ai fost bolnav?

— Nu, am plecat în Canada cu un program de mobilităţi pentru studii postuniversitare. Sunt farmacolog, iar studiile în

străinătate sunt foarte apreciate aici. După ce am petrecut un an afară, m-am întors, o iau de la început...

Mi-a înghețat sângele în vine:

— Un an în străinătate?

— Da, m-am întors luna trecută, a spus el, deschizându-şi profilul de Facebook pe mobil ca să-mi arate fotografiile. Aici e în Winnipeg, oraşul unde locuiam. Acolo au fost Jocurile Panamericane, îţi aminteşti? Un oraş minunat, foarte bine organizat, dar nicăieri nu-i ca „acasă la noi", nu?

I-am luat mobilul din mâini, am derulat pagina şi am verificat datele postărilor. Rahat! Câssio era în Canada când @studentbestial88 a ieşit cu Marta! I-am dat înapoi mobilul, dezolată pentru că o luam iar de la zero. Am încheiat întâlnirea cu un dezinteres total pentru Don Juan. în alte vremuri, sigur l-aş fi mâncat la cină pe acel Câssio. Mi-a părut rău de el, săracul, era aşa încântat de mine. Când a venit nota, am împărţit-o în două şi am plecat fără să-l sărut nici măcar pe obraz. Eram o investigatoare profesionistă.

♦

De multe ori, mă simţeam ca nefericiţii ăia de la circul chinezesc, care ţin în echilibru mai multe farfurioare în acelaşi timp, alergând dintr-o parte în alta. Diferenţa e că, la circ, nicio farfurioară nu cade pe jos, în timp ce ale mele se făceau cioburi tot timpul. Am ajuns devreme la secţie, mai descurajată ca niciodată.

— Bună dimineaţa, Veronica! a spus cineva.

Am răspuns pe pilot automat. Am ţinut-o tot aşa orele următoare: sarcini mecanice, cafeluţă, sarcini mecanice, bună dimineaţa, sarcini mecanice. După ceva vreme, am văzut o pereche de pantaloni postată în faţa mea. Am ridicat privirea şi am dat cu ochii de Nelson care îmi zâmbea, aducând un aer de noutate.

— Dă-mi o veste bună! am spus, imitându-l pe Carvana.

— O veste bună pentru tine, nu, Vero? Fiindcă pentru noua victimă a lui @studentbestial88 vestea e cât se poate de

proastă.

Ştiam că fusese o idee bună să-l bag în joc pe Nelson. Era de încredere şi isteţ. Şi ştia cum să mă câştige de partea lui, ăsta-i adevărul.

— Noua victimă?

— Tânia Carvalho. A făcut un denunţ săptămâna trecută. Din câte scrie în procesul-verbal, cazul se încadrează în aceiaşi parametri ca al Martei Campos. Cred că e tipul pe care-l căutăm.

— Serios? Mi-ai salvat ziua! am spus, atât de însufleţită încât l-am îmbrăţişat.

Dar am regretat numaidecât gestul. E o dilemă: pe măsură ce nenorocirile se întâmplau, investigaţia mergea înainte mulţumită noilor piste apărute. Dar nu aveam dreptul să mă bucur.

—Ai făcut rost de adresa ei? Unde e?

— La spitalul São Luiz. Biata de ea a fost amăgită de tipul pe care l-a
cunoscut pe site şi s-a aruncat în faţa unei maşini. Era cât pe ce să moară.

— Mersi, Nerdsonul inimii mele!

Mi-am luat geanta, am îndesat totul înăuntru şi am pornit către spital. N-aveam timp de pierdut. La recepţie am prezentat ecusonul şi am urcat la camera 327. Am bătut încet la uşă, înconjurată de o linişte înfricoşătoare. Pentru că nimeni nu a răspuns, am intrat. O blondă de vreo Şaizeci de ani, în cămaşă sobră, colier de perle şi fustă ajustată pe corp, mi-a ieşit în întâmpinare şi mi-a făcut semn să ies împreună cu ea fără să fac zgomot. Am aruncat o privire rapidă către pat Şi am văzut-o pe Tânia, nemişcată, conectată la fire, cu picioarele şi mâinile în ghips, ca o marionetă căzută pe-o parte.

— Sunt Rose. Eşti colegă cu fiica mea? a întrebat femeia, acum pe coridor. Tânia tocmai a adormit, mititica de ea. Ştii cum e, are dureri mari. Şi tu eşti...?

— Verónica. Sunt poliţistă.

Rose şi-a schimbat imediat postura. S-a încruntat, apucându-mă de braţ:

— Poţi să pleci! Fata mea n-o să mai spună nimic. Ea ar fi vrut, dar i- am spus că nu foloseşte la nimic. Şi chiar n-a folosit! O săptămână, a trecut o săptămână de când am făcut plângere!

— Calmaţi-vă, doamnă, sunt de la altă secţie...

— Sunt cât se poate de calmă, draga mea, cât se poate de calmă. Dar nu vreau s-o mai deranjeze nimeni pe fiica mea sau să pună la îndoială ce spune. Ajunge câte a îndurat. Dacă e tot degeaba, mai bine să uităm toată povestea.

Am început să comentez cu voce tare, încercând să atrag atenţia Tâniei, din cameră. A mers. N-a durat mult şi a chemat-o pe mama ei. Rose a intrat în grabă şi am profitat de ocazie ca s-o urmez.

— Mamă, cine e? Ce se întâmplă? a întrebat ea când m-a văzut.

— Stai liniştită, scumpo! Doamna tocmai pleca. A ajuns aici din greşeală, nu-i aşa? a spus ea, cu ciudă, ca o leoaică protejându-şi puiul.

Pentru că nu mi-e frică de ce cred ceilalţi despre mine, am zâmbit şi m-am apropiat de pat:

— Mă numesc Verónica Torres, sunt de la secţia Omoruri din São Paulo şi aş vrea să ştii că nu eşti singură. Există şi alte victime ale acestui tip.

Tânia m-a privit câteva secunde, digerând vestea. Apoi şi-a întors privirea în sus şi a început să suspine, dar părea să fie un plâns de uşurare. Mama îi ştergea obrajii cu Şerveţele de hârtie, neobosită. Pe noptieră se vedea o cutie de Şerveţele deja golită. înţelegeam: femeile care cad pradă acestor înşelătorii se simt atât de proaste când descoperă adevărul încât e suficient să afle că nu au fost singurele amăgite ca să lise trezească imediat curiozitatea. înţelegându-le pe celelalte victime, poate că reuşesc

să se ierte pe ele însele.

— Cum adică nu sunt singură? Câte femei a înşelat?

— Multe. Şi, dacă mă ajuţi doar un pic, evităm ca el să mai facă rău altcuiva. Ştiu cum te simţi, dar am nevoie de detalii ca să confirm că e aceeaşi persoană.

—Am fost o toantă. Nu vreau să spun mai multe decât am spus deja. Ce ruşine! Vreau să uit că William există, nu sunt în stare să înfrunt viaţa Şi oamenii. Probabil că toată lumea râde de mine pe la spate.

A început din nou să plângă şi a trebuit să-i dau timp.

— Mamă, Şterge-mi Şi mie nasul, îmi curge! Nici să plâng cu demnitate nu mai pot, până şi asta mi-a luat!

Tânia vorbea cu o octavă mai sus decât era normal, în timp ce Rose ţinea, stângace, Şerveţelele de hârtie pentru ca fiica ei să îşi sufle nasul încă o dată.

Am scos din geantă desenul făcut de Marta şi i l-am arătat, aŞezându-l în faţa ochilor ei.

— Ăsta e William?

— El e, el e!

Pieptul ei fremăta cu un amestec de durere şi de ură. Exact asta voiam: ca ea să simtă furie.

— Dar avea altă tunsoare, a continuat.

Rose se întindea ca să vadă desenul, dar nu lăsa garda jos:

— Scumpa mea, eşti sigură că vrei s-o iei de la capăt cu asta? Vezi ce ţi-a făcut animalul ăla...

Tânia a privit către ea, apoi către mine, făcându-i mamei un semn cu capul ca să-i ridice puţin patul.

— Mai bine să mă descarc o dată pentru totdeauna. întreabă ce vrei, Veronica.

— Cum l-ai cunoscut pe acest William?

— N-o să râzi de mine? în modul cel mai idiot posibil, pe internet.

Mi-am scos carneţelul şi am început să notez. Senzaţia de déjà-vu era
foarte puternică: Iubireldeală.com; acelaşi istoric, acelaşi

limbaj. Pseudonimul? De data asta era @suntiubireata. Ce nemernic! Eu aveam să fiu coşmarul lui.

— Unde aţi fost la cină? El a plătit nota? Sau tu?

— Am luat cina la restaurantul italian al lui Piero, în Jardins. Eram aŞa de zăpăcită, că nici nu mai ştiu. Trebuie să-mi verific extrasul de cont. O să fac asta imediat ce-o să pot să mă mişc, la dracu' !

încă o caracteristică pentru profil: restaurantele italiene rustice. Spot era cu totul altceva. Celui pe care îl căutam îi plăceau mâncărurile italiene sau localurile vechi din São Paulo – poate ca să se asigure că nu aveau camere de supraveghere cu circuit închis. Tânia vorbea câte-n lună şi-n stele, multe lucruri nefolositoare, pline de emoţie. Eu selectam ce părea important, creionul alunecându-mi neîncetat pe hârtie.

— Mi-a furat tot, mi-a golit contul bancar Şi mi-a luat până Şi maşina!

— Şi mobilul, Tânia?

Ea s-a oprit ca să se gândească câteva clipe.

— Nu, mobilul nu. A şters conversaţiile, dar mi-a lăsat aparatul. Ciudat, nu? E un iPhone ultimul model.

Tipul avea experienţă. Ştia că poliţia îl putea urmări prin IMEI – International Mobile Equipment Identity. Chiar dacă schimbi cartela, IMEI găseşte aparatul. Doar ca să mă asigur, i-am arătat fotografia cu Câssio: într-adevăr, Câssio nu era William. Am mulţumit Şi am plecat, în timp ce mama cea feroce mă ţintuia cu privirea.

M-am întors la muncă târziu, reflectând la o idee: oare escrocul ăsta îşi umilea atât de rău victimele încât mai multe dintre ele au încercat să se sinucidă? Marta îşi luase viaţa, Tânia aproape că făcuse acelaşi lucru. Câte altele încercaseră?

Cu ajutorul lui super Nerdson al meu, am cerut un istoric al proceselor- verbale referitoare la femei care s-au sinucis în ultimele luni. în timp ce el făcea cercetări, am profitat ca să mă ocup de treburile nerezolvate şi să-mi fac ordine pe masa de lucru. Peste două ore, el a adus rezultatele: cinci cazuri de

sinucidere potenţial relevante răspândite prin oraş. L-am sunat imediat pe Prata.

— Eşti la IML, amice?

— întotdeauna. Nevastă-mea zice că m-am stabilit aici, Vero, că îmi plac mai mult morţii decât ea.

— Nu mă îndoiesc.

Nu o suportam pe nevasta lui. Era geloasă pe mine, dar într-un fel prostesc care nu făcea decât să mă enerveze.

— Poţi să treci direct la subiect, a spus el. Acum actualizez rapoartele. Sunt în urmă cu toate, Şefii nu-mi dau pace. Nu am mult timp.

— E ceva rapid, Prata.

I-am dat numele femeilor şi el a căutat tot ce era în sistem, de la rapoarte până la hârtiile pentru revendicare. Ştiam că trupul Martei fusese ridicat de pretinsul ei frate. Mai ştiam şi că @studentbestial88 era necrofil. Poate că aceeaşi persoană ridicase şi celelalte cadavre. Cineva din interiorul IML? Trebuia să existe o legătură între cazuri.

L-am implorat pe Prata să-mi trimită arhivele, jurând pe ce aveam mai sfânt că n-o să le arăt nimănui. După două minute, le-am primit într-un e- mail. L-am deschis repede, am descărcat PDF-urile, m-am uitat pe ele, dar nu era nimic la prima vedere. Toate rapoartele fuseseră făcute de medici diferiţi, în zile şi la ore aleatorii. Corpurile celor cinci femei fuseseră ridicate de presupuşi „fraţi", cu nume diferite şi posibil false, încă o fundătură...

Am citit de două, de trei ori, stăpânită de nelinişte. Apoi, am găsit. Un fior mi-a cuprins tot corpul în timp ce luam Formularul de revendicare al Martei Campos ca să confirm: asta era, aceeaşi firmă de servicii funerare le ridicase pe toate femeile de la IML! Casa funerară Pacea Veşnică, din oraşul Embu das Artes. Acolo ducea psihopatul cadavrele.

1

Janete aude vocea lui chiar înainte să deschidă ochii. Vine de departe, dar repetă ca o litanie:

— Iartă-mă, vrăbiuţo, iartă-mă...

Puţin câte puţin, îi revin simţurile. Simte ceva umed Şi cald frecându- i-se de piele; inspiră şi expiră încet, lăsând mirosul de arnică să-i invadeze nările şi să-i explodeze în plămâni. Unde se află? încearcă să deschidă ochii, dar o dor foarte rău. Pleoapele îi zvâcnesc, umflate. A primit lovituri cu picioarele pe toată faţa, simte că totul arde. Dinţii au început să i se clatine. Cu eforturi, reuşeşte să întredeschidă ochii şi e invadată numaidecât de o lumină puternică. Renunţă să mai privească. în fond, nu contează unde e. Brandão o să facă ce-o să vrea cu ea.

încă mai simte mirosul penelor de păsări din cutiile goale de pe terasă, i se pare că aude respiraţia bătrânei aceleia fără un braţ, aproape că simte beţigaSul înmuiat în vopsea alunecându-i pe piele, ca şi cum ar fi ea însăşi pictată de strania indiană. O dor oasele, i se învârte capul. Bezna o învăluie în curând şi îşi pierde încă o dată cunoştinţa. Nu mai ştie de câte ori a leşinat.

Când se trezeşte, totul e din nou în ceaţă. Brandão continuă să îşi ceară scuze, în timp ce o îngrijeşte. Inevitabil, Janete nu poate rezista plăcerii atingerii mâinilor bătătorite care i se plimbă pe braţe, picioare şi abdomen. Arnica îi invadează porii, dar amintirile distonante opresc senzaţia de alinare pe care leacul încearcă să o aducă corpului. Janete are nevoie de răspunsuri.

— Nu încerca să vorbeşti, vrăbiuţo... Ai gura foarte umflată, spune Brandão. O să te faci bine, o să te faci bine.

îi trece pânza albă peste faţă cu delicateţe. O scufundă din nou într-un recipient şi face o compresă peste ochii soţiei. După ce respiră câteva minute sub pelicula aceea de căldură care îi învăluie faţa, Janete întinde mâna către pânză şi o dă la o parte, scuipând cuvintele printre buzele umflate:

— Uite ce mi-ai făcut...

— Ş-ş-ş-ş, vrăbiuţo! spune el, punându-i pânza umedă la loc pe faţă şi îi unge braţele cu o alifie cu miros puternic. Ai întrecut orice limită de data asta. Am fost nevoit să te pedepsesc! De ce nu m-ai ascultat?

— într-o zi o să mă omori.

— Niciodată n-aş omorî un puişor de pasăre! ripostează el, jignit. A fost o nesupunere foarte gravă. Trebuie să respecţi regulile.

Să pedepseşti înseamnă să iubeşti, să pedepseşti înseamnă să iubeşti, ea nu mai suportă, nu îl crede. Vocea din capul ei strigă „ajunge!”, dar trebuie să fie deşteaptă, să înţeleagă ce a văzut. îl lasă pe Brandăo să o îngrijească o bună bucată de timp până când, clipind din ochi, se obişnuieşte cu lumina slabă: e acasă, în pat. Soţul stă aşezat la căpătâiul ei, cu trupul înclinat peste al ei, cu o expresie de remuŞcare. Ţine în mâini un lighean transparent în care se vede un lichid tulbure de culoare gălbuie. Pe fundul ligheanului, un Şarpe mort încolăcit. Janete se face mică sub cearşaf.

— Nu-ţi face griji! spune el. E pomadă de Şarpe boa alb cu andiroba, copaiba, patchouli şi ierburi. Numai indienii cunosc această reţetă. Are efect cicatrizant şi relaxant, o să-ţi facă bine.

Umezeşte pânza încă o dată şi începe din nou să îi tamponeze pielea, cu un devotament religios.

— Şarpele boa alb e şiret, vrăbiuţo. El nu vânează. îi atacă doar pe cei care încearcă să-l vâneze.

Janete se simte ameninţată, dar, în loc să dea înapoi, e cuprinsă de o furie fără precedent, care o răscoleşte pe dinăuntru, nimiceşte totul în drumul ei. Nu mai are nimic de pierdut.

— Pomada de boa ţi-a dat-o bătrâna aia, nu?

Brandăo reacţionează numaidecât, îşi încordează corpul şi îşi abate privirea.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, vrăbiuţo.

— Indiana care era în casa aia... Ştii tu.

El pare un copil neastâmpărat prins în flagrant. îşi trece mâinile peste capul ras, apoi peste ochi şi suspină:

— E bunica mea, vrăbiuţo. Nu trebuia să te vadă.

— Mereu mi-ai spus că nu ai familie, că eşti singur.

—Ai speriat-o pe bunica...

— Eu am speriat-o? Brandăo, îi lipseşte o mână! Şi era dezbrăcată!

— Nu vorbi aşa!

Mâinile lui se chircesc atingând pielea lui Janete, care se retrage repede, dar el o ia în braţe şi o aŞază în poală ca pe un bebeluş.

— N-o să te mai lovesc, vrăbiuţo! spune, cu capul plecat. Dar, te rog, nu vreau să vorbesc despre asta.

— De ce nu mi-ai spus de bunica ta în toţi anii ăştia? De unde mă cunoaşte?

— Nu te cunoaşte.

— Felul în care s-a uitat la mine, arătând...

— Nu te cunoaşte! spune Brandăo, aproape ieşindu-şi din fire, lăsând să-i scape o notă acută de indignare.

— Cum şi-a pierdut braţul?

— Ea... aşa s-a născut, răspunde el, după câteva minute, iar Janete e convinsă că el nu a vorbit niciodată despre asta cu nimeni. Bunica nu vrea să fie văzută, ea a avut grijă de mine. Creşteam păsărele, câştigam puţin din asta, dar cel puţin nu lipsea nimic la noi acasă. A fost întotdeauna foarte strictă. De asta sunt aşa: un om bun şi drept.

Brandăo o leagănă pe Janete în braţe, înainte şi înapoi. Ea aproape că rămâne fără vlagă în îmbrăţişarea aceea, dar imaginile cu fata prinsă în cârlige îi vin în minte ca nişte flash-uri, una după alta, făcând-o să strângă pumnii şi să-şi rănească propriile palme.

— Şi Jessyca? întreabă ea, fără teamă. Ai omorât-o, nu?

El o priveşte în tăcere. Se apleacă spre urechea ei:

— Am deschis colivia şi i-am dat drumul! Niciodată n-aş omorî un puişor de pasăre, vrăbiuţo...

— Iubitule, lasă-mă să plec, să mă întorc la familia mea! îl imploră ea, cu glas scăzut. Secretul tău e în siguranţă şi...

El se ridică brusc, dându-i drumul lui Janete pe pat, de data asta fără băgare de seamă. Speriată, ea se înveleşte în cuvertura care acoperă patul.

— Niciodată! Nu pot să te pierd, eşti singura care mă înţelege, care mă iubeşte fără să mă judece! Nu te mai lovesc, promit! De data asta spun adevărul!

Brandão se apleacă şi îi acoperă cu săruturi mai întâi faţa, apoi fiecare zgârietură de pe corpul ei. La început, Janete simte repulsie, dar, în timp ce gura lui i se lipeşte de piele, afecţiunea lui începe să îi aprindă dorinţa. De-a lungul fiecărui centimetru pe unde el îşi plimbă buzele, firele de păr se zbârlesc. Dorinţa sexuală se iveşte, fără voia ei. Janete lasă lacrimile să i se scurgă pe faţă, stăpânită de o senzaţie de neputinţă.

Cu ochii închişi, aude claxonul unei maşini în faţa casei. Brandão trage cu ochiul printre perdelele întredeschise şi iese din dormitor, grăbit. Lumina dimineţii ameninţă să invadeze încăperea. Cu greutate, Janete se ridică din pat, sprijinindu-se de mobilă ca să ajungă la fereastră, îmboldită de curiozitate. Dă la o parte perdelele încă puţin şi ciuleşte urechile. Afară, o maşină a Poliţiei Militare cu doi agenţi în uniformă.

Janete aude frânturi din conversaţie. Colonelul Dante, Şeful lui Brandão, vrea să vorbească cu el despre o accesare neautorizată a computerelor Poliţiei Militare, făcută de o secţie a Poliţiei Civile. Au făcut o căutare după numele Clâudio Antunes Brandão. Janete se cutremură. Ştie că a fost Verónica. Se întoarce cât de repede poate în pat şi aşteaptă. Aude în curând paşii mari ai soţului ei apropiindu-se.

— Trebuie să ies, spune el, îmbrăcând uniforma impecabilă pe care o scoate din dressing. Plec cu maşina poliţiei. Să nu ieşi de aici, aduc eu mâncare când mă întorc. Ai să mă asculţi, da?

— Nu vezi în ce hal sunt, unde să mă duc?

Brandão o cercetează cu privirea din cap până-n picioare. A

trecut în cealaltă dispoziţie, aspră, dură, neînduplecată. îi întoarce spatele şi pleacă, închizând uşa. Janete pleacă, supusă, capul, ascunzându-se printre aşternuturile pătate ale patului. Cum a putut să ajungă o femeie ca ea într- o astfel de situaţie, asta e întrebarea care nu-i dă pace. Eliberează toată tensiunea acumulată şi, în sfârşit, se relaxează. Nu durează mult. E atât de preocupată, încât în curând reconstituie în gând fiecare pas din noaptea anterioară. Memoria pare să o înşele, ajunge să se îndoiască de ea însăşi. Atunci, îşi aminteşte de desene.

Se ridică din nou, uitând de vânătăile care îi împânzesc corpul, şi evită să privească în oglindă. Se îmbracă într-un halat şi merge încet către maşina lui Brandão, parcată în garajul lateral. Fără zgomot, deschide uşa, se aşază pe vine simţind dureri în tot corpul, ca să ridice covorul de cauciuc de la scaunul de lângă Şofer. Găseşte cele trei coli cu desenele înfiorătoare ale femeilor torturate, dovada că totul a fost real.

înapoi în cameră, nu stă pe gânduri nici măcar o secundă înainte să facă pasul următor.

— Ajutor, Verónica, m-am răzgândit, spune la telefon. Vreau să-mi trimit soţul la închisoare.

Mă îndreptam deja către autostrada Regis Bittencourt ca să ajung la casa funerară Pacea Veşnică din Embu das Artes când am primit apelul de la Janete. Vocea ei era atât de slăbită, încât am făcut cale întoarsă cu prima ocazie şi m-am grăbit către casa ei. Răposaţii puteau să aştepte.

Deşi mă întrista faptul că Janete trebuia să simtă pe pielea ei ciclul vicios al acestor agresori de femei, cealaltă latură a mea – mai morbidă, poate – sărbătorea triumful de a-i putea spune „te-am prevenit". Silueta casei se contura firav în întuneric, draperiile erau trase şi atmosfera avea ceva funebru. Janete mergea cu greutate şi m-am străduit să nu reacţionez când i-am văzut faţa desfigurată, cu gura şi ochii umflaţi, buzele crăpate, o caricatură de prost gust. Am însoţit-o până în dormitor, observându-i hematomul de pe ceafă, ce avea exact conturul unei mâini care apucă. Mi- a făcut semn să mă aşez pe

marginea patului. M-am gândit că urmează să vorbim despre regrete, remuŞcări şi vinovăţie, dar Janete a trecut direct la subiect, ca şi cum ar fi reluat o conversaţie întreruptă:

— Mi-am dat jos cutia, Verónica… Am ieşit din buncăr.

— Excelent! am spus, forţându-mă să par entuziasmată, în ciuda stării în care se afla.

— Brandăo m-a văzut dinăuntrul casei Şi m-a tras înăuntru pe fereastră, m-a bătut fără oprire. Dar nu era singur. Mai era Şi o bătrână tare ciudată care îi desena motive indigene pe piele.

Vorbea foarte repede şi nimic nu avea nicio noimă.

— Cum? Explică-mi clar.

— Trebuia să vezi, el stătea aşezat ca un copilaş, în timp ce indiana îi picta corpul cu vopsea neagră şi roşie, în tăcere absolută. în spatele casei erau şi nişte cutii asemănătoare cu cea pe care el mi-o pune pe cap.

— Mai spune-mi despre casa aceea, Janete.

— E departe de buncăr. Am mers mai mult de cinci minute până am ajuns acolo. E o casă veche, mică, în mijlocul pustietăţii. Nu ştiu unde se află. După ce m-a bătut atât de rău, am leşinat şi m-am trezit aici.

— Şi bătrâna cea ciudată?

— El mi-a spus că e bunica lui. Ea l-a crescut şi se pare că folosea cutiile alea ca să-l pedepsească, aşa a învăţat el să fie *bun* şi *drept.* Chiar aşa a zis: bun şi drept. îţi vine să crezi? Oare Brandăo crede că mă educă cu blestemăţia aia de cutie?

— Crezi că poate să fie fetiţa indiană din fotografia pe care ţi-am arătat-o?

— Sunt sigură că e ea. Fotografia e veche şi bătrâna nu are nici ea un braţ.

Toate astea m-au luat prin surprindere. I-am povestit lui Janete că făcusem cercetări despre tribul indigen Kapinoru, menţionat în însemnarea de pe verso. Din cultura lor făcea parte uciderea sugarilor sau a copiilor născuţi din adulter, ai unor mame singure, cu pete pe piele sau deficienţe fizice şi mintale. îngropau copiii de vii, îi spânzurau sau îi otrăveau crezând că vor aduce blesteme asupra satului sau că nu vor supravieţui în junglă fără părinţii lor.

— E neobişnuit că ea face parte din tribul acela şi a putut supravieţui fără un braţ.

— Dar asta nu e crimă? Nu ar trebui să fie arestaţi?

— Constituţia Braziliei le respectă cultura, dar nu toată lumea e de acord. Conform logicii tribului, să ucizi o persoană cu deficienţe e un act de iubire Şi disperare, nu de cruzime. Părinţii decid destinul copilului. E greu de explicat. Nu contează decât să ştim cum a scăpat. Pe vremea aceea, nimeni nu ştia că se întâmplă asta, nu existau ONG-uri sau activişti care să lupte împotriva acestei practici.

— De asta ucide Brandăo acum?

— N-are rost să pierdem vremea încercând să înţelegem ce se întâmplă în capul soţului tău. Freud n-o să ne ajute să organizăm un flagrant, Janete. Dar, dacă aflăm mai multe despre această bunică, poate că descoperim vreo slăbiciune a lui Brandăo şi obţinem dovezi împotriva lui.

— E ceva ce nu înţeleg. Cum a fost posibil ca ea să scape? Să aibă oare mai multe rude pe care nu le cunosc?

— E greu de crezut că fetiţa fără un braţ a fost salvată

de o rudă. Unde ar fi fugit? Poate că i-au dat copilul vreunui alb. Sau cuiva de la Fundaţia Naţională a Indienilor, cine ştie!

Janete a încuviinţat, reflectând asupra posibilităţilor. îi înţelegeam spaima: bărbatul care dormea alături de ea zi de zi dezvăluia tot mai multe secrete. Deodată, am auzit un zgomot de maşină din stradă.

— La ce oră se întoarce? am întrebat, alergând spre fereastră ca să verific.

Alarmă falsă.

— Nu Ştiu. Au venit aici doi tipi de la Poliţia Militară, din ordinul colonelului unităţii.

M-am aşezat din nou.

— Ştii de ce au venit?

— Se pare că există o cercetare a poliţiei civile pe numele lui. Tu ai fost?

Rahat, au descoperit căutarea lui Nelson, mi-am spus. Am reacţionat suficient de rapid ca să ignor întrebarea şi să pun alta:

— Erau cu maşina?

— Da, ţi-am spus...

Emoţiile mă făceau să pierd controlul asupra interogatoriului. Dacă nebunul ăla îmi descoperea investigaţia, i-ar fi fost uşor să mă prindă. Mi- ar fi plăcut la nebunie să fiu o Miss Marple, dar nu eram decât Veronica.

— Trebuie să-ţi arăt ceva, a spus ea, văzând că tac.

S-a ridicat din pat, refuzând braţul pe care i l-am întins, în timp ce mergea, am putut să văd prin ţesătura subţire a cămăşii de noapte şi mai multe pete care îi acopereau corpul ca nişte tatuaje. Ar fi trebuit să o duc pe Janete la spital, dar ar fi fost sfârşitul investigaţiei. Fără dovezi, Brandăo ar fi fost condamnat pentru violenţă domestică, cel mult. Ar fi stat puţin timp la închisoare şi i-ar fi făcut felul lui Janete cu prima ocazie. Dacă ar îngropa-o în locul acela, atunci corpul ar dispărea complet. Voiam alt final pentru povestea aceasta.

Ea şi-a luat revistele de integrame şi a început să le

răsfoiască. în sfârşit, a scos din una dintre ele trei coli de hârtie împăturite, pe care mi le-a pus în poală.

— Uite...

Pe fiecare dintre ele, adevărate proiecte arhitectonice de tortură sexuală, durere şi umilire. Cu linii groase, obsesive, desene detaliate cu femei goale, cu căluşuri în gură şi atârnate de cârlige înfipte în piele, legate cu chingi de piele, cu sânii ieşiţi în afară şi ridicate de scripeţi care puneau în mişcare lanţuri. Dacă era într-adevăr real, nici nu puteam să-mi imaginez ce îndurau femeile acelea în mâinile lui Brandăo.

Un detaliu m-a impresionat profund: în toate desenele, femeile priveau în faţă către observator, cu o expresie timorată şi cu spaimă în ochi. Era incredibil cu câtă precizie desena expresia de pe chipul victimelor.

—Ai găsit asta în buncăr?

— Da. Acum poţi să-ţi imaginezi ce aud...

Fără cuvinte, am înghiţit în sec, hipnotizată de liniile acelea strâmbe. Alături de imaginile groteşti, pe marginile foilor erau notiţe aproape ininteligibile, simboluri Şi Şiruri de numere care păreau aleatorii. Am încercat să le descifrez, dar nu-mi spuneau nimic. Poate că Nerdson al meu ar fi reuşit să scoată mai multe de acolo.

— Pot să le păstrez?

— Da. Erau multe desene ca astea pe perete, Verónica. Le-am luat la întâmplare. Pot fi folosite ca dovezi împotriva lui, nu?

Am preferat să fiu sinceră.

— Nu chiar. Poate fi greu de dovedit că desenele sunt făcute de el, şi încă şi mai greu că pune în practică atrocităţile astea. Dacă descoperim vreo corelaţie între desene şi crimele confirmate, atunci da. Dar numai să desenezi, să scrii sau să-ţi imaginezi scene de tortură nu e o infracţiune.

Dacă ar fi o infracţiune, eu ***aş*** *fi deja arestată*, am adăugat în gând. Câţi politicieni, vecini Şi foşti iubiţi nu visasem să omor în chinuri elaborate?

— Dumnezeule, coşmarul ăsta n-o să se termine niciodată?

— Brandăo face pauze tot mai scurte între victime, am spus, pregătind terenul. Hai să organizăm un flagrant data viitoare când te duce la buncăr. Vreau să pun un dispozitiv de urmărire în maşină, iar ţie să îţi pun un microfon.

— Dispozitiv de urmărire, microfon? Nici gând! Dacă soţul meu găseşte ceva la mine, mă omoară! Cu atât mai mult acum... Ce fel de protecţie o să am dacă fac asta?

— Comisarul o să-ţi asculte mărturia, o să te protejeze. Nu o să fii acuzată de complicitate, am promis, aproape sigură că bătrânul chiar o să cedeze de data asta. O să lucrăm în echipă.

N-avea să fie uşor să-l înduplec, dar prinderea unui ucigaş în serie ar fi fost o încheiere strălucită pentru cariera lui. Mai ales că aveam desenele acelea.

— în echipă?

— Te-am asigurat că am mai mulţi oameni alături de mine. Toată lumea vrea să te ajute. O să fie simplu, Janete, îmi trimiţi un mesaj în noaptea când Brandăo iese la atac. Te urmărim de la autogară până în locul ascunzătorii ca să-l prindem pe nenorocit asupra faptului. Când ajungi în buncăr, îi dai drumul femeii şi fugi împreună cu ea. Nu-i nevoie să stai mereu cu ochii-n patru. Garantez că o să fiu acolo şi o să te acopăr.

— Şi dispozitivul ăla de urmărire? Brandăo poate să verifice maşina. Dacă înainte era paranoic, imaginează-ţi cum e acum. Sigur o să ne facă probleme.

Am încercat să gândesc rapid. Nu puteam renunţa la disponibilitatea lui Janete de a participa la plan. Mi-am amintit de nemernicul care fura tot de la femei, dar le lăsa mobilele şi gândul mi-a zburat la IMEI.

— Mobilul tău o să ne ghideze, ca un dispozitiv de urmărire. Dă-mi-l puţin!

— Nu am mobil, Verónica, a spus şi în voce i se citea o

oarecare ruşine.

— Dar Brandăo are? în ce reţea e?

— Vivo, dar nu ştiu ce număr foloseşte acum. Soţul meu îşi schimbă mereu cartela din motive de securitate.

— Nu-i nicio problemă, am spus eu, nevrând să intru în detalii despre IMEI. Aştepţi să meargă la baie, de exemplu, îi iei mobilul...

— Dar nu ştiu codul de acces!

— Atunci aştepţi ca el să adoarmă şi îi aşezi degetul pe ecran, ca să-i recunoască amprenta. Probabil că îţi dai seama când doarme adânc, nu?

— îmi dau seama, a spus ea, nepărând prea încrezătoare.

— Pe urmă nu trebuie decât să tastezi *#06# la aparat, să notezi numărul care apare pe ecran Şi să mi-l trimiţi. De restul mă ocup eu, eu îl urmăresc.

— E chiar aşa uşor să urmăreşti pe cineva?

— Nu, Janete. De fapt, aş avea nevoie de un ordin judiciar pentru asta, dar nu putem risca. Fac tot ce pot. Cu numărul şi cu înregistrarea de la microfon, Brandăo ajunge acolo unde merită. La închisoare!

— Nu merge aşa, nu-mi pun chestia aia de înregistrat, Veronica. E riscant.

— Te uiţi la prea multe filme vechi, asta-i problema. în ziua de azi, microfoanele pot fi ascunse. îţi fac rost de o pereche de cercei cu microfoane încorporate, de exemplu. Ca-n filmele cu James Bond. Astăzi chiar există, sunt foarte moderne şi uşor de procurat, el n-o să bănuiască nimic.

Janete aproape că a zâmbit, dând din cap în semn de încuviinţare. Când ai ajuns la capătul sforii, nu există multe răspunsuri în afară de un „da” resemnat. Dar ea încă se frământa:

— Oare o să se termine cu bine, Veronica?

— Dacă faci tot ce ţi-am spus, te eliberezi din infernul ăsta o dată pentru totdeauna, am răspuns, privind-o în starea în

care era: vânătăile şi umflăturile nu aveau să dispară prea curând. Stai liniştită, nu-i nevoie să mă conduci până la ieşire. Te contactez imediat ce fac rost de microfon. Şi aştept şi eu să mă suni, bine?

La ieşirea din dormitor, m-am întors ca să-i mai spun o dată la revedere:

— O să fii bine?

Janete a făcut semn că da şi n-am mai prelungit discuţia. Odată ce aveam desenele acelea, următorul pas era, evident, să-i arăt totul lui Carvana. Chiar şi după două refuzuri, bătrânul nu putea ignora un astfel de indiciu. Pe de altă parte, simţeam că acel caz e numai al meu şi nu-mi plăcea ideea de a împărţi succesul cu nimeni. Era marea mea Şansă să ies din umbră. întâi îl prind, pe urmă povestesc.

18

M-am urcat în maşină, începând să organizez sarcinile pe care le aveam de făcut. Carnetul de notiţe îmi reflecta firea: dezorganizat, plin de mâzgăleli răzleţe şi semne de întrebare confuze. Să îngrămădesc totul în haosul ăla, nu era o alegere bună, mai ales acum, când eram gata să bag la închisoare un ucigaş în serie. îmi era foarte clar că trebuia să îmi cumpăr urgent un carneţel nou.

Până să ajung la o papetărie, mi-am făcut lista în gând. în cazul Marta Campos, prioritatea era să merg la casa funerară Pacea Veşnică, în Embu das Artes. Odată ajunsă în maşină, mi s-a făcut o lene îngrozitoare numai gândindu-mă că trebuie să traversez oraşul ca să ajung acolo.

Eram la limita timpului pe care îl aveam la dispoziţie ca să mă prezint la secţie. Magistratul îi ceruse lui Carvana un raport special despre jafurile armate din ultimii ani din zona centrală a oraşului şi bineînţeles că beleaua a căzut pe capul meu – secretara are întotdeauna parte de treburi din astea. Bătrânul era atent la ce oră veneam şi plecam, începea să intre la bănuieli după atâtea întârzieri, dar nu puteam să slăbesc ritmul. Dintr-un bucluc în altul, investigaţiile mele avansau. Nu voiam să mă las îngropată de birocraţie. L-am sunat cu cel mai mare tupeu posibil şi am minţit că Rafa se trezise cu febră.

— Iar?

— Iar.

Când spui minciuni la serviciu, e imposibil să eviţi lipsa de originalitate. Bătrânul a ţinut să-mi amintească de raport Şi i-am răspuns că nu trebuie decât să ajung cu Rafa la Urgenţe înainte să merg la muncă. El s-a burzuluit tot, dar a acceptat. Nu putea să facă nimic. Am închis mobilul Şi am pornit pe drumul cel mai scurt către Embu das Artes, pe care îl indica aplicaţia. Dura mai mult de o oră pentru a parcurge oricare dintre rute, asta dacă aveai noroc.

Când am ajuns la bulevardul Aricanduva, o maşină a Poliţiei Militare a apărut în oglinda retrovizoare Şi am simţit un fior pe Şira spinării. Brandão mă urmărea? Asta mai lipsea, să devin

paranoică. Nu-mi ieşeau

din cap desenele alea blestemate. Am schimbat banda de mai multe ori şi am redus viteza. Maşina a trecut în curând pe lângă mine şi şi-a văzut de drum, dar senzaţia neplăcută a rămas. Am pornit radioul, încercând să mă relaxez. Zeca Baleiro cu „Samba de approach", Chico César cu poezia lui.

Am ajuns în Embu la ora prânzului Şi am găsit uŞor adresa. Era tare diferit de ce îmi imaginasem, strada era bine cunoscută, dedicată în întregime comerţului. Erau de toate, de la ateliere de vulcanizare până la brutării, dar nicio casă funerară. Am verificat numărul din notiţele mele Şi cel afişat de GPS, totul era în ordine, mai puţin faptul că nu găseam locul. După ce am străbătut strada a treia oară, m-am hotărât să opresc la atelierul de vulcanizare cu numărul cel mai apropiat de cel al casei funerare. Cu un aer inocent, am întrebat dacă tipul putea să-mi verifice pneurile, pentru că era ceva în neregulă. Am coborât din maşină şi am privit înjur, lăudând locul:

— E tare mişto poziţionat atelierul tău. Lucrezi aici de multă vreme?

— E o afacere moştenită din tată-n fiu, a răspuns individul, mânjit de unsoare şi s-a aplecat ca să verifice calibrarea. Staţi liniştită, doamnă, că vi le reglez imediat.

— Mulţumesc... Cum te cheamă?

— José Luiz, dar pe aici mi se spune Zé Borracha[1]—}-, a spus el, întinzând pumnul în semn de salut ca să nu-mi murdăresc mâinile.

— încântată de cunoştinţă, Zé, eu sunt Vera. Ai descoperit care e problema?

— Se pare că pneul din faţă e puţin dezumflat. Vă pun nişte silicon şi costă douăzeci de reali, e în regulă?

Asta-mi mai lipsea. Trebuia să mai dau şi bani pentru farsa asta. Dar nu înainte să obţin răspunsul...

— Spune-mi, Zé, nu te deranjează să lucrezi lângă o casă funerară?

— Casă funerară? N-am văzut niciodată vreuna pe aici,

a spus el, „reparând” ce nu era stricat.

— Cum aŞa, Zé? După asta am venit, caut un sicriu pentru un prieten. Nu ştii unde e?

Zé Borracha a strigat către partea din spate a atelierului:

— Ia zi, tată! Ai auzit de vreo casă funerară pe strada asta?

Pe un scăunel stătea aşezat un bătrân, la fel de nemişcat ca uneltele
ruginite de pe perete. S-a ridicat şi s-a apropiat de mine, cu paşi greoi.

— N-am văzut niciodată o casă funerară pe aici, doamnă. Am atelierul ăsta de mai bine de patruzeci de ani. Adresa pe care o aveţi e greşită.

Asta era, aşadar: casa funerară nu exista. Hăndrălăul lua în primire cadavrele cu o firmă fantomă şi le ducea în altă parte. Asta nu mă surprindea Şi nu era propriu-zis o problemă: chiar Şi o firmă-fantomă trebuie să fie înregistrată. Nu avea să fie greu să descopăr mai multe informaţii despre Pacea Veşnică.

Am ajuns la secţia Omoruri abia după-amiaza. Carvana m-a fulgerat cu privirea, dar nici nu m-am mai obosit să mint că Rafa e bine, eram prea obosită ca să continui teatrul ăsta. M-am aşezat la masă şi, ignorând teancurile de chestionare pe care trebuia să le fişez şi să le introduc într- un blestemat de tabel Excel, am accesat imediat Serviciul Funerar al Municipiului São Paulo. Ca să ridice cadavre de la IML, toate casele funerare trebuiau să fie înregistrate la această instituţie. Am găsit numărul de telefon de acolo şi m-am prezentat ca secretara comisarului Wilson Carvana. După câteva minute, primeam toate informaţiile despre înregistrarea casei funerare Pacea Veşnică: actul constitutiv, numărul din Registrul Naţional al Persoanelor Juridice, autorizaţia de funcţionare. Peste tot, numele adevărat al nenorocitului: Gregorio Duarte.

în capul meu ceva a făcut *clic,* ca ultima piesă care intră la locul ei şi permite ca întreaga structură să funcţioneze din nou perfect. Pun pariu că şi Sherlock Holmes simţea acel *clic* mintal

când se apropia atât de mult de soluţia unui caz. Dădusem greş prima dată, dar nu aveam să mai dau încă o dată.

Vizita mea la Trattoria de Sargento nu fusese în van. Am consultat din nou carneţelul împânzit de notiţe ca să găsesc lista clienţilor care au plătit cu cârdul cina din noaptea aceea de 12 septembrie. N-a durat mult până am găsit numărul cârdului de credit al lui Gregorio Duarte. L-am chemat pe Nelson la biroul meu, i-am povestit pe scurt ultimele evenimente legate de cazul Martei şi am început să aud aşteptatul zgomot al tastelor pe care le apăsa în timp ce paginile site-ului Iubireldeală.com se derulau pe ecran.

Paşii următori erau simpli. Pentru că toate mesajele de pe site-ul de relaţii trebuiau plătite, era suficient să descoperim numele utilizatorului care folosea acel card de credit pe site. Aşteptând cu nerăbdare rezultatul,
m-am dus să iau o cafeluţă ca să treacă timpul mai repede.

La întoarcere, Nelson era deja tolănit în scaun, într-o postură de mare Şmecher, tot numai un zâmbet:

— L-am descoperit. Nickname-ul lui e @prinţdevotat. Mi-am tras şi eu un scaun şi m-am aşezat. Braţele noastre se atingeau şi am putut să îi simt firele de păr zbârlindu-se. Omul e într-adevăr o creatură foarte rudimentară – cum i se distrage atenţia, cum se gândeşte la sex. M-am logat pe site şi mi-am găsit în curând ţinta: în fotografie, un tip chipeş, fără îndoială *babyface,* părea să aibă vreo 25 de ani, dar putea avea mai mult de 40. Chipul lui semăna bine cu portretul de amator făcut de Marta Campos – nu putea fi decât el. Am făcut clic pe opţiunea pentru trimis mesaje. în clipele acelea, trebuia să întrupez fantezia femeii frustrate, fără încredere în sine, disperată după o relaţie serioasă, de parcă aş fi avut o inspiraţie divină:

Bună, @prinţdevotat. Ţi-am văzut profilul Şi mi-ai trezit interesul. Cred că suntem foarte compatibili, dar nu vorbesc cu nimeni fără să-i Ştiu numele adevărat. Dacă eşti un prinţ care se transformă în broscoi? Te rog să-mi răspunzi la mesaj numai dacă accepţi provocarea unei relaţii cu cărţile pe faţă.

Momeala fusese lansată. Dacă aveam dreptate, el era suficient de egocentric şi dominant ca provocarea să-i

stârnească interesul. Am minimizat fereastra cu site-ul Şi m-am întors la tabelul Excel în care erau înregistrate jafurile armate din zona centrală a capitalei. Era infernal să trebuiască să faci atâta muncă degeaba: informaţiile acelea n-aveau să-l ajute decât pe vreun birocrat ca să dea interviuri şi, poate, să avanseze în carieră. Nu aveau să folosească deloc ca să reducă rata criminalităţii în São Paulo. După o jumătate de oră de muncă, am auzit sunetul de notificare al calculatorului, semn că am primit un mesaj. Era el.

Numele meu e George. Şi al tău, @fataîndrăgostită?

Inima mi-a săltat de bucurie. Am tastat rapid, profitând de faptul că el apărea online:

„Al meu e Vera. Vera Mortes”

„Mortes?”

„Scuze, de fapt e Tostes! Hahahaha! Autocorectorul ăsta... ***”

1

în ziua aceea, eu şi Gregorio/George am vorbit ore în şir. Am lăsat deoparte până şi tabelul şi am încercat să mă întorc mai devreme acasă – febra lui Rafa servind drept scuză universală. Se vedea că hăndrălăul îmi citise profilul de la cap la coadă, ca un profesionist ce era. Textul era impecabil, bine scris, tandru. Primul nostru subiect de discuţie a fost cântecul lui Amy Winehouse din care îmi alesesem mottoul.

„Love is a losing game... Asta crezi, Vera? Ai ales cântecul ăsta Şi mă face să bănuiesc că cineva te-a făcut să suferi, te-a decepţionat... ”

Poliloghia asta ar fi avut efect asupra majorităţii femeilor. Se pricepea să o facă pe fiecare dintre ele să se simtă unică şi, desigur, Gregorio intra imediat în rolul bărbatului potrivit pentru a vindeca rănile vechi. Ca să fiu momeala perfectă, am făcut pe femeia proaspăt despărţită, fragilă, trădată, dar care reuşise să-şi uşureze fostul soţ de o sumă considerabilă şi era în sfârşit gata să înceapă o viaţă nouă. Fără să vreau să par că sunt plină de clişee, m-am prezentat ca liberă, independentă, dar aveam grijă să mă trădez uneori, lăsând să se vadă clar că, de fapt, căutam o mare iubire: „Sper ca, într-o zi, cineva să-mi cânte *Willyou still Iove me tomorrow...* Oare tu vei fi acela?

„Depinde, Vera, dacă ai magie în priviri... =)”.

Hăndrălăul ori cunoştea cântecele lui Amy la fel de bine ca mine, ori studiase toate versurile ei doar pentru că îmi plăcea mie. Ne-am distrat cu versurile acelea de cântec şi cu multe altele până în zori, într-un joc interesant care trecea printr-un vast repertoriu de cântăreţi naţionali şi internaţionali. Din câte afirma, el căuta o femeie care să fie unică, iar eu i- am răspuns că teama mea cea mai mare era să nu sfârşesc prin a fi rănită.

„Mai bine termină cu lucrurile astea, mă priveşti cu ochi plini de promisiuni, apoi zâmbeşti cu indiferenţă...“{M}-

Sincer, totul era atât de fluid şi de savuros încât i-am zis lui Paulo că am ceva urgent de rezolvat şi m-am încuiat în birou. Subtil, conversaţia căpăta un ton romantic, iar el ataca pe toate fronturile, de la Chico Buarque până la Elvis Presley.

,, Wise men say only fools rush in, but I can 't help falling în Iove with you".

Am avut mare grijă să nu mă contrazic Şi să încerc să extrag mai multe informaţii, dar Gregorio nu se grăbea câtuşi de puţin. încă nu ştiam dacă îi place mai mult jocul sau rezultatul. Cine o fi în stare să înţeleagă minţile răufăcătorilor? Pentru mine, anticiparea succesului era pe primul loc, dar jocul avea şi el farmecul lui.

După acea primă noapte, conversaţiile noastre au mers mai încet decât mi-ar fi plăcut. Erau zile în care el răspundea târziu, dispărea deodată şi se întorcea abia peste câteva ore. Avea o grijă deosebită să nu pară prea neglijent sau ocupat. îşi cerea mereu scuze pentru absenţă, dădea explicaţii cum că munca era de vină.

„Ce muncă?", întrebam eu, dar nu primeam decât răspunsuri evazive: „Când m-am născut, a venit un înger poznaş, nesuferitul de heruvim. Şi a decretat că soarta mea e să fiu aşa, stingher."[1]—}-

Un program neregulat, cu pauze mari: oare lucra în ture sau ceva de genul ăsta? Deşi mă enerva cât de bine se pricepea să-mi scape printre degete, conversaţia mă amuza. Dacă n-aş fi ştiut cine e, i-aş fi căzut în plasă până acum. Uneori ajungea să-mi lipsească, aşteptam cu nerăbdare următorul mesaj, următorul cântec. Cât despre latura practică a lucrurilor, @prinţdevotat a început în curând să-mi spună „prinţesa mea". într-o noapte, am lansat cu îndrăzneală un Roberto Carlos:

„îţi propun...

N-a mers, el nu punea botul. Amâna întâlnirea faţă în faţă, voia să mă îmbrobodească şi mai mult. Lovitura de graţie era ultimul pas pentru el. După două săptămâni, Gregorio a început să-mi spună o poveste, cum că fusese înşelat de asociatul lui, care i-a întinat numele, cât de umilitor e să fii un tip corect şi să-ţi fie compromisă reputaţia de o mulţime de litigii de muncă. Spunea că e om de afaceri, dar orele la care accesa site-ul nu se potriveau deloc cu programul unui patron de firmă. Se

îngroŞa gluma, începea să pregătească terenul ca să-mi ceară bani. Şi mi-a cerut. Nu mult, dar i-am trimis lovelele ca să aibă impresia că îl cred. în acelaşi timp, am început să-l presez să ne întâlnim. Evaziv, el insista că e prins cu treburi, că se simte confuz pentru că îi plac mai mult decât voia să lase să se vadă (asta a fost bună!) şi tot amâna.

Investigaţia legată de Janete nu-mi aducea deloc linişte sufletească. Am făcut rost de o pereche de cercei „007", cumpăraţi de la un informator de la galeria comercială Paje, făcuţi ca să capteze sunetele în timp real dacă te aflai la o distanţă rezonabilă de sursa lor. Am trecut într-o dimineaţă pe la Janete, spunându-i din nou că luase decizia corectă. Ea era altfel, mai hotărâtă. Mi-a dat o hârtie cu IMEI-ul mobilului lui Brandăo.

— L-am luat azi-noapte, a spus ea, cu un zâmbet răzbunător.

Nerăbdarea până la venirea nopţii decisive creştea din ce în ce mai
mult. I-am dat numărul dragului meu Nerdson, care a făcut căutările necesare şi i-a dat de urmă lui Brandăo. Din nefericire, viaţa poliţistului militar era plină de rutină: de acasă la muncă, de la muncă acasă. Fără schimbări, fără surprize.

într-o seară de miercuri m-a sunat Janete, spunându-mi cu o voce Şoptită:

— Se întâmplă azi! Vine acum acasă!

Eu pregăteam nişte paste pentru cină, schimbând în acelaşi timp mesaje cu hăndrălăul pe Iubireldeală.com. Am alergat chiar atunci în dormitor. Picioarele îmi tremurau, pe lângă frisonul pe care îl simţeam pornind din stomac. M-am îmbrăcat în haine confortabile, pentru că avea să fie o noapte lungă. Leggings negri, tricou negru şi obişnuitele botinele de stradă, cu talpă joasă. Mi-am pus automat brăţările, dar nu mergea: făceau mult zgomot. Mi-am prins părul Şi l-am acoperit cu o Şapcă Şi am pus o lanternă mică (dar puternică) în geantă. Apoi m-am privit în oglindă: nimic care să atragă atenţia.

Mi-am verificat arma, muniţia, totul în regulă. Pistolul era bine uns. L- am ascuns în betelia pantalonilor şi mi-am strecurat lanterna înăuntrul sutienului – să găsesc ceva la repezeală înăuntrul genţii mele ar fi fost o misiune imposibilă. Am luat cheile maşinii. M-am întors la bucătărie ca să opresc aragazul pe care îl lăsasem pornit: pastele se arseseră. Am aprins o lumânare pentru îngerul meu păzitor Şi, uitându-mă la ceas, am spus repede o rugăciune. Era timpul. Mi-am atârnat geanta de umăr Şi m-am îndreptat către uşă chiar în clipa în care Paulo intra în casă, întorcându-se de la muncă.

— Unde te duci? întrebă el cu un ton sec, neobişnuit, însoţit de o expresie neprietenoasă. Spune odată, Vero!

— Aşa vorbeşti cu mine? Te-ai trezit acum că vrei să-mi Ştii programul?

Am mers până la ieşire, fără să am răbdare sau timp pentru discuţii. Am rotit clanţa, gata să ies, dar uşa era încuiată. L-am privit: ţinea în mână cheile mele, sfidător.

— Lasă-mă să plec, fir-ar să fie, e urgent. Am treabă la serviciu.

— Nu te-ai săturat să mă tot minţi?

— Nu te mint, iubitule! m-am făcut eu toată numai miere, să văd dacă prinde. Dar chiar trebuie. M-a sunat Carvana Şi...

— încetează, încetează! Gata cu scuzele, Verő! Nu m-am născut ca să mi se pună coarne.

Şi-a pus servieta pe masă şi a scos câteva hârtii, pe care le-a aruncat spre mine. Am luat una dintre ele Şi nu mi-a venit să cred. Erau fotografii din seara întâlnirii cu Câssio la restaurantul Spot.

— Nu e ce crezi, Tigrule, am spus, dar mi-am dat seama imediat cât de prost suna.

Tensiunea era atât de mare, încât puteai tăia aerul cu cuţitul. Paulo s-a făcut roşu la faţă, cotrobăind mai departe în servietă. A scos altă hârtie, scuturând-o în aer:

— De parcă n-ar fi fost de ajuns, a venit şi factura de la

cârdul de credit! Mai multe plăţi făcute la un site care se cheamă Iubireldeală.com. Stabileşti întâlniri pe internet, Verő? Crezi că sunt idiot, sau ce?

— îţi explic tot pe urmă, promit. Dar acum dă-mi cheia aia!

— Nu-ţi dau nici pe dracu'! N-o să scapi de discuţia asta, nu-ţi dau timp să te gândeşti la un răspuns. Vreau să ştiu cine e tipul ăla, vreau să ştiu de cât timp se întâmplă! Verő... Te-am iubit!

Orice explicaţie ar fi părut mult prea abracadabrantă ca să fie adevărată. Pe peretele din sufragerie, acele ceasului de perete avansau, amintindu-mi că aveam să ajung cu mare întârziere la Janete. Planul meu se ducea pe apa sâmbetei. Rahat, era cel mai prost moment ca se întâmple aşa ceva! Mi-am pierdut răbdarea şi am început să ţip:

— E o investigaţie! O femeie îşi riscă viaţa, poate să moară dacă nu ies acum!

— Eşti doar o secretară, Verő. O secretară înţepenită la birou, asta eşti! Poţi să-ţi găseşti altă scuză mai bună pentru desträbălările tale. Cineva trebuie să apere familia asta, şi se pare că n-o să fii tu.

Sângele îmi fierbea de tulburare. Tocmai acum şi-a găsit să aibă o criză de gelozie? Nu puteam lăsa toate astea să mă împiedice s-o salvez pe Janete. Am rămas pe loc, prefăcându-mă resemnată. L-am privit pe soţul meu, ochi în ochi. M-am apropiat ridicând braţele, ca şi cum m-aş fi lansat într-o explicaţie, iar atunci când Paulo a anticipat mişcarea, era deja prea târziu. I-a izbit ouăle cu genunchiul şi s-a aplecat ţipând de durere. Dumnezeu e un tip tare deştept, altfel n-ar fi pus punctul slab al bărbaţilor într-un loc atât de uŞor de nimerit. în timp ce Paulo urla, i-am băgat mâna în buzunar şi am recuperat cheia.

— Iartă-mă, Tigrule! am spus, Ştiind că nu folosea la nimic.

Urma să am parte de multă bătaie de cap ca să mă revanşez pentru Şutul acela, dar Brandăo avea să ucidă din nou, Janete era în pericol, nu puteam Şovăi.

M-am urcat în maşină, sperând că o să am timp să-i ajung din urmă când încă mai erau la autogară. Cu mobilul pe speaker, l-am sunat pe Nelson şi l-am rugat să activeze IMEI-ul şi să-mi trimită localizarea cât mai repede posibil. Am conectat la radioul maşinii stick-ul de memorie care făcea legătura cu microfoanele încastrate în cerceii lui Janete. Niciun sunet, doar un scârţâit. Era încă departe. *Rahat, rahat, rahat.* Viteza maximă permisă pe Şoseaua de centură era de 50 de kilometri pe oră. N- aveam să ajung la timp. în sfârşit, Nelson a dat un semn de viaţă.

— Calmează-te, Vero, semnalul arată aceeaşi poziţie. N-au plecat de la autogară.

— Nerdson, o să bag viteză. Ducă-se dracului amenzile. Te descurci pe urmă?

— Sigur, gogoşica mea.

Numai el putea să mă facă să zâmbesc în clipa aceea. Aş fi vrut ca Nelson să fie acolo în maşină cu mine, dar cineva trebuia să rămână pe poziţie Şi să-mi monitorizeze IMEI-ul. Depăşind maşini, trecând pe roŞu şi având parte de o mulţime de claxoane, am ajuns până la urmă în apropierea autogării, care era la fel de aglomerată ca în miezul zilei. Oameni intrau şi ieşeau din staţia de metrou, Garda Municipală controla traficul, un şir enorm de taxiuri. Să localizez Opelul Corsa al lui Brandăo avea să fie mai dificil decât îmi imaginasem. M-am strecurat în coloana
de maşini, aruncându-mi privirea în toate părţile. Nimic!

— De ce nu captează porcăria asta sunetele din jurul lui Janete? l-am întrebat pe Nelson, ca şi cum ar fi fost vina lui. Oare nu şi-a pus cerceii?

— în zonele urbane, semnalul e foarte prost. Maşina s-a pus acum în mişcare. Mergi la ieşire, Verő, la ieşire!

— Unde la ieşire? Eu sunt în faţa unui garaj cu poartă

roşie.

— Fă dreapta la a doua intersecţie... Apoi la dreapta şi iar la dreapta. La capătul străzii, o să vezi podul metroului de suprafaţă. îl vezi? Ia-o la stânga şi fii atentă pentru că sunt întotdeauna o grămadă de pietoni care traversează pasarela.

Urmam coordonatele lui Nelson, ţinându-mă aţă după maşină. Nu puteam să trădez încă o dată încrederea lui Janete, atunci mi-aş fi luat adio de la caz. Străzile erau întunecate, traversau oameni cu bagaje şi copii în braţe, o învălmăşeală îngrozitoare. Iluminarea nu ajuta nici ea. Deodată, un strigăt de speranţă: printre scârţâieli, am putut auzi sunetul clar al unor hohote de râs. Apoi tăcere şi o muzică stranie pe fundal. Am ciulit urechile: era muzica indigenă despre care vorbise Janete. Eram *înăuntrul* maşinii lor!

—Acum aud, Nelson! Aud!

— Super, Verő, eşti pe urma lui. Intră pe Ataliba Leonel la stânga. Ai ajuns la Carandiru? Schimbă direcţia la bifurcaţie pentru că Ataliba o ia la dreapta. Rămâi pe banda din stânga la bifurcaţie şi îndreaptă-te către bulevardul Nova Cantareira, ca s-o iei apoi spre Tucuruvi.

— Nu cunosc nenorocita asta de zonă!

— Maşina e la Vila Albertina. Eşti în urmă doar cu cinci minute.

Cinci minute... Exact timpul cât m-a ţinut în loc Paulo. Imediat ce inam gândit la el, mobilul a început să sune. Am respins apelul şi am rămas cu Nelson. încă o tentativă a gelosului. I-am dat cu flit din nou.

— Bagă viteză, Verő!

Am băgat, dar îmi era frică să nu explodeze pneurile. Colac peste pupăză, strada era plină de radare. Am ţinut-o înainte până la intersecţia cu bulevardul Maria Amália Lopes de Azevedo, în continuare după Nova Cantareira. Brusc, o tăcere devastatoare s-a lăsat în maşină.

—Am pierdut sunetul, Nelson! S-au îndepărtat?

— Nu ştiu, Verő. Vocea lui era plină de dezamăgire. Am

pierdut semnalul de la IMEI când au ajuns la munţii Cantareira. E tare dificil de prins acolo...

— Cum aşa? Avem nevoie de semnalul de la mobil ca să ajungem la el?

— E nevoie de o triangulaţie cu semnalul de la antene pentru a intercepta IMEI-ul, e complicat de explicat acum. Mergi tot înainte până când terenul începe să se înalţe la stânga. Atunci ai ajuns la marginea lanţului muntos!

— Sunt în întuneric, la dracu'!

— Verő, stai calmă şi...

Vocea lui Nelson s-a întrerupt. începeam să nu mai am semnal nici la mobil. Legătura s-a întrerupt, am încercat din nou. Fără serviciu. Cu cât mai mult urcam, cu atât era mai pustiu Şi mai întunecat. Din când în când apărea câte o cârciumă ordinară, veche, prost luminată. Erau şi complexe rezidenţiale închise cu case care păreau extraordinare. Am trecut pe lângă un mic cartier mărginaş şi semnalul a reapărut deodată:

— Vreo noutate?

— Nimic, Verő, nu e deloc semnal. Şi interceptarea?

Am împins mai tare stick-ul de parcă aşa aş fi rezolvat ceva şi, spre surprinderea mea, a funcţionat. Ca şi cum interiorul maşinii ar fi fost invadat de un tunet, am auzit zgomotul lanţurilor lovindu-se unele de altele şi o mulţime de strigăte pe fundal. Piciorul a început să îmi tremure pe pedala de acceleraţie şi a trebuit să scad puţin volumul ca să pot continua. Era dureros să auzi aşa ceva fără să poţi să faci nimic. Trebuia să-i localizez urgent.

—Am reuşit, Nelson!

Dar legătura se întrerupsese din nou. Trebuia să merg înainte singură. Eu şi cerceii aceia ai lui Janete care captau sonorul. Era ca un joc de-a baba oarba în mijlocul pustietăţii. Interceptarea depindea de distanţă, nu de semnal. Prin urmare, ei erau într-un loc aflat pe o rază de câţiva kilometri. Cât timp auzeam sunetul, ştiam că mă îndrept în direcţia cea bună.

Strigătele femeii mă scoteau din fire, îndemnându-mă să acţionez mai repede. M-am hotărât să o iau pe un drum lateral, la stânga, şi am pierdut interceptarea. Am făcut drum întors, recuperând din nou sunetul. Am încercat şi alte drumuri, căutând să mă apropii de ţintă, dar potecile neasfaltate se bifurcau la fiecare pas. Am mers în cerc minute în şir, pierzând şi recuperând interceptarea în funcţie de scurtăturile pe care încercam să le iau.

La o cotitură pustie sub un arbore, am găsit locul cel mai bun pentru interceptare. Am oprit acolo maşina, am pus mobilul pe mod avion şi am pornit reportofonul. Mai bine să rămână totul înregistrat. Am privit înjur: nu se vedea nicăieri nicio lumină. Mi-am luat arma Şi am ieşit din maşină, ignorând noroiul de pe drum care îmi intra în încălţăminte de mult ce era. Am mijit ochii, dar nu reuşeam să văd decât la câţiva metri în faţă. Frigul nopţii îmi îngheţa oasele, dar, plină de curaj, am înaintat prin desiş, fără să mă îndepărtez mult. Nimic, nimic.

M-am întors pe scaunul Şoferului, epuizată. Să tot merg în cercuri ca să o găsesc pe Janete era o misiune sinucigaşă. Nu-mi rămânea decât să le ţin pumnii celor două femei şi să aştept. Am închis ochii, încercând să rămân calmă, dar rugăciunea tăcută era înăbuşită de strigătele inumane şi de implorările impaciente care veneau dinspre radio. Acum înţelegeam groaza cutiei.

Fecioară de la Cabeza, roagă-tepentru noi...

Tic, tac, tic, tac... da, nu, da, nu...

Tot drumul Janete se întreabă dacă o să aibă curaj. Ultimele minute trec prin faţa ochilor ei închişi, ca într-un film de prost gust, sunetele Şi imaginile se amestecă, dar ea e calmă; ocrotită de poliţie, are chiar o uşoară senzaţie de misiune îndeplinită.

Cum te cheamă? Paloma. Zâmbetul fetei, ochii ei, promisiunea de angajare, speranţa, bufnitura surdă, asprimea propriei măşti. La dreapta, la stânga. Muzica indienilor...

La autogară nu a văzut nimic suspect, nu a văzut-o pe Verónica, dar ştie că era acolo cu echipa ei. Probabil că

urmăresc maşina lui Brandão de la o distanţă sigură. Totul e sub control, îşi repetă în gând. Nici nu încearcă să asculte sunetele de-a lungul drumului, nu e tulburată nici când Paloma începe să lovească cu pumnii în portbagaj. Finalul va fi diferit de data asta. Pe locul de alături, aude respiraţia soţului. Viaţă... în curând, el va fi în spaţiile gratiilor, iar ea o să aibă, în sfârşit, cale liberă. Mai întâi de toate o să intre pe reţelele de socializare. Vrea să regăsească prietene din copilărie, să ştie ce mai fac surorile ei, să cunoască oameni şi locuri noi. Asta o s-o ajute să zboare departe de colivie.

în al doilea rând, o să meargă la centrul comercial ca să-şi cumpere o rochie. Şi o să meargă la cinema, unde n-a mai fost de ani buni, sau la teatru, unde n-a fost niciodată şi mereu a vrut să ştie cum e. O să călătorească la Rio de Janeiro, o să-şi găsească serviciu, o să meargă la culcare doar în toiul nopţii Şi o să asculte *sertanejo*[m] - la volum ridicat, dansând în sufrageria noii case pe care o s-o cumpere după ce o să strângă bani. Nu o să-l abandoneze pe Brandão, o să-l viziteze la închisoare în fiecare săptămână şi o să-i aducă tocana pe care o pregăteşte cu atâta drag. Pe cine altcineva ar putea conta soţul ei? Şi tot aşa mai departe. Are capul plin de visuri.

— Vrăbiuţo, eşti cam ciudată azi, hm? spune el şi scoate un hohot de râs. O să fii cuminte?

îşi trece mâna prin părul ei, potrivind banda elastică a măştii în jurul

capului. Deschide portiera şi totul se repetă. Loviturile cu picioarele, mirosul de iasomie, strigătele maimuţelor urlătoare care răsună asemenea unor bătăi de tobă prin junglă ca într-o poveste pentru copii, dar nu Şi în cazul acesta. Aici domneşte groaza. în sfârşit, pietrişul, poarta, buncărul şi cutia.

E chiar idioată pentru că se mai sinchiseşte de Brandăo. Se hotărăşte să nu-l viziteze sub nicio formă la închisoare, nu merită. Deşi îl iubeşte, deşi o face să simtă atâta plăcere, nu merită. Se termină aici, se termină azi. Punct.

Clic-clic al brichetei. Miros de petrol lampant, miros de cafea. Murmure răzleţe. Deodată, sunetul lanţurilor şi strigătele disperate ale Palomei, în timp ce el o suspendă. De ce nu se opreşte din ţipat? Se apropie vremea.

Tic, tac, tic, tac... da, nu, da, nu.

Brandăo urcă scara, deschide şi închide chepengul cu o bufnitură seacă, fluierând acel teribil cântec de leagăn şi luând cu el mirosul de cafea fierbinte. A venit vremea. Paloma are nevoie de ajutorul ei. Verónica are nevoie de ajutorul ei. Ea însăşi are nevoie de ajutorul ei. îşi ia inima în dinţi şi – *clic!* – desface încuietoarea cutiei. Strânge ochii cu putere ca să se obişnuiască mai repede cu lumina. Clipeşte de mai multe ori, timpul o presează.

La câţiva metri de ea, Paloma e atârnată în aer, cu cârlige înfipte pe sub piele, la fel ca Jéssyca. Lanţuri şi lacăte îi încătuşează corpul arămiu, gol şi tremurând, iar sistemul de angrenaje pare atât de complex la prima vedere încât Janete nu-şi dă seama cum o s-o scoată de acolo. Lângă perete, găseşte un suport cu cârlige de ancorare, de unde porneşte mănunchiul de lanţuri care o ridică pe Paloma, ca un fel de uscător de rufe. Fiecare lanţ funcţionează independent.

în disperare de cauză, ea scoate una dintre zale din cârlig, lăsând lanţul să alunece în scripete, dar singurul rezultat e că trupul sărmanei se înclină la 45 de grade. Paloma scoate un strigăt de durere şi leşină, unele cârlige îi ies prin piele în anumite locuri, iar altele străpung ţesutul aproape sfâşiindu-1.

Janete se gândeşte să scoată celelalte lanţuri din cârlig, dar se teme de vătămarea pe care o poate provoca. Poate că e cazul să aştepte să vină poliţia ca să o scoată de acolo pe femeie. E mult sânge, carne vie expusă, ea nu o să poată face faţă.

Paloma se trezeşte din leşin şi îşi priveşte propriul corp, transpirat, rănit, inundat de sânge care i se scurge pe spate şi apoi picură pe podea. Ţipă din nou.

— Ş-ş-ş-ş, calmează-te! spune Janete, trezită dintr-un coşmar. O să te scot de aici.

Continuă să analizeze talmeŞ-balmeŞul de fier, lacătele, zalele ruginite. De fiecare dată când umblă la toată instalaţia, cârligele se răsucesc în pielea Palomei. Mecanismul acela o să fie imposibil de demontat rapid. Priveşte înjur şi distinge o masă metalică în colţ, lângă perete. Face un efort şi începe să o tragă – masa e grea şi picioarele zgârie podeaua, făcând un zgomot iritant, dar Janete reuşeşte până la urmă să o aducă sub Paloma. îşi şterge transpiraţia de pe frunte şi continuă.

— O să te scot de aici, repetă, mai mult pentru ea însăşi.

Disperată, se întoarce la suportul cu cârligele de care e prins fiecare lanţ. Apucă mănunchiul şi îl scoate dintr-odată din cârlige, lăsând lanţurile să se mişte ca într-un efect de domino. Janete încearcă să susţină corpul sărmanei aflat în cădere liberă, dar nu reuşeşte decât să-i atenueze căderea. Măcar masa a scăzut înălţimea impactului.

Face semn ca Paloma să rămână culcată pe burtă. Urmează să înceapă partea cea mai grea.

— Te rog, nu te mişca! Trebuie să-ţi scot astea din spate. îndură.

Paloma nu zâmbeşte, dar ochii i se umplu de speranţă. Cu mâinile

tremurânde, Janete desface cârligele unul câte unul, prinse din dreptul omoplaţilor până la tendoanele gleznelor. Din cauza formei vârfului, cârligele vatămă mai rău carnea şi pielea atunci când ies, decât atunci când intră. Gata, următorul. Paloma se

contorsionează de durere, îşi muşcă buzele, dar nu ţipă. Adrenalina o anesteziază.

Carnea sfâşiată de fiecare cârlig o hipnotizează pe Janete. Uneori, sângele ascunde mişcarea metalului şi ea pierde urma cârligului, care rămâne scufundat în roŞul viu care irupe ca un izvor. Ia o cârpă ca să absoarbă lichidul şi să vadă mai bine. Operaţia aceea ar trebui făcută cu delicateţe, fără grabă, dar ea nu îşi permite niciuna din cele două. Priveşte către capătul de sus al scării, anticipând sosirea lui Brandão în orice clipă. Repede, repede. Mai târziu, Paloma va putea să se ocupe de craterele care îi răsar fremătând din spate şi din picioare. Janete se pricepe să croiască şi să coasă. Mâinile ei învaţă în curând drumul, înclinarea cea mai puţin dureroasă. Până când reuşeşte în cele din urmă să îl scoată pe ultimul.

Se ridică în picioare şi analizează încâlceala de fier, lacătele, zalele ruginite care o ţineau pe Paloma în poziţia aceea. Examinează panoul cu unelte, îşi pune o pereche de mănuşi de mecanic şi alege un cleşte şi o foarfecă mare ca să o elibereze complet pe sărmană. Folosindu-şi amândouă mâinile, prinde zalele fiecărui lanţ cu braţele cleştelui ca să le rupă. îşi încordează puterile atât de mult încât e cât pe ce să cadă pe jos, dar vârfurile cleştelui alunecă. încearcă iar şi iar. Cleştele face o mişcare de du-te-vino, umplând buncărul cu zgomotul lui strident. Gâfâind, Janete insistă, capul i se învârte, braţele o dor, dar nu se poate opri. Unde e Verónica? Nu e timp să se gândească la asta acum. Continuă să taie zalele una câte una, dar sunt groase, nu se rup cu uşurinţă. în sfârşit, taie chingile de piele şi oftează. O ajută pe Paloma să se ridice repede, sunt gata să fugă de acolo. Trebuie să se grăbească.

— Iartă-mă, el m-a obligat, spune Janete.

Arată spre hainele îngrămădite într-un colţ. Paloma încearcă să îmbrace blugii, dar sunt strâmţi şi rănile de pe picioare o ard cumplit la fiecare încercare. Janete se apropie din spate şi încearcă să lărgească betelia pantalonilor cât poate de mult ca să se atingă mai puţin de rănile deschise. Sângele face lucrurile

şi mai dificile. Se hotărăsc să renunţe la pantaloni, Paloma rămâne doar în chiloţi Şi tricou, nu mai e timp pentru altceva. Urcă scările împreună.

Janete ridică chepengul, examinând întunericul nopţii, ciulindu-Şi urechile. Nu vede şi nu aude nimic. în momentul acesta, echipa poliţiei a înconjurat deja locul Şi ele sunt în siguranţă. în depărtare, punctul luminos al casei cu bătrâna indiană fără un braţ. Fără îndoială, Brandăo e acolo. Distanţa şi răcoarea nopţii o liniştesc pe Janete. Simte boarea care vine dinspre desiş, respiră aerul umed. O ia de mână pe Paloma.

—Acum fugim. Poliţia e pe aici pe undeva.

Deşi are răni serioase, Paloma reuşeşte să alerge în ritm accelerat alături de ea. E ciudat că nu vede niciun semn de la Verónica sau de la alt poliţist, nicio maşină ascunsă între arbori, nicio umbră mişcându-se pe pajişte. Au deja tot ce le trebuie ca să-l prindă pe Brandăo, nu? Ce mai aşteaptă? Brusc, Janete e cuprinsă de certitudinea că poliţiştii s-au pierdut. Picioarele îi slăbesc, dar aleargă în continuare. Impulsul de a plânge îi strânge pieptul şi în curând lacrimile i se împrăştie în vânt. Priveşte înjur. Nu se poate.

— Veronicaaaa!

Nimic. înaintează pe pajişte în direcţia opusă faţă de casă. încearcă să rămână aplecate pentru ca umbrele lor să nu fie văzute de la distanţă. Dacă maşina urcă atunci când vine aici, ele trebuie să alerge în jos prin desiş, îndreptându-se spre ceea ce pare să fie o pădure aflată în faţă. Paloma îşi pierde din putere Şi o urmează puţin mai în spate, într-un ritm mai lent. E desculţă, pietrişul îi răneşte picioarele, lăsând o urmă însângerată, dar ea nu se plânge. Trebuie să ajungă la adăpostul arborilor.

Rupând tăcerea, zgomotul unui foc de armă. BUM! Janete priveşte peste urmă Şi zăreşte silueta lui Brandăo ţinând în mâini o puŞcă îndreptată în sus. BUM! Alt foc.

— Janeeeeeteeeee! întoarce-te imediat aici! O să vă dau de urmă până şi în iad!

Terorizate, ele aleargă cât pot de repede, pătrund în desişul întunecat, căutând vreun semn de viaţă, vreun drum, vreo ieşire. Acum, Janete e convinsă că Veronica nu e aici, nimeni nu e aici, e singură cu Paloma în bezna aceea. Brandăo se apropie în ritm de marş. Instinctiv, ele se ţin strâns de mână, se privesc, caută disperate un loc unde să se ascundă.

— Doamna Gloria, pentru numele lui Dumnezeu! spune Paloma. Sunteţi sigură că o să ne ajute cineva?

— Taci din gură!

Janete şi-a pierdut toată răbdarea şi nu simte decât ură. Merge mai departe prin beznă, pe vârfurile picioarelor, ca un animal sălbatic. Dibuie crengile, dă la o parte frunzişul, se sprijină de trunchiuri, se târăşte pe pământul umed, plin de frunze moarte. BUM! încă un foc. Strigătele lui Brandăo se apropie din ce în ce mai mult. Se aŞază pe marginea unei râpe şi îşi dau drumul, alunecând pe pantă, până la un arbore cu rădăcini enorme ieşite din pământ. Pare un loc bun ca să se ascundă, până când se luminează de zi.

în sinea ei, Janete îşi păstrează speranţa că echipa de poliţişti e pe aproape şi că o să-şi îndeplinească totuşi sarcina. Veronica nu ar lăsa-o baltă. Cu siguranţă se apropie chiar acum, au auzit focurile. Ele sunt la adăpost, în siguranţă, ascunse de rădăcini groase. Se îmbrăţişează strâns, ca nişte vechi prietene. O tăcere înspăimântătoare se lasă asupra desişului, ruptă doar de crengi uscate care trosnesc ici şi colo. Janete îşi duce degetul arătător la buze şi Paloma încuviinţează, mişcând din cap.

Agonia aşteptării le face să nu mai ştie cât timp stau ghemuite între arbuşti, distingând sunetele pădurii. Se aud cicade şi maimuţe, deasupra capetelor lor, broaşte care orăcăie, pe pământ. Temperatura scade rapid acolo. Paloma tremură puţin, un frig aproape insuportabil pentru o persoană practic dezbrăcată şi udă. Dinţii îi clănţănesc fără voia ei. Janete îi fricţionează picioarele, încearcă să o încălzească, dar în curând propriile ei degete rănite îi cer atenţia, iar ea şi le duce la gură, unul câte unul, sugându-le ca să nu mai doară.

încep să simtă furnicături la picioare, braţele le sunt cuprinse de crampe, dar ele rămân nemişcate. Nu îndrăznesc să se mişte nici măcar un centimetru, până când Paloma nu mai rezistă Şi îşi răsuceşte corpul, aSezându-se pe vine ca să domolească senzaţia incomodă. Fără să vrea, provoacă un mic foşnet de frunze, îşi întrerupe mişcarea, dar e prea târziu. Priveşte în sus şi vede picioarele lui Brandão, cu bocancii lui militari impecabili la câţiva metri distanţă.

— Ieşiţi de acolo! Amândouă, cât mai încet!

Vocea lui e adâncă şi senină, obişnuită să dea ordine. Paloma ridică braţele, învinsă. Janete încearcă să o împiedice atunci când ea începe să se ridice, dar Paloma deja îl priveşte în ochi pe Brandão, tremurând toată, implorând să fie lăsată în viaţă.

— Ea a fost... Ea a vrut să fugim!

Brandão zâmbeşte, privirea cinică aproape că îi scapără, îşi ţine spatele drept, degetul pe trăgaci. BUM! CLAC! BUM! Paloma e împinsă în spate cu o forţă brutală, focurile aproape că o rup în două. Sângele ţâşneşte în toate părţile, acoperind-o pe Janete, care face ochii mari, neîncrezătoare. Simte fâşii subţiri de piele, mult sânge şi lucruri solide care nici nu îndrăzneşte să-şi imagineze ce sunt. Se îndepărtează târându-se, cât de repede poate, dar până la urmă îşi pierde şi ultima fărâmă de putere. Brandão o ajunge din urmă repede, o trage de păr, vârându-i ţeava puştii în gură. Ea simte metalul rece în gât, încearcă să-l împingă în colţul obrazului cu limba.

— Nu mă omorî, Iubire, nu mă omorî! respiră cu greutate, sufocându- se. Uite ce-ai făcut!

— Eu n-am făcut nimic, vrăbiuţo... Tu i-ai luat viaţa. Ai vrut să fugi Şi ai omorât-o. De data asta, lupul cel rău eşti tu.

Există în viaţă lucruri care ne transformă. în noapte aceea, în maşină, fumând un pachet întreg de ţigări vechi pe care l-am găsit uitat în torpedo, în timp ce ascultam torturi, ţipete, focuri de armă Şi urmăriri la radioul meu, m-am transformat în altă femeie. Verónica cea dinainte, fără teamă, plină de ea, a dispărut, odată cu fumul care ieşea prin geamul întredeschis,

îndreptându-se către cerul fără stele.

Ducând ţigara la buzele tremurânde, am auzit fiecare pas al lui Janete şi al victimei prin desiş, amândouă fiind hăituite ca nişte animale în fugă. în timp ce nicotină îmi intra în plămâni, simţeam că sunt în pielea lor, simţeam revolta, indignarea şi resemnarea, dar ştiam că groaza mea nu se compară cu ceea ce trăiau femeile acelea, chiar atunci, într-un loc aflat la câţiva kilometri de mine. Atât de aproape, atât de departe. Focurile de armă îmi răsunau în cap, venite dinspre radio Şi din cerul întunecat. Nu reuşeam să-mi dau seama de unde se auziseră sunetele. Am lovit volanul cu pumnii, până când era să-mi rup degetele.

Astăzi înţeleg că, punându-mă în locul lor, mă protejam de mine însămi, evitam să confrunt ceea ce făcusem. Janete avea încredere că voi fi acolo şi sfârşise prin a fi nevoită să implore un ucigaş sadic să-i cruţe viaţa. Să îi spună lui Brandăo „Iubire" – asta fusese partea cea mai rea. Dumnezeu trebuia să fie cu adevărat crud ca să creeze un astfel de om. Era să-mi pierd minţile auzind cum era târâtă prin desiş, urlând de durere în timp ce Brandăo o trăgea de părul acum scurt. La un anumit moment al drumului, am pierdut interceptarea audio de la cercei. Probabil că au căzut pe jos. Sau Janete i-a azvârlit, cuprinsă de furie şi teamă. Nu conta, eu eram de vină.

Mi-am izbit fruntea de logoul rece al volanului, făcând claxonul maşinii să răsune – propriul meu strigăt rămas în gât de atâta neputinţă. Dacă nu m-aş fi amestecat în cazul ăsta, dacă n-aş fi convins-o pe Janete să încerce să o elibereze pe victimă şi să facă denunţul. Dacă... Dacă... Dacă... Lumea conspira împotriva mea. Nelson ar fi trebuit să mă prevină că e posibil să pierdem semnalul de la IMEI, soţul meu avea obligaţia să

nu-mi stea în drum. Cinci minute! Aş fi putut să ajung la timp. Paulo, încornoratul nenorocit, nici nu-Şi închipuia ce provocase. Nu i-am dat niciodată vreun motiv ca să intre la bănuieli; escapadele mele nu aveau nimic de-a face cu iubirea. Sentimentele şi dorinţa sexuală sunt lucruri foarte diferite. La fel şi cu Marta Campos şi Janete Brandão – cazuri diferite care începeau să se întrepătrundă.

Nu voiam să renunţ la niciuna dintre ele.

Mi-am oxigenat creierul, încercând să rămân calmă. Să arunc vina pe toată lumea n-ar fi făcut decât ca neliniştea să mă paralizeze şi mai rău. M-am întins în iarbă, privind cerul îndoliat, ca o gaură neagră. Era un singur vinovat în toată povestea: Clâudio Antunes Brandão, ăsta era adevărul. Văzusem mulţi poliţişti ieŞindu-Şi din fire când prindeau o asemenea lepră de ucigaş. Cei care iau parte la investigaţie, trăind-o zi de zi, respirând violenţa, nu se resemnează. Sângele ţi se înfierbântă şi, bineînţeles, o bătaie bună te ajută să-ţi descarci furia pentru suferinţa pe care un astfel de vierme le-o provoacă celor nevinovaţi. Criminalii de teapa lui Brandão nu se opresc din ucis decât atunci când îşi dau duhul. Să domnească legea junglei e dorinţa mea de nemărturisit. Nu foloseşte la nimic să strângi dovezi, să deschizi o anchetă Şi să prinzi vinovatul; sistemul de justiţie îi dă drumul imediat. în mizeria asta de ţară, să faci totul ca la carte n-a fost niciodată garanţia unui final fericit.

M-am ridicat de acolo, ştiind unde trebuia să mă duc. Am condus ascultând Sepultura, băgând viteză fără să mă sinchisesc de radare, la ora aceea a nopţii. La început, femeia de la recepţie n-a vrut să mă lase să intru, dar m-a văzut atât de răvăşită încât n-a pus prea multe întrebări. în cele din urmă, am ajuns în singurul loc unde mă simţeam în deplină siguranţă: camera tatălui meu.

Am lăsat lumina stinsă, doar am dat puţin la o parte draperiile ca să iasă mirosul de talc şi de urină. M-am aşezat pe marginea patului şi l-am trezit pe taică-meu, întorcându-l pe o

parte ca să mă cuibăresc lângă el, ca un copil care se teme de monstrul din dulap. Am plâns atât cât simţeam nevoia, fără să scot un cuvânt. I-am pus să asculte înregistrarea pe mobil, cu ţipetele, rugăminţile Şi lanţurile. Nu îndrăzneam să privesc în spate, dar, la fiecare foc de armă, îi simţeam corpul osos cutremurându-se lipit de al meu.

La sfârşitul înregistrării, am oprit mobilul, ca Şi cum butonul de închidere ar fi putut să-mi Şteargă memoria, Şi m-am culcat din nou, ajutând braţul inert al tatei să mă cuprindă. îmi doream atât de mult ca el să mă poată mângâia cu mâinile lui zbârcite.

— Am stricat tot, am spus, într-un sfârşit. Ar fi trebuit să rămân secretară, asta ar fi trebuit să fac. Nu sunt ca tine, sunt o proastă, o să-mi pierd cariera când o să fie descoperite lucrurile ilegale pe care l-am făcut. O să-mi pierd cazurile, familia şi munca. Paulo n-o să mă ierte niciodată. Am făcut-o de oaie.

La spatele meu, tata nu făcea decât să mormăie, cu respiraţia lui astmatică. Ce trist era să mă las consolată de o carcasă goală şi de o amintire. Nu mai rămânea nimic din bărbatul viguros care fusese cândva. Doar piele, oase şi vid. Am povestit şi am răspovestit de-o mie de ori ce se întâmplase. Am continuat litania asta până când am adormit, epuizată.

Când mi-au atins faţa primele raze ale dimineţii, m-am trezit speriată, fără să-mi dau seama unde mă aflu. Mediul înconjurător Şi mirosul puternic mi-au readus imediat amintirile, dar şi durerea. Ridicându-mă din cenuşă, m-am eliberat de restul vinei, am sărutat părul rar al tatălui meu, i-am acoperit mai bine corpul cu pătura decolorată şi m-am dus la maşină, pornind mobilul şi sperând să mai aibă baterie. Nici n-am ieşit bine pe poarta azilului şi zeci de mesaje mi-au intrat pe WhatsApp. Erau vreo cincisprezece de la Nelson, vreo patruzeci de la Paulo. L-am sunat pe Nelson:

— Trăiesc.

— La dracu', Verónica! Vrei să mor de inimă? Ai

înnebunit, ce-i cu tine?

Nu-mi permiteam luxul de a plânge la telefon. Am încercat să fiu succintă:

— N-am mers nimic cum trebuia. N-am reuşit să-i localizez, dar am interceptat sonorul de la cercei. Am ascultat cum a murit victima.

— Fir-ar să fie... Şi Janete?

— E în viaţă, dar n-o să mai vorbească niciodată cu mine.

— Nu merge aşa, Vero. Vino până aici şi explică-mi tot.

Vocea lui era blândă şi reconfortantă. Era cel mai bun partener pe care mi-l puteam dori. în clipa aceea, nu-mi doream decât să fiu răsfăţată de
privirea lui caldă, dar nu puteam să-mi las deoparte familia.

— Am făcut un haos total acasă, m-am certat urât cu Paulo. O să încerc să salvez ce se poate.

— M-a sunat, a spus Nelson. Era gelozie în vocea lui.

— Paulo te-a sunat?

— Da, azi-noapte. A început să vorbească tare ciudat, era disperat, se gândea să te caute pe la spitalele din oraş. A întrebat dacă e adevărat că faci o investigaţie cu Carvana. Am confirmat, bineînţeles, dar eşti convinsă că e sigur să-i spui soţului tău?

— Nu mai Ştiu nimic.

Am închis, învinsă de oboseală, ca şi cum o turmă sălbatică m-ar fi călcat în picioare. Deşi simţeam dureri în tot corpul, mintea îmi mergea la viteză maximă. M-am urcat în maşină, gândindu-mă deja la cel mai bun argument pe care îl puteam folosi în faţa soţului meu: când pierzi o luptă, apărarea perfectă e atacul. Nelson îmi uşurase misiunea şi avea să fie uşor să-mi schimb rolul în ochii lui Paulo. De la femeie infidelă la victimă a geloziei nejustificate.

Când am ajuns acasă, el m-a îmbrăţişat plin de remuŞcări.

— Eşti în viaţă, slavă cerului!

— Dă-mi drumul! Ai idee ce m-ai forţat să fac? am agitat

braţul, eliberându-mă de afecţiunea lui. O persoană a murit din cauza ta.

El a înghiţit în sec. M-am îndreptat spre dormitor înainte ca Paulo să reia discuţia despre care ştiam că are să vină:

— Iartă-mă, Vero, iartă-mă, nu Ştiu ce m-a apucat... Am simţit că totul se prăbuşeşte, am crezut că eşti cu altul...

— Nu ţi-am dat niciodată motive de bănuială. Accesarea site-ului făcea parte dintr-o investigaţie, ţi-am spus. Acum lasă-mă în pace. Ai stricat destul.

— Stai aşa, Iubi, scuză-mă! Ce-ai fi făcut în locul meu? O fotografie, la dracu'! Mi-a explicat colegul tău, nu ştiu unde-mi era capul. Ce să fac ca să mă ierţi?

— Lasă-mă o vreme, Paulo! Dă-mi timp! Trebuie mai întâi să diger ce s-a întâmplat.

Am întors spatele Şi am închis uŞa dormitorului, rotind cheia în broască, pentru a garanta liniştea. M-am aruncat în pat, mulţumită că întorsesem sorţii de partea mea şi că obţinusem un armistiţiu. Nu eram deloc în stare să îndeplinesc rolul de soţie-perfectă-mamă-de-familie. Am dormit toată după-amiaza. M-am trezit în toiul nopţii, moartă de foame. Am mers până în bucătărie, corpul mă durea mai puţin acum. Paulo dormea pe canapea, sforăind zgomotos. M-am întors în dormitor având grijă să nu fac zgomot Şi am făcut un duş cald. M-am îmbrăcat într-un trening vechi, de purtat în casă, m-am aşezat la masa de scris, am scos o foaie de hârtie din sertar şi am început să redactez scrisoarea pe care aveam să i-o las lui Janete.

Era cel mai bun mod în care puteam încerca să o abordez. Fără îndoială, ea nu voia să dea ochii cu mine sub nicio formă, nu era loc de discuţii. Trebuia să merg la ţintă, fără să abuzez de răbdarea ei, să-mi salvez demnitatea şi încrederea ei în câteva cuvinte. Am scris şi iar am scris, m- am gândit, am rearanjat. Am Şters *să-l omorâm pe cretinul ăla.* Prea dur. Am rescris.

A doua zi, înainte să merg la secţie, am stat la pândă lângă casa ei, aşteptând ca Brandăo să iasă. Când maşina lui a

dispărut după cotitură, am sunat la poartă. Nimic. Am sunat încă o dată şi am observat imediat o mişcare a perdelelor de la fereastra laterală. Aşa cum anticipasem, Janete mă privea pe furiş, dar nu voia să vorbească cu mine. Am împins plicul pe sub uşă, având grijă să las deasupra partea pe care scria:

AM AUZIT TOT
NU RUPE ÎNAINTE SĂ CITEŞTI

M-am urcat în maşină Şi am pornit, plină de speranţă. Fără îndoială, Janete nu va rezista şi va deschide plicul. înăuntru, va găsi scrisoarea care ne va aduce din nou împreună.

Trebuia să meargă! O recitisem de atâtea ori încât o memorasem:

Chiar dacă nu-ţi plac, eu sunt singura persoană care ţine la tine, Janete. Sunt singura care nu crede că eŞti complicea tipului ăstuia. Nu l- am putut opri pe Brandăo, dar am auzit, ţin dovada în mână. TOTUL E ÎNREGISTRAT!

Nu eŞti vinovată de moartea acelei femei. Sunt cel mai bun martor pe care îl ai. Cred că toate celelalte au murit Şi ele Şi că el nu va înceta niciodată să ucidă. Dacă îl trimitem la închisoare pe Brandăo, când o să iasă – ***Şi*** *o să iasă –, s-a zis cu noi. Soţul tău se va răzbuna pe amândouă. Dacă nu faci nimic, va trebui să te denunţ chiar eu. Destinele noastre sunt intersectate, viețile noastre s-au întrepătruns. Nu e decât o cale. Am soluţia finală.*

Aşezată la masa mea de lucru de la secţie, nu voiam decât ca Şeful meu să uite o vreme de mine. Se oprea tot timpul lângă mine, bătea uşor de trei ori cu pumnul în masă Şi îmi cerea să predau interminabilul tabel Excel care ar fi trebuit să fie gata cu mai multe zile în urmă.

— Termenul, Vero. Există un termen-limită!

Chiar dacă mă concentram pe asta, nu-mi puteam lăsa deoparte celelalte obligaţii. Cazul Janete era deocamdată suspendat: scrisoarea nu avusese niciun efect imediat, ea nici măcar nu-mi răspundea la telefon, iar eu eram cu mâinile legate, între timp, flecăreala cu hăndrălăul Martei Campos pe

site-ul de agăţat mergea înainte, dar încet.

La o săptămână după prima solicitare, el inventase noi drame personale ca să justifice împrumuturi absurde şi, prefacându-mă îndrăgostită şi amăgită, cedasem. O iubire care mă ardea la buzunar. De la un mic împrumut la altul, contul meu bancar era cât pe ce să-şi dea duhul. Trebuia să mă întâlnesc în curând cu acel Don Juan sau rămâneam falită înainte de primul sărut.

împărţindu-mi atenţia între reconcilierea contului meu bancar Şi completarea documentului Excel cu cazurile de jaf armat, ziua a trecut cât ai clipi. Multă cafea ca să rămân în stare de alertă şi să alung durerea surdă din tâmple, care prevestea o migrenă. Pe la patru, am imprimat tabelul în versiunea finală şi am bătut la uşa lui Carvana.

— Uite-l, Doc. Scuze pentru întârziere.

— în sfârşit, hm? a spus bătrânul, aruncându-şi privirea peste foi şi punându-le deasupra teancului de hârtii. Mă îngrijorează sănătatea lui Rafa. Tot timpul se îmbolnăveşte grav.

— Aşa e, am spus, acceptând predica ironică. Apropo, ai putea să-mi împrumuţi vreo 500 de reali luna asta? Am cheltuit o grămadă pe medicamente pentru el. încerc să-mi reglez soldurile, dar cifrele nu mă ajută.

Carvana m-a privit schiţând zâmbetul lui tipic de mojic:

— Medicamente pentru Rafa... Lasă că ştiu eu. Iubire la vârsta asta,

Vero? Ai grijă să nu intri în vreo încurcătură.

— Stai liniştit, Doc! E aceeaşi iubire pe care o ai tu pentru terapeuta ta de miercuri după-amiaza. Dă-mi Şi mie banii, *pleasel*

Am lungit vocalele, făcând o faţă de îngeraş.

— Bine, aminteşte-mi pe urmă, a spus el, uitându-se la ceas şi ridicându-se la repezeală. Am întârziat la Şedinţa de la secretariat. Cred că bugetul nostru o să fie aprobat în sfârşit.

— Bine-ar fi!

Şi-a îmbrăcat sacoul şi mi-a cerut să-i aranjez cravata de culoarea muştarului. S-a îndreptat spre uşă, băţos.

— Te ocupi tu de toate, bine? Nu ştiu dacă mă întorc azi.

— Las pe mine, Doc.

Imediat ce a dispărut după colţul coridorului cu tabelul în mână, am sărbătorit. Am închis toate fişierele legate de treburile plicticoase de la secţie şi am deschis pagina Iubireldeală.com. Mi-am recitit conversaţiile cu Gregorio/George încă din prima zi, luând notiţe. El îmi spunea multe detalii despre viaţa lui, dar majoritatea erau minciuni. Era posibil să existe momente când se dezvăluia individul real, dar să identifici momentele acestea era marea provocare. încercam să examinez totul cu privirea limpede, ca şi cum ar fi fost prima dată, şi chiar m-am gândit să-l chem pe Nelson să mă ajute, dar am renunţat. Chiar dacă era la curent cu investigaţiile, erau unii paşi pe care preferam să-i fac singură.

După ce am analizat conversaţiile, m-am dus direct la cele douăsprezece fotografii ale hăndrălăului, disponibile pe profil. Le văzusem şi revăzusem de zeci de ori, pe lângă faptul că îl lăudasem pentru cât de interesant şi de senzual e. în niciuna dintre fotografii nu apărea vreo uniformă sau vreun logo care să mă poată ajuta. Majoritatea fuseseră făcute în casă, cu un dulap de lemn şi un pat pe fundal. în două dintre ele, apărea în picioare, în profil, într-un loc cu suprafaţă plană şi enormă,

îmbrăcat sport şi privind spre cer. Mereu am fost curioasă ce făcea în fotografiile acelea. Alergare aerobă sau drumeţii? Era ceva ciudat în postura lui, dar nu ştiam să definesc ce anume – avea mâinile întinse înainte, ca şi cum ar fi ţinut o sticlă sau mânerul unei umbrele şi îşi ţinea capul îndreptat în sus, privind spre cer, deşi era o zi senină, cu soare şi puţini nori. Doar câteva păsări zburau înjur. Nu era nimic de văzut, nu?

Am descărcat fotografiile, am salvat tot şi am început să le măresc, concentrându-mă asupra albastrul ui cerului. După câteva minute de analiză... Am găsit! în imagine, punctele întunecate care păreau păsări erau, de fapt, drone. Din unghiul din care era fotografiat, nu se vedea că ţine în mâini o telecomandă, dar acum ştiam. Nu putea fi decât asta! Pilotarea dronelor era în vogă, aşa că putea într-adevăr să fie un hobby al lui.

Am trecut cursorul deasupra imaginii, încercând să obţin vreo informaţie despre loc. Spaţiul acela era vag familiar. Cu ajutorul unui motor de căutare, am făcut o cercetare despre pilotarea dronelor şi locurile unde e practicată. Nu era un hobby simplu, nici ieftin. Spre surprinderea mea, folosirea dronelor era interzisă în majoritatea parcurilor, cum ar fi Parque da Independencia, Ibirapuera, Villa Lobos. Pentru că nu era prevăzut în regulament, avea nevoie de un permis de la Agenţia Naţională de Telecomunicaţii.

M-am întors la fotografii Şi am examinat umbrele, înclinarea soarelui, detaliile locului. După lumină, puteam presupune că fotografiile fuseseră făcute la primele ore ale dimineţii. Asfaltul de pe jos era marcat în aşa fel încât să separe suprafaţa în locuri de parcare. Am continuat să mişc cursorul pe deasupra imaginii, mărind Şi micşorând ca să obţin noi perspective. Pe fundal, silueta unei clădiri enorme şi rotunde mi-a atras atenţia. Cu mai mulţi ani înainte, un coleg care făcea investigaţii se implicase într-un schimb de focuri într-o patiserie aflată în apropiere, în timpul unui jaf.

Am căutat cazul în arhive, am introdus adresa locului

infracţiunii în Street View şi am descoperit în curând că acea clădire era Banca Braziliei, în preajmă se afla supermarketul Carrefour din zona autostrăzii Pinheiro. Asta era: o parcare de supermarket, dar încă goală! Probabil hăndrălăul pilota dronele înainte să se deschidă Carrefourul. Cine a încălcat legea o dată o încalcă mereu. Mi-a venit o idee îndrăzneaţă, dar era cea mai bună Şansă pe care o aveam, să obţin o întâlnire mai repede.

Imediat ce a venit sfârşitul de săptămână, l-am anunţat pe Paulo că o să ies dis-de-dimineaţă ca să alerg un pic şi să merg la supermarket. O minciună cu frânturi de adevăr: ideea mea era să profit de misiune şi să recuperez întârzierea în ceea ce priveşte o parte din cumpărăturile săptămânii. Pentru că soţul meu avea Şi el o întâlnire stabilită în ultimul moment, nici nu m-a băgat în seamă. La Şase şi jumătate dimineaţa, am parcat pe una dintre străzile de lângă Carrefour, încă plină de locuri libere. Am dus mâna la frunte ca să mă protejez de soare şi am încercat să privesc cerul: nu se vedeau niciun fel de aeromodele sau drone.

Pe la Şapte, când s-a deschis supermarketul, am dat o tură prin parcare că să mă conving că într-adevăr nu se „juca" nimeni pe acolo. Frustrată, mi-am făcut cumpărăturile. Aveam mai mare nevoie ca niciodată de puţin noroc sau trebuia să aştept cine ştie câte alte sfârşituri de săptămână. Răbdarea părea să fie numele jocului, dar perseverenţa era metoda.

M-am întors încă Şi mai devreme duminică, deşi supermarketul se deschidea abia la opt. De data asta, a fost uşor: pe latura dinspre strada Alexandre Dumas, am văzut imediat un grup discret format din vreo zece vlăjgani cu telecomenzi în mâini. Dacă nu erai atent, obiectele zburătoare treceau neobservate, atât de mici erau pe cerul dimineţii.

Păstrând o distanţă sigură, am cercetat curtea. Umblasem mult timp fără ţintă, dar, în clipa aceea, o senzaţie de triumf îmi umplea pieptul: îmbrăcat în blugi şi cămaşă albă, nemernicul era chiar acolo. Fără îndoială, el era. Gregorio, pe viu şi în culori: corpul lucrat, părul tuns foarte scurt, mişcările

seducătoare, chiar şi în gesturile cele mai simple.

Imediat ce s-a deschis magazinul, am ales intrarea cea mai apropiată, la timp ca să-l văd strângându-şi echipamentul. Gregorio a intrat în patiseria supermarketului ca să bea o cafea. Era vremea să ies la atac. Am scos oglinda din geantă, mi-am retuşat rapid rujul de pe buze, mi-am dat cu un burete de machiaj pe sub ochi ca să ascund cearcănele şi m-am dus plină de încredere să mă aşez lângă el la tejghea. Am făcut comanda:

— O cafea cu spumă, un *pão de queijo*[mi] Şi douăsprezece gogoşi cu ciocolată la pachet.

Aşa cum era de aşteptat, craiul s-a uitat la mine. I-am întors privirea şi am afişat cea mai convingătoare expresie de surpriză de care eram în stare:

— George? Tu eşti, nu? Ce coincidenţă!

I-a luat ceva timp să-mi studieze faţa.

— Stai aşa... Vera? Vera Tostes?

— în persoană, am răspuns, lovindu-mi pieptul cu mâna. Privirea lui
Gregorio a coborât către sânii mei şi a rămas acolo. Ca să vezi, ce înseamnă soarta!

Era vizibil incomodat, dar m-am prefăcut că nu observ. Am aşteptat să facă următorul pas ca să se simtă mai în largul lui. Dacă aş fi pus vreo întrebare suspectă, Gregorio ar fi bătut în retragere imediat.

— Chiar aşa, ce coincidenţă! a spus el, încă acomodându-se cu situaţia. Ce faci pe aici la ora asta, într-o zi de duminică?

Am scos un suspin dramatic, mulţumindu-i chelneriţei care mi-a dat cutia cu dulciuri:

— A fost o săptămână agitată, supra-încărcată. Azi o să însoţesc un client la un eveniment despre psihologia organizaţională, toată ziua. Am fost desemnată responsabilă în mod oficial să-i aduc gogoşi Şefului. Şi tu?

— Am venit să mă întâlnesc cu nişte prieteni, o să ieşim împreună, a spus, evaziv ca întotdeauna. Locuieşti în zonă?

— Da' de unde, Doamne fereşte! îmi place să fie mai multă verdeaţă în jur. Şi tu, George, locuieşti pe aici?

Nu a fost întrebarea potrivită. Ticălosul a dat înapoi, dar într-un mod imperceptibil. A afişat un zâmbet fals, dar eficient şi şi-a fixat privirea rece asupra mea, ca şi cum ar fi încercat să-mi controleze gândurile.

— Ce amuzant... a spus el, pe un ton prea sec. Când te văd aşa, în persoană, am senzaţia că te cunosc de undeva... Te-am mai văzut înainte.

Inima îmi bătea încet, în timp ce toate alarmele se declanşau la nivel maxim: *ai grijă, Vero, nu-l subestima.* Oare m-a văzut la televizor? Mi-am ţuguiat buzele, schiţând un mic zâmbet:

— Mă enervează asta, toată lumea îmi spune că mă cunoaşte dinainte. Probabil că am o faţă foarte comună şi fără niciun haz.

— Deloc, eşti chiar mai frumoasă decât în fotografia de pe site. Mă surprind doar capcanele pe care ni le întinde destinul. Ştii cântecul acela al formaţiei Engenheiros de Hawaii? *Eu nu treceam pe-aici din întâmplare...*[—]-

Sigur că-l ştiam. Versurile mai spuneau ceva, cum că „m-ai prins la zid". Trebuia să am grijă: latura lui de mascul feroce nu rezista unei cuceriri, dar cea de bandit avea să se umple de precauţii şi paranoia. Am făcut o faţă întrebătoare:

— Pe ăsta nu-l Ştiu. Poţi să mi-l trimiţi pe urmă într-un mesaj?

Gregorio s-a relaxat imediat. Bărbaţii au tendinţa asta primitivă de a subestima femeile. Acum că nu mai păream aşa deşteaptă, el a crezut că are cale liberă şi a acceptat să continue Şueta câteva minute. Aşa-ţi trebuie, machist imbecil! M-am izmenit toată, flirtând aŞa cum nu mai făceam de la 16 ani. Se vedea cum creşte dorinţa în privirea acelui cuceritor de doi bani.

— Deci, când mă scoţi la cină? am întrebat.

— Trebuie să stabilim...

— Mâine?

— Mâine e complicat, multe restaurante sunt închise. Nu vrei s-o lăsăm pentru miercuri sau joi?

Nu-l puteam lăsa să-mi scape, aşa că am lansat provocarea:

— Nu mă dezamăgi, George. Un tip ca tine trebuie să ştie vreun loc mişto, chiar şi luni.

De obicei, clişeul funcţionează: bărbaţii se relaxează când simt că deţin controlul.

— Pot să încerc.

— Marţi plec într-o călătorie de serviciu şi mă întorc abia săptămâna următoare, am minţit.

Am observat imediat că informaţia aceea l-a liniştit. Având în vedere că urma să călătoresc, a doua zi era perfectă pentru ca el să dea lovitură.

— Destinul ne spune să nu mai aşteptăm nici măcar un minut, am continuat.

— Atunci aşa rămâne. O să aleg un loc şi vorbim pe site. îţi trimit detaliile. La opt sau la nouă?

— Mai bine la nouă. Acum trebuie să plec, mă aşteaptă munca!

Mi-am apropiat faţa de a lui, puţin dezgustată, încercând să nu mă
gândesc la tot ce ştiam despre nenorocit, şi i-am depus un sărut umed pe obraz, foarte aproape de gură. Am întors spatele şi m-am îndreptat spre ieşire, legănând Şoldurile pe care mi le-a dat Dumnezeu, sigură că era cu ochii pe mine. Trebuia să garantez că cina aceea nu avea să fie amânată. La colţ, am aşteptat să iasă după câteva minute şi l-am urmărit, discretă. Am lăsat cutia cu gogoşi deasupra primei maşini parcate. Avea să fie o zi bună pentru vreun norocos.

Gregorio a luat-o pe drumul lateral de lângă supermarket, îndepărtându-se de străzile mai aglomerate, ceea ce m-a îngrijorat puţin, înainta pe trotuar, cu paşi fermi, ca şi cum ar fi fost sigur de direcţia în care se îndrepta. Dacă mergea mai mult de trei, patru colţuri de stradă, avea să devină imposibil să-l urmăresc fără să fiu observată. Oare urma să mă atragă într-o

ambuscadă? Mi-am dus automat mâna la spate şi mi-am atins pistolul. Nu intenţionam câtuşi de puţin să-l folosesc, dar...

La următorul colţ, a luat-o la stânga. Am înaintat încet, atentă la intersecţie – am ajuns să mi-l imaginez pe Gregorio aşteptându-mă după cotitură, gata de atac, dar el se afla puţin mai în faţă, distras, deschizând portiera unui dric parcat. Am privit în stânga Şi-n dreapta Şi am alergat până la o staţie de taxiuri, aflată la colţ. în sfârşit, am folosit faimoasa replică din filme:

— Urmăriţi maşina aceea, vă rog. Repede!

Când vehiculul a trecut pe lângă noi, am avut grijă să mă ascund pe bancheta din spate. Lateral, avea logoul casei funerare Pacea Veşnică. Nu mai era nicio îndoială: era tipul pe care-l căutam. Mi-a venit să-l sun pe Nelson şi să împărtăşesc cu el acea victorie, dar m-am hotărât să fac asta mai târziu. Duminică dimineaţa, fără trafic, am ajuns în curând la destinaţia finală. Nu pot să spun că am fost surprinsă, totul avea sens. Care era adagiul? Cel mai bun mijloc ca să ascunzi un arbore e să-l aşezi într-o pădure. Gregorio a lăsat dricul în singurul loc unde n-ar fi atras niciodată atenţia nimănui: parcarea Institutului de Medicină Legală din São Paulo. A ieşit repede, cu capul plecat, îndreptându-se către clădirea principală.

Am plătit cursa cu taxiul, fără să cer rest, Şi mi-am scos mobilul, sunându-l imediat pe Prata.

— Bună, dragule, ce faci? Eşti la IML?

— Sunt, Vero, dar am de terminat un raport. De ce ai nevoie?

— De tine, iubitule! am răspuns, pe un ton glumeţ. Sunt aici în faţă, am venit să vizitez un prieten la Incor-{—\ Pot să urc ca să bem o cafea?

— Ia te uită, e o raritate să ai timp pentru mine, mai ales într-o duminică de dimineaţă!

A scos unul dintre hohotele acelea de râs din toată inima pe care le cunoşteam bine şi a spus că nu trebuie decât să se spele

pe mâini şi ne întâlnim imediat în biroul lui. Am închis, profitând de faptul că încă mai aveam câteva minute ca să mă apropii de dricul lui Gregorio. Ghemuită, temându-mă să nu fiu văzută, am încercat să privesc pe ferestre, dar interiorul maşinii era absolut banal: scaune în faţă, torpedo, radio cu CD player şi mult spaţiu pentru sicrie în partea din spate. Prinse de oglinda retrovizoare, nişte mătănii. Ce sfânt!

Am intrat în clădirea IML, cu nervii pe bigudiuri. Am preferat s-o iau pe scara de urgenţă, mai puţin circulată. Gregorio se afla în clădire, dar să mă întâlnesc cu el era ultimul lucru pe care-l voiam. Am dat colţurile pe coridoare şi am ieşit pe uşi privind întotdeauna în stânga şi-n dreapta, rugându-mă să nu dau peste nenorocit. Ar fi trebuit să-mi storc creierii destul de mult ca să inventez o scuză bună – *Salut, am venit doar să vizitez un mort.* Imaginează-ţi, ar fi fost ridicol. Când am intrat în biroul lui Prata, am avut grijă să închid imediat uşa.

Prata era genul ăla de tip ciudat, dar senzual: piele arămie, burtică de bărbat la cincizeci de ani, păr lung Şi ochelari în stil John Lennon. Era căsătorit de 25 de ani cu o blondă oxigenată, plină de operaţii estetice şi botox, pe nume Lucrecia, zisă Luc. Când ne-am cunoscut, m-a vrăjit imediat. Bineînţeles că nu prin atributele lui fizice seducea femeile, ci prin cultură şi umor. Prata nu era unul dintre aceia care îşi etalează cunoştinţele tehnice la fiecare pas, prefera să-şi lase inteligenţa să se dezvăluie treptat, în dialoguri ironice, în aluzii aruncate la momentul potrivit. Aventura noastră a durat puţin timp pentru că sexul era nesatisfăcător şi nevasta lui era o pacoste, plină de obsesii compulsive. Până la urmă, am păstrat partea cea mai bună din relaţia noastră: prietenia.

— Ei, Vero, ce veşti ai?

— Multă treabă la secţie, multe probleme acasă. La fel ca întotdeauna. Şi tu?

— Mă gândesc să mă despart de nevastă-mea.

— Deci la fel ca întotdeauna…

— De data asta e serios, Vero. Zilele trecute, Luc mi-a

furat mobilul şi a dat vina pe menajeră. Asta doar ca să vezi cu cine am de-a face. A pierdut orice control.

— Ai grijă cu ea, Prata dragule! Nu mă îndoiesc că nebuna e-n stare să te înjunghie noaptea cu cuţitul, doar ca să nu te piardă.

— Nici nu glumi cu asta. Şi tu, ce Şotii mai pui la cale?

Ştiam că o să treacă repede la subiectul ăsta.

— Am cunoscut un tip pe internet acum câteva săptămâni. E de treabă, îmi place.

— Verő, Verő, ce-ţi mai plac buclucurile! Te-ai despărţit de Paulo?

— Paulo e soţul meu, n-au nimic de-a face una cu cealaltă! O aventură fierbinte chiar îmbunătăţeşte relaţia.

— Te amăgeşti singură, stai numai să vezi!

— Sinceră să fiu, aş vrea să mă ajuţi în povestea asta. Gagicul ăsta al meu lucrează aici la IML. Vreau să aflu mai multe despre el, se poate?

— Aici la IML? Cum îl cheamă?

— Gregorio Duarte.

— Nu-l cunosc, trebuie să fie la alt departament.

Fără să piardă vremea, Prata a tastat ceva la calculator şi a întors ecranul spre mine, cu fotografia lui Gregorio Duarte, medic legist la departamentul de antropologie medico-legală, 35 de ani, angajat de opt ani la IML. Domiciliul lui era o casă din Perdizes – strada Monte Alegre, 1985.

— Să Ştii că m-a minţit în legătură cu vârsta lui... Mi-a zis că are 28! am spus, în glumă, ca să destind atmosfera, în timp ce memoram adresa.

— Dacă aş avea faţa lui de copil, şi eu aş minţi!

— Chipeş, nu?

— Nu-i genul meu, Verő. Prefer studentele tinerele. Altceva?

— Doar un lucru, am spus, aranjând teancurile de dosare în neorânduială uitate înjur. îmi faci rost de programul lui de lucru pe luna asta?

Prata a izbucnit în hohote de râs:

— Asta-i Verő pe care-o cunosc! Tot îţi place să controlezi la maximum, hm?

— Măcar nu i-am furat niciodată mobilul lui Paulo.

El a imprimat programul lui Gregorio fără să pună alte întrebări Şi am trecut imediat la alt subiect. I-am spus că pe zi ce trece Carvana e tot mai ţâfnos, aşezat tot mai comod în funcţie, dar Prata a răspuns că tocmai aşa se întâmplă: după o vreme, vezi că nu te pricepi şi renunţi la dorinţa de a salva lumea. Am simţit-o ca pe o aluzie involuntară la adresa mea. Mai târziu, mi-am dat seama că nu voiam să salvez lumea, voiam doar să nu mai văd atât de mulţi indivizi de rahat umblând în libertate.

Acasă, am confruntat programul lui Gregorio cu intervalele conversaţiilor noastre de pe site-ul Iubireldeală.com. Orele se potriveau, cu excepţia unor momente libere pe care puteam deja să-mi imaginez cum le folosea. Puţin câte puţin, am construit în minte modul de operare al lui @studentbestial88: după ce vorbea cu femeile luni în şir şi îşi săvârşea escrocheriile, le urmărea reacţiile şi aştepta ca ele să se sinucidă. Oare exista vreun impuls suplimentar pentru ca ele să facă asta? Oare nu îl interesau decât corpurile femeilor pe care le-a înşelat înainte?

La întrebările acestea încă nu ştiam să răspund, dar cert era că, atunci când un cadavru care „corespundea modelului" ajungea la IML, el falsifica actele şi îl revendica în numele casei funerare Pacea Veşnică. Pentru că sediul casei funerare nu exista, el nu putea duce cadavrul decât la propria lui adresă. Să locuieşti la casă are anumite avantaje: fără portar, fără vecini, fără alţii care să se amestece în treburile tale. Să-mi fie scuzat jocul de cuvinte, dar ai pacea veşnică garantată.

Nu era decât o cale să aflu ce făcea cu corpurile. Am găsit pe internet un magazin aflat pe strada 25 de Mar<?o care vindea exact ce-mi trebuia. Luni dimineaţa, înainte să merg la secţie, am dat o raită pe acolo şi am cumpărat două minicamere cu memorie suficientă, conexiune bluetooth Şi senzor de mişcare.

Patronul magazinului, un coreean, mi-a explicat repejor cum trebuiau instalate. Totul era perfect, mai puţin preţul. Am plătit cu cârdul de credit aproape plângând după averea pe care o cheltuiam. Dar, dacă planul meu dădea rezultate, banii aveau să se întoarcă în buzunarul meu cât de curând.

Când am ieşit din magazin, am primit pe mobil o notificare pentru un mesaj de pe site-ul Iubireldeală.com. Era „George" care îşi cerea scuze pentru întârziere şi confirma cina din seara aceea, la ora nouă, la restaurantul italian Roperto. Era să izbucnesc în râs în mijlocul străzii, atât eram de entuziasmată. în sfârşit, aveam să pun mâna pe nemernicul ăsta.

Lumini, cameră, acţiune!

23

Am plecat mai devreme de la secţie fără să am nevoie să inventez vreo scuză, din moment ce Carvana luase o viroză oarecare şi era bolnav la pat. După-amiaza, am intrat la coafor hotărâtă să ies de acolo superbă. Pariam totul pe cina cu Gregório. Oare fusese în stare să o iubească pe Marta Campos după moartea ei? În sfârşit, ea avea să obţină răspunsul.

În timp ce Monique, asistenta lui Rodrigăo, îmi spăla părul în bazinul ăla ridicol, iar femeile stăteau înşiruite ca într-o linie de producţie, eu visam cu ochii deschişi, încântată de descoperirea mea. Dacă planul funcţiona şi obţineam dovezi împotriva lui, nu prea aveam de ales decât să-i predau totul lui Carvana. *Bagă la sertar, Verő, bagă la sertar!*, îl Şi auzeam strigând pe bătrân, dar nu puteam nici să ignor ierarhia, aveam o datorie de viaţă faţă de licheaua aia.

Să-l omor pe Gregório era de asemenea exclus. Sigur că mă gândeam la asta, lumea ar fi fost mult mai bună fără el, dar era prea mult. La vremea aia, nu consideram că e treaba mea să curăţ lumea de nelegiuiţi, iar pornirile mele erau încă sub control. Să-l las pe Don Juan fără podoabe era o alegere bună, mă distram doar imaginându-mi viaţa lui de eunuc. Pe de altă parte, el putea, până la urmă, să strângă dovezi împotriva mea şi să mă denunţe. Planul meu nu fusese atât de bine gândit şi urmele mele nu erau prea bine acoperite.

Am rugat-o pe Monique să-mi facă la sfârşit un masaj Şi m-am relaxat, în timp ce Aninha, manichiurista mea preferată, se aşeza pe scăunelul din faţa mea.

— Ce facem azi, Verő? Vrei să dăm cu o nuanţă *nude* sau alegem roŞu aprins?

— încă nu m-am hotărât. Lasă-mă să mă gândesc un pic cât timp faci restul, am spus. Ia povesteşte-mi, cum merg lucrurile cu bărbatu-tău? Şi cu tipul ăla mai în vârstă, îndrăgostit de tine?

— Vorbeşte încet, Verő! Nu toată lumea ştie despre el aici, a râs Aninha cu poftă, cu o expresie ştrengărească. Bărbatu-meu e tot mort-viu, dar tipul mai în vârstă se ţine bine.

Şi tu, zâno? Vii aici într-o zi de luni?

Ca să-i placi lui Paulo, sigur nu e! Cine-i cucerirea zilei? Aventura aia veche cu care te-ai riscat zilele trecute?

— Nici vorbă, e lume nouă, am răspuns, făcând cu ochiul. Mai rău e că o să cheltuiesc aici o căruţă de bani. Dacă amână întâlnirea, s-a zis cu el! Indivizii ăştia nici nu-şi închipuie câtă agitaţie provoacă în viaţa unei femei când ne invită să ieşim în oraş. Trebuie să-ţi faci manichiura Şi pedichiura, să te coafezi, să te epilezi. E mult de muncă, scump şi uneori se mai Şi retrag în ultimul minut, lăsând în urmă cele mai mari pagube, îţi vine să le trimiţi nota de plată!

— Chiar aşa. Unii nu se învaţă minte decât atunci când îi arde la buzunar.

Am pufnit amândouă în râs. Aninha era un fel de psiholog de serviciu, vorbea neîncetat şi dădea sfaturi în timp ce îmi făcea unghiile de la mâini şi de la picioare. Atunci mi-am dat seama că persoanele care se ocupă cu manichiura şi coafura cunosc secrete de alcov care i-ar face pe Sartre şi Simone de Beauvoir să roşească. Singura problemă e că, printre poveştile despre amantul uneia sau al alteia, despre defilări, divorţuri, modă şi bârfe din lumea VIP-urilor, îi tot comparam în gând pe bărbaţii care făceau parte din viaţa mea în momentul acela.

Paulo era soţul perfect, dar farmecul dispăruse de mult. Monotonia se instalase în patul nostru, rutina înăbuşea orice dorinţă, iar eu am fost întotdeauna o femeie care are nevoie de noutate. Poate că menţinerea unei relaţii de lungă durată e ceva bun doar în teorie. în perioada aceasta atât de delicată, Nelson revenea în scenă, înflăcărat, creativ şi, mai presus de orice, un partener – mă accepta aşa cum sunt, cu tot cu micile minciuni şi viclenii. S-a apropiat încetişor şi s-a instalat puţin câte puţin într-un mod care începea să fie periculos. Să mă îndrăgostesc în momentul acesta al vieţii ar fi fost o problemă, ăsta-i adevărul.

în sfârşit, mai era Gregorio, cel de-al treilea bărbat, care domina scena. Sigur că nu eram absolut deloc interesată de el, cunoşteam bine capcanele nemernicului. Conversaţiile noastre

erau plăcute, ce-i drept; tot romantismul acela mă impresionase. Era imposibil să nu mă gândesc că aş putea să trăiesc toate acelea din nou, să cunosc bărbaţi interesanţi, să port noi conversaţii, noi jocuri ale seducţiei care mi-ar face pielea de găină. Nu prea mai avea sens să mă cramponez de căsătorie. Dar rămâneau
întotdeauna copiii.

— Ce-i cu faţa asta, frumoaso? a întrebat Rodrigăo, separându-mi Şuviţele cu degetele. Ai o faţă de parcă ai omorât pe cineva şi nu ştii unde să ascunzi cadavrul.

— N-am omorât pe nimeni, dar mă gândesc s-o fac, am spus în glumă.

— Sper că nu-i vorba de mine!

I-am zâmbit, ne vrând să intru în detalii. Aninha Şi Rodrigăo îmi transformau vizitele la salon în momente de relaxare, esenţiale pentru a reduce tensiunea zilei, dar conversaţiile trebuiau să îşi păstreze o anumită superficialitate. M-am lăsat în grija lor pentru detaliile finale, verificând rezultatul în oglindă. Coafură mai mult decât perfectă, unghii vopsite până la urmă în nuanţa de roşu a protagonistei din telenovela de la nouă, piele hidratată.

— Rodrigăo, aici în spate nu am părul mai închis la culoare decât în faţă? Economia asta de reflexe blonde o să pară zgârcenie!

— Da' de unde, frumoasa mea, astea sunt „tendinţele"!

Am râs mult. Acasă, am făcut o baie rapidă şi am ales o rochie fatală, în faţa oglinzii din baie, în care îmi vedeam tot corpul, am făcut două piruete pentru propria plăcere: arătam demenţial. Gregorio avea să-mi mănânce din palmă.

♦

Ajunsesem la restaurantul Roperto cu o întârziere strategică de zece minute. Gregorio era îmbrăcat într-o cămaşă de blugi frumoasă şi se parfumase tot, făcea tot felul de gesturi calculate să mă impresioneze. în prima jumătate de oră, conversaţia noastră a rămas tot la flirtul cu versuri de cântece. Restaurantul, unul dintre cele mai tradiţionale din Bixiga, avea

muzică în direct toată ziua. Alegerea lui „George” era potrivită în cazul nostru, din moment ce muzica era jocul nostru de zi cu zi. Sticle de vin suspendate, lustre vechi răspândite pe tavan, fotografii cu celebrităţi, ca în majoritatea restaurantelor italiene din oraş.

După ce am toastat, am luat o înghiţitură din paharul de vin, am ciugulit din delicioasele gustări aflate pe masă şi am dat comanda, m-am scuzat spunând că merg la toaletă. Observam totul în timp ce urcam scările care duceau la baie. Când am ajuns sus, am rămas acolo, la pândă, aşteptând ca profitorul să-mi boteze vinul. N-a durat nici măcar un minut şi am văzut cum e săvârşită ticăloşia. Imediat ce a avut ocazia, a scos un flacon din buzunar, s-a asigurat că nu era niciun chelner prin preajmă Şi a picurat lichidul în paharul meu. Am mai aşteptat o vreme până m-am întors la masă, tocmai când Şeful de sală sosea cu mâncarea. Pulpă de ied pentru el, una dintre specialităţile localului, şi pentru mine cotlet cu parmezan, preferatul meu.

— Vai, ce frumos!

— Tare, nu? Nici eu nu-l Ştiam, dar, cu siguranţă, o să devin client, a spus el, apucând tacâmurile.

— Stai, stai, mă laşi să fac poze ca să le postez pe reţelele de socializare? Am mania asta.

înainte să-mi răspundă, am scos mobilul din geantă, m-am prefăcut că îmi fotografiez farfuria şi, profitând de faptul că stăteam în picioare, am înconjurat masa ca să imortalizez şi mâncarea lui. Astfel, „fără să vreau”, mobilul mi-a alunecat din mână, căzând pe podea. Bine-crescut, el s-a aplecat ca să-l ridice şi, spre ghinionul craiului, nu a avut Şansa să mă vadă schimbând paharele între ele.

Liniştit, mi-a întins aparatul. Nu avea motive să suspecteze că ştiam despre înşelăciunea lui dezgustătoare. Pentru el, nu eram decât o altă idioată amăgită. I-am mulţumit zâmbind Şi am propus un nou toast, înainte să începem să mâncăm.

— Pentru surprizele vieţii!

Paharele noastre au scos un clinchet şi ne-am continuat cina

ca şi cum totul ar fi fost cât se poate de firesc. Mâncarea era delicioasă, iar senzaţia de confort a devenit şi mai intensă atunci când, la sfârşitul mesei, odată golită sticla de vin, am început să observ că Gregorio îşi pierde controlul, în mijlocul unei poveşti, tară îndoială, mincinoase, i s-a împleticit limba şi n-a mai fost în stare să reia şirul ideilor. Deşi era complet conştient, cuvintele nu-i ieşeau aşa cum trebuia. Alcoolul intensifică efectul drogurilor de tipul acesta. Speriat, s-a uitat la fundul propriului pahar, înainte să-şi fixeze privirea asupra mea.

— Ce s-a întâmplat, frumuŞelule? Nu te simţi bine?

Cu gesturi lente, el şi-a trecut mâinile peste faţă şi prin păr, pe frunte ivindu-i-se picături de transpiraţie. Văzându-i expresia surprinsă, îmi venea să pufnesc în râs în mijlocul restaurantului. Am terminat de mâncat şi am zâmbit entuziasmată în clipa când el şi-a dat seama că vraja s-a întors împotriva vrăjitorului. Vedeam ură în ochii lui Gregorio, dar era prea sedat ca să facă ceva. Cred că a încercat să se întindă către mine, dar nu a reuşit decât să verse pe jos paharul de vin. Chelnerul a venit repede să cureţe mizeria.

— îmi cer scuze, am spus. Cred că iubitul meu a băut mai mult decât trebuia. N-am crezut niciodată că un păhărel de whisky băut înainte de a veni aici ar conta atât de mult! Ne aduceţi nota?

Pe faţa Şefului de sală se citea că aude asta în fiecare zi, şi, într-adevăr, o persoană beată nu poate fi deosebită de cineva care a ingerat un drog de tipul acesta. într-un minut a venit lângă mine cu POS-ul în mână.

— Debit sau credit, doamnă?

M-am uitat la nota de plată. N-aveam să suport eu paguba aceea, nici gând.

— Iubitule, îmi dai portofelul tău?

El nu a răspuns, dar Şi-a dus mâna la buzunar din instinct. Mişcările lui erau lente.

—Ai nevoie de ajutor, dragul meu?

M-am ridicat, mi-am vârât mâna în buzunarul blazerului Şi i-am scos portofelul. înăuntru, un teanc de bancnote prinse cu o agrafă. Poate că avea de gând să nu plătească cu cârdul de data asta, dar eu ţineam neapărat să las o urmă. Cine ştie ce aduce viitorul? Am verificat cârdurile şi am scos unul dintre ele.

— PIN-ul, Gregorio. Spune-mi PIN-ul.

Nici nu şi-a dat seama că foloseam numele lui adevărat. Cu întreruperi, a îngânat numerele, aşa cum fac victimele „drogurilor violului", care se supun ordinelor fără niciun fel de împotrivire, dându-i răufăcătorului o mulţime de informaţii personale. A doua zi, nu avea să-şi amintească nimic.

— Hai, dragul meu, îmbrăţişează-mă, am spus, cuprinzându-l de mijloc.

I-am cotrobăit prin buzunare căutând tichetul de parcare. Responsabilul de parcare mi-a adus o Toyota neagră care mirosea a nou.

— Băiatu', mă ajuţi să-l aşez pe locul pasagerului? A băut prea mult.

Am profitat ca să scot teancul de bancnote şi să-i dau un bacşiş; unul
exorbitant, de altfel! Mi-am pus centura de siguranţă, am preluat conducerea, am introdus adresa lui din Perdizes în Waze şi am pornit. Gregorio a adormit în curând lângă mine. Am pornit Şi radioul ca să ascult un rock vioi în timp ce conduceam pe străzile pustii din São Paulo. Faţada casei era simpatică, vopsită într-un albastru-deschis şi cu poartă electronică, ce nu le permitea celor care treceau pe stradă să vadă înăuntru.

Am apăsat butonul telecomenzii breloc şi am parcat lângă dric. Am închis poarta înainte să cobor cu Gregorio atârnat de umerii mei. Era o casă cu etaj discretă, dar plăcută de locuit. La parter, o sufragerie mică cu o masă rotundă şi patru scaune, o bucătărie funcţională şi o uşă glisantă care ducea spre un dormitor cu baie proprie, cu pat matrimonial, acoperit de o cuvertură imprimată cu păsări Şi ramuri, însoţită de perne enorme. Nu mă aşteptam la ceva atât de şic.

I-am dat drumul lui Gregorio pe pat şi am urcat scara care ducea la etaj, unde se afla o cameră de zi enormă, cu un televizor ultimul model cu diagonala de 72 de inci, rafturi pline de cărţi de suspans, romane poliţiste şi de groază, alături de multe altele de medicină legală. După o uşă, altă încăpere care, judecând după masa de scris şi laptop, servea uneori drept birou. Stilul lui de viaţă mă impresiona. Cu salariul plătit de stat nu era posibil să te menţii la un asemenea nivel, dar Gregorio părea să-şi completeze foarte bine veniturile din escrocheriile lui.

M-am hotărât Şi m-am întors în dormitorul principal. în timp ce Gregorio sforăia cuprins de un somn adânc, l-am dezbrăcat. N-a fost uşor, corpul lui era moale, fără control, iar eu nu eram într-o dispoziţie prea delicată în momentul acela. Când i-am dat jos chiloţii, mi-am spus că mai bine n-aş fi optat pentru ideea de a-l lăsa pe nenorocit fără podoabe: nu era mare lucru de tăiat.

Am ales cu grijă locul unde am instalat prima cameră, deasupra televizorului din dormitor, prinsă de perete cu un suport. în mijlocul evenimentelor, ea avea să fie imperceptibilă şi eu urma să am o viziune panoramică asupra spaţiului, de sus în jos. M-am mai învârtit de două ori prin toată casa, încercând să găsesc locul unde ar fi putut duce cadavrele. Oare era chiar biroul? Nu era posibil ca el să urce şi să coboare cu cadavrele pe scara aceea abruptă.

Am ieşit pe uşa bucătăriei ca să văd partea din spate a casei şi, în curând, m-am întors la garaj. Pe peretele din faţa dricului, am găsit o uşiţă discretă, descuiată. Era întuneric peste tot. Am pipăit peretele până când am găsit întrerupătorul. Când s-a aprins lumina, am rămas fără aer: locul acela era o copie perfectă a unei săli de necropsie, dotată cu o targă din oţel cu roţi, furtunuri cu apă, chiuvete, găleţi de aluminiu, dulap cu medicamente şi masă cu instrumente. Tot peretele interior era acoperit cu plăci de faianţă albă desprinse pe alocuri. Cu toate astea, locul era curat lună, mirosea a clor.

într-un colţ, o oglindă veche înrămată se sprijinea pe o masă

de lemn, în faţa unui fotoliu. Mai multe becuri aflate în jur făceau zona aceea să pară o cabină de actor amenajată cu grijă. Lângă peretele cel mai apropiat, un cuier pom de care erau atârnate mai multe Şorţuri (toate cu logoul „Pacea Veşnică") şi două sacouri stil office cu numele casei funerare brodat pe buzunar. Sub masă, tot felul de truse de machiaj, cutii cu Şerveţele demachiante, pensule de toate mărimile, creme şi adezivi. Totul era foarte bine organizat.

Am deschis primul sertar şi am găsit mustăţi false, aranjate în ordine perfectă, după mărime. în al doilea, ochelari cu tot felul de rame, unele colorate. Pe celălalt perete erau prinse cârlige care susţineau mai multe feluri de peruci – brunete, cu chelie, cu părul drept prins în coadă de cal. Părea un studio cinematografic, ăsta-i adevărul. Cu cât mai mult investigam cazurile acelea, cu atât mai convinsă eram că lumea e nebună şi fiinţele umane n-au niciun fel de limite. Gregorio era un om cu o mie de feţe.

Bineînţeles că am aşezat a doua cameră în sala aceea. Am găsit unghiul ideal între flacoanele cu doctorii din dulapul de medicamente, care avea uşi de sticlă la fel ca în farmaciile de pe vremuri. După ce am terminat instalarea, am filmat totul cu propriul mobil. în caz că se defectau camerele, cel puţin aş fi avut o înregistrare cu locul acela complet *freaky.*

M-am întors pentru ultima dată în dormitorul lui Gregorio ca să mă asigur că încă mai dormea. I-am scos iPhone-ul din buzunarul sacoului, i- am ridicat degetul mare ca să-l deblochez, i-am schimbat PIN-ul şi l-am pus în buzunarul blazerului meu. Am mai dat o raită prin casă, căutând obiecte de valoare. Din biroul de la etaj am luat laptopul. După ce copiam şi ştergeam tot, aveam să câştig suficient din vânzarea lui ca să recuperez banii cheltuiţi pe camere. Ca să sărbătoresc, am ales cel mai bun vin din
beciul bine aprovizionat al canaliei şi l-am pus în geantă.

Atunci mi-a venit în minte că nenorocitul ăla, care avea un stil de viaţă cu totul neobişnuit pentru un medic de la IML,

păstra cu siguranţă banii câştigaţi din înşelăciuni în vreun loc din casă. Am cercetat camera de zi. Am dat la o parte cărţi din bibliotecă şi m-am uitat în spatele lor. Nici urmă de seif. M-am uitat în spatele tablourilor, am deschis toate sertarele, folosind pentru unele dintre ele cheile din buzunarul lui. Nimic. Am verificat dacă vreo mobilă era mai mare pe dinafară decât pe dinăuntru. Am deschis una câte una cutiile metalice din bucătărie, sperând să găsesc ceva compromiţător, dar nu vedeai aşa ceva decât în filme, acolo nu erau decât alimente păstrate.

M-am aşezat pe canapeaua moale, reflectând. Cu siguranţă că nu declara banii la impozitul pe venit şi nu putea să-i ţină nici la bancă. Atunci unde? Epuizată, am privit către podea. Plăci de parchet cu câteva covoare aranjate impecabil deasupra. Nu putea fi decât asta. Le-am ridicat pe rând, examinând cu grijă, până când am găsit o denivelare în pardoseală. Am luat un cuţit de bucătărie, m-am aşezat pe vine şi am încercat să ridic placa. Am reuşit la a doua sforţare. O sumă frumuşică în dolari şi euro, numai pentru mine. Voiam să-l văd cum face plângere la poliţie şi declară banii ăia clandestini.

Chiar şi după ce am luat tot, încă nu-mi descărcasem toată furia. Foarte bine, nu l-am lăsat fără podoabe pe nemernic, dar dorinţa de a-i face zile amare nu era nici pe departe satisfăcută. în camera de zi, am aruncat cărţile pe jos, rupând pagini Şi spărgând bibelouri. Mi-am scos un pantof şi am zgâriat cu tocul minunatul ecran plat al televizorului, ca şi cum aş fi mâzgălit o tablă cu cretă. Jegul ăla nu merita plăcerea de a se aşeza pe canapea şi de a se distra butonând Smart TV-ul. Când casa era suficient de răvăşită, am deschis uşa garajului, ieşind cu frumoasa Toyota a lui Gregorio. Am mers doar câteva străzi până la intrarea în vadul de vânzare a drogurilor din Muniz de Souza, unul dintre cele mai frecventate locuri rău famate din oraş, nu departe de Uberul care deja mă aştepta. Am abandonat Toyota, lăsând cheia pe scaunul Şoferului ca să

uşurez viaţa hoţilor.

Acasă n-am putut să pun geană pe geană. Abia aşteptam să văd reacţia lui Gregorio când o să se trezească. Simţeam pişcături în cerul gurii,
gustul delicios al răzbunării.

în picioare, cu mâinile sprijinite de chiuveta din baie, Janete priveşte testul de sarcină ca şi cum ar aştepta ca ghilotina să coboare peste gâtul ei. O picătură de transpiraţie i se scurge pe ceafă, ea pleacă privirea, ferindu-se de oglindă, face şi reface în gând socotelile ciclului menstrual: întârzie. Fără îndoială, întârzie. Nu poate fi adevărat, corpul ei funcţiona de obicei ca un ceas elveţian. Luna trecută a avut o sângerare, chiar dacă timidă, aşa că nici n-a fost nevoie să se gândească la această problemă. Luna asta, nimic. Nici măcar o picătură.

Primele greţuri au venit după răbufnirea lui Brandão, când i-a tăiat părul. Zilele următoare umilirea aceea, ameţeala a fost atât de mare încât a uitat complet să ia anticoncepţionalul. A uitat şi să se roage. Poate că acum trebuie să plătească preţul. Cine a pus-o să fie atât de neatentă? Numără până la cinci, inspiră. Numără până la cinci, expiră. Trebuie să ştie adevărul, nu e altă ieşire.

Desface ambalajul testului cu mâinile nesigure şi aŞază pe vasul de toaletă, închizând strâns ochii, în timp ce efectuează procedura descrisă în prospect. în mai puţin de trei minute îşi va afla destinul. Aşteaptă, concentrându-şi atenţia asupra zonelor de afişare ale testului: prima linie începe să se contureze, dovedind că funcţionează aşa cum trebuie. Tic, tac, tic, tac... da, nu, da, nu... încet, dar inexorabil, linia din cea de-a doua zonă de afişare apare şi ea: slabă la început, dar, după un minut, străluceşte ca un far în mijlocul mării.

Janete se prăbuşeşte pe podea, plânge cuprinsă de o disperare înăbuşită. Când crede că situaţia nu se mai poate înrăutăţi, primeşte confirmarea că, atunci când cazi, panta e nesfârşită. Ce ar putea fi mai tragic? Poartă în pântece un nevinovat sortit suferinţei. Semnul lui Cain, stirpe blestemate.

Pedeapsa îi e menită ei, nu se poate altfel. Se ridică, se spală pe faţă, îmbracă o rochie uşoară încercând să-şi amintească unde era clinica în care vecina a făcut un avort cu ani înainte.

Nu e nevoie ca Brandão să ştie de sarcina ei. Nu vrea nici să-şi

închipuie cum ar reacţiona şi, la drept vorbind, se teme ca instinctul ucigaş al soţului ei să nu fie ereditar. Lucrurile astea pot, într-adevăr, să fie moştenite din tată-n fiu, a văzut ea într-un film. în plus, el n-a ţinut niciodată să aibă copii. Egocentric, prefera să nu fie nevoit să împartă atenţia lui Janete cu o odraslă. Pentru Brandão, paternitatea ar fi fost un adevărat dezastru. Ea n-are nevoie decât să-şi amintească unde se află clinica de avorturi, fără să trebuiască să întrebe pe nimeni. Poate că nici nu mai există, a trecut atâta vreme. Lucrurile astea se mută tot timpul. Şi mai trebuie să se gândească şi de unde o să facă rost de bani. Probabil că nu e ieftin.

Pe de altă parte – Janete are mania asta de a privi întotdeauna şi cealaltă parte –, un copil le poate repara relaţia. Multe cupluri îşi rezolvă problemele când devin familii. Brandão poate să o surprindă şi să se dovedească a fi un tată excelent. Nu e totul pierdut.

Merge până în sufragerie şi îngenunchează pe scăunelul de rugăciune. Aprinde o nouă lumânare pentru Fecioara de la Cabeza. Deschizându-şi inima, o roagă să-i lumineze gândurile, cere judecată sănătoasă pentru Brandão şi pentru ea, cere ca Sfânta să-i dea un semn ca să găsească drumul cel bun.

Iată-mă aici, îngenuncheată la picioarele tale, o, Maică Cerească, Sfântă Fecioară!

Ah! Indură-Te de mine!
Sufletul meu e chinuit de remuŞcarea de a fi greşit de atâtea ori împotriva divinului Tău Fiu.

O, Maică atotiubitoare, nu uita nici de suferinţele care-mi chinuiesc trupul Şi-mi umplu de amărăciune viaţa pământească.

O, Fecioară de la Cabeza, până când va veni ziua în care, luându-mă la tine, voi intra întru fericirea cea veşnică în ceruri.
Aşa să fie. Amin.

Se roagă iar. Şi iar, cu tot mai multă fervoare. Transa indusă de repetiţie începe să-i răspândească o oarecare căldură prin trup. încet, disperarea se domoleşte şi inima i se umple de duioşie. îşi imaginează un copil alergând prin cameră, urcându-se pe canapea, făcând bomboane brigadeiro la aragazul din bucătărie. E Şansa lor să trăiască într-o casă normală, potrivit învăţăturilor Domnului nostru Iisus Christos: tată, mamă şi copil. Janete plânge de emoţie, mângâindu-şi propriul abdomen – o nouă viaţă, o coală albă pe care ea va scrie, cu multă grijă, o altă poveste. O roagă pe Fecioară să o ierte pentru ideea absurdă de a face avort. *Nu sunt o ucigaŞă*, îşi spune.

Se întoarce în dormitor Şi, ascunsă printre paginile unei reviste de intégrame, găseşte scrisoarea de la Verónica. O reciteşte pentru a mia oară, de data asta cu voce tare. Se simte un ton de ameninţare când poliţista spune că „totul e înregistrat", nu-i aşa? Ce vrea să spun prin „soluţia finală"? Janete nu ştie, dar se simte rău de fiecare dată când îşi aruncă privirea peste rândurile acelea. îşi aminteşte de noaptea de după moarte Palomei, când s-a gândit chiar ea să pună capăt propriei tragedii cu o soluţie finală: cu arma lui Brandão, a ajuns să ţintească ceafa soţului în timp ce dormea. Ideea ei era să-şi ia viaţa după aceea, ca să-şi găsească şi ea pacea, dar nu avut curaj. Nici pentru una, nici pentru alta.

Pune scrisoarea la loc în ascunzătoare ca şi cum ar fi un obiect respingător, dar indispensabil Se aŞază pe pat, ducându-şi mâinile la cap. Fecioara nu vrea să-i spună care sunt paşii următori, va trebui să descopere ea singură. Priveşte noptiera încuiată a lui Brandão. Nu ştie ce secrete păstrează el acolo, din cauza cărora fusese cât pe ce s-o ucidă, dar poate că e timpul să afle. Data trecută a luat bătaie degeaba, a fost învinuită pentru ceva ce n-a făcut.

Se ridică, stăpânită de un gând stupid: oare cheia de la propria noptieră, identică cu cea a lui Brandão, deschide şi sertarul de la a lui? Face proba şi, spre surprinderea ei, funcţionează. E incredibil că nu s-a gândit la asta până acum.

Atentă şi emoţionată, scoate obiectele pe rând, dispusă să înfrunte realitatea oricât de rea ar fi. Regulile jocului s-au schimbat, acum a intrat în ecuaţie un copil, nu poate să rămână la fel de oarbă.

Un plic mov îi atrage atenţia. Bagă mâna înăuntru şi scoate mai multe bilete romantice pe care i le-a trimis soţului ei. Cine-ar fi zis că el are o latură de poet! Se uită peste biletele, amintindu-şi diverse momente şi zâmbind la concluzia că, în ciuda tuturor problemelor, ei au trăit, într- adevăr, zile deosebite, pline de afecţiune. E atât de distrasă de călătoria pe care o face în gând încât rămâne surprinsă când găseşte o fotografie printre mesaje. Scoate un strigăt înăbuşit: în fotografie se vede pe sine, dar cu o aluniţă închisă la culoare pe bărbie. Janete nu a făcut niciodată fotografia aceea dar – Dumnezeule! – femeia e identică.

Tocmai atunci, îl aude pe Brandão sosind acasă. Simte pornirea de a strânge totul repede, dar se stăpâneşte. în schimb, ţine fotografia cu amândouă mâinile şi se ridică în picioare, întoarsă către uşă, aşteptând ca soţul să intre. Trece mai puţin de un minut. Imediat ce Brandão îşi vede sertarul deschis, se năpusteşte asupra ei, dar Janete nu se retrage. Apucă antebraţul soţului cu o putere pe care nu şi-a imaginat niciodată că o are şi spune:

— Chiar ai de gând s-o loveşti pe mama copilului tău?

— Copil? spune el, albindu-se la faţă. Ce vorbeşti?

— Tocmai am făcut testul.

— Vrăbiuţo, vorbeşti serios? Cum s-a întâmplat? Nu sunt pregătit să fiu tată. Cred că n-o să fiu niciodată.

Ea nu cedează:

— Cine ştie dacă nu cumva Dumnezeu dă înapoi vieţile pe care le-ai luat?

Janete merge până în baie şi îi aduce dovada incontestabilă. Brandão ia în mână testul, înghite în sec, Şocat. Se aŞază pe pat, priveşte către soţia lui şi apoi către sertarul deschis, fără să înţeleagă.

— De ce mi-ai deschis sertarul, vrăbiuţo?

— Pentru că sunt femeia ta, complicea ta. Aştept copilul tău şi vreau să mai fie secrete între noi, spune Janete şi îi întinde fotografia, fără teamă. Vreau să ştie cine e.

El se apropie de fereastră şi rămâne acolo câteva minute, cu privirea pierdută în depărtare. Ea îi dă timp, dar n-are de gând să renunţe prea uşor.

Vrea să privească în faţă realitatea, oricare ar fi ea, vrea s-o înfrunte. Când el se răsuceşte din nou şi se îndreaptă spre uşă, Janete îl întrerupe:

— Unde te duci?

—Am nevoie de nişte tărie.

Ea îl însoţeşte până în sufragerie şi se aŞază pe canapea. Brandăo umple un pahar înalt cu gheaţă şi varsă peste cuburi whisky-ul lui preferat – Natu Nobilis. El se aŞază pe un fotoliu aflat la mai puţin de un metru distanţă, cu o expresie obosită.

— întreabă-mă, spune el. O să-ţi povestesc tot ce vrei să ştii.

— Cine e femeia, Brandăo? Prima ta victimă?

— Nu-i nicio victimă.

— Atunci cine e?

— Mama mea, vrăbiuţo, mama mea.

Tonul lui e grav Şi scăzut, ca Şi cum ar merge pe un câmp minat. Nu e în stare nici măcar s-o privească în ochi când răspunde.

— Mama ta?

— Pe ea am iubit-o cel mai mult din toată lumea. Şi am urât-o cel mai mult.

— Femeia aia arată exact ca mine, Brandăo! Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu mi-ai spun niciodată nimic?

— Pentru ce să-ţi spun?

Brandăo vâră degetul arătător în pahar, amestecând gheaţa, ca şi cum asta l-ar ajuta să gândească. îşi suge degetul şi bea o

înghiţitură generoasă de whisky, făcând o grimasă când lichidul îi alunecă pe gât. O tăcere se lasă între cei doi şi devine din ce în ce mai insuportabilă, aşa că el reîncepe, fără să fie nevoie ca ea să întrebe:

— Cât timp a fost aproape, a fost cea mai bună mamă din lume. Apoi... a fugit, şi-a luat tălpăşiţa, a promis că o să vină să mă ia şi nu s-a întors niciodată. O trădătoare.

Tonul lui capătă accente de furie, gura i se contorsionează într-o expresie schimonosită. Bea restul de whisky Şi se ridică pentru a-Şi umple din nou paharul. Janete înţelege că povestea nu o să fie spusă în ordine cronologică, ca un fir care merge de la capăt la coadă. Trebuie să-şi aleagă cu grijă următoarea întrebare:

— Bunica ta încă mai e cu tine. De asta s-a speriat când m-a văzut. A crezut că eram mama ta, nu?

— Da, spune el, cu un zâmbet nostalgic. Nu m-am mai gândit la mama de ani de zile...

— Cum o chema?

Brandăo se foieşte în fotoliu, stingherit. Ea nu ştie câtă vreme o să rămână soţul ei aşa, pasiv, dispus să răspundă la orice întrebare. Ca să-şi abată atenţia de la tăcerea momentană, ea se ridică, ia mai multă gheaţă, deschide o pungă de chipsuri şi aduce sticla de whisky mai aproape.

— Anahí, dar i se spunea Ana, răspunde el, deschizând sticla. M-am născut când ea avea doar treisprezece ani, era să moară la naştere. Cea care a avut întotdeauna grijă de mine a fost bunica.

— Bunica ta e indiană la origine, n-am putut să nu observ. Mereu umblă dezbrăcată?

— Pentru ea e normal, vrăbiuţo.

— Chiar dacă trăieşte de atâta timp în afara tribului?

— Bunica n-a „ieşit" niciodată din trib, a fost luată cu forţa de acolo, răpită. Dar lasă, astea sunt treburi de-ale mele.

— Hai, explică-mi, Iubire...

— Nu mă mai sâcâi, spune el, oarecum iritat. Nu mai

vreau să vorbim.

Ea ia în braţe prima pernă la care ajunge, îşi reazemă capul de canapea,
aşteaptă ca el să mai bea şi să se relaxeze. Apoi îşi fixează din nou privirea în ochii lui Brandão:

— Nu există *treburi de-ale tale...* Acum, că o să avem un copil, lumea noastră e una singură, Iubire. împărtăşeşte-mi Şi mie.

— E o poveste care n-are nimic de-a face cu noi, asta-i tot. în tribul ei, cei care se năşteau cu defecte fizice erau sortiţi morţii. Era un fel de dovadă de milă, pentru ca spiritul să nu sufere din cauza defectului corpului.

Janete ştie deja despre asta, i-a spus Verónica, dar face oricum o expresie surprinsă Şi riscă:

— Bunica ta a supravieţuit...

— Un fotograf celebru trecea pe acolo ca să facă un fotoreportaj pentru o revistă internaţională. N-a acceptat situaţia, a răpit-o pe bunica mea şi a dus-o la ferma lui, în São Luis, în statul Maranhão. Ea era încă un copil, a trăit toată viaţa cu nenorocitul ăla.

— Nenorocit? Dar nu i-a salvat viaţa?

— Ce naivă eşti, femeie! spune Brandão clătinând din cap. A ţinut-o pe bunica mea ca pe o sclavă, ascunsă într-o cocioabă în partea cea mai îndepărtată a proprietăţii, prizonieră a propriei ignoranţe în ceea ce priveşte lumea. O viola pe sărmană de câte ori putea. Aşa s-a născut mama.

— De ce n-a fugit niciodată?

— E greu de explicat ce se întâmplă în mintea unui indian. Era doar o fetiţă când a luat-o cu el. Nu vorbea portugheză. De fapt, nici azi nu vorbeşte, decât câteva cuvinte, învăţate de ici, de colo. Nu avea unde să se ducă, nu avea cum să supravieţuiască, nu se putea întoarce. Ce-ai fi vrut să facă? S-a resemnat, asta s-a întâmplat. Şi-a acceptat soarta. Apoi a venit mama, apoi eu. Timpul trece repede, vrăbiuţo.

— Dar mama ta nu era prizonieră, nu? Tatăl tău v-a luat

de acolo?

Brandão îşi încordează muşchii şi Janete îşi dă seama că a pus o
întrebare nepotrivită. El se ridică, punând la o parte paharul:

— Hai în pat! Ajunge cu discuţiile.

— Nu, Iubire. Termină povestea.

Ea îi apucă braţul, dar Brandão se eliberează din strânsoare:

— Toantă mai eşti! Cine crezi că e taică-meu? Vreun prinţ care a venit să le salveze pe amândouă?

Lui Janete îi ia ceva timp să-şi închipuie ceva atât de greu de imaginat, dar e cuprinsă de groază când înţelege. îşi îmbrăţişează soţul şi îi ia chipul între mâini. în faţa ei, se află un bărbat pe care ea nu îl cunoştea. în sfârşit, Brandão îşi deschide inima ca un partener – poate că e semnul Fecioarei că lucrurile au să fie diferite de acum înainte. îşi conduce soţul către canapea şi îl pune să se culce cu capul în poala ei.

— înţeleg că îţi face rău să spui povestea asta. Dar sunt de partea ta, Iubire, spune ea, mângâindu-i capul pleşuv, ca şi cum ar vrea să-l adoarmă. Sunt de partea ta, orice-ar fi. Cum aţi ajuns tu şi bunica ta aici în São Paulo?

— Nu mai vreau să vorbesc.

— Ştii că nu te-am judecat niciodată, Brandão. Iubirea mea e necondiţionată.

— L-am omorât pe nenorocit. Tatăl Şi bunicul meu în acelaşi timp. Dacă vrei să ştii, a fost prima dată când am făcut-o... Am descoperit cât
de bine poate să fie să elimini un gunoi ca el.

—Ai dreptate, spune Janete, înghiţind în sec.

— Mama a fugit de acasă şi nu s-a întors niciodată. Am fugit şi eu, mi- am făcut formarea la Poliţia Militară din São Paulo, dar m-am întors acolo ca să-mi îndeplinesc promisiunea. L-am omorât pe mizerabil şi am salvat- o pe bunica. Merită să-şi încheie viaţa cu demnitate.

— Numele de familie al acelui fotograf... era Antunes Brandão?

— Bineînţeles că nu! El nu m-a înregistrat niciodată. M-a ajutat un domn aici, în São Paulo, Clâudio Antunes Brandão. Nu avea pe nimeni şi a avut grijă de mine până când a murit, destul timp ca să devin adult. El mi- a dat numele.

— Deci aveai Şi un nume indigen?

— Manuâ.

— Manuâ? Ce frumos!

— Manuâ a murit în ziua când am devenit Brandão. Băiatul acela nu mai există.

El îi respinge dezmierdările şi o trage pe Janete în dormitor, în tăcere. Nu mai e nimic de spus. Ea încearcă să împiedice gândurile negre să-i alunge fericirea. *A fost prima dată când am făcut-o*, a spus el. Nu mai contează acum. Brandão şi-a deschis inima. Ea nu mai vrea să piardă pentru nimic în lume Şansa de a trăi iubirea desăvârşită pe care a visat-o mereu.

— Noapte bună, Manuâ! spune, sărutându-l pe gură.

— Noapte bună, vrăbiuţo!

Corpul ei se îmbină perfect cu al soţului şi simte cum respiraţia lui devine din ce în ce mai lentă. în îmbrăţişarea aceea e protejată şi iubită, în câteva minute, Brandão începe să sforăie. Ea, dimpotrivă, nu poate să pună geană pe geană. Scrisoarea amenințătoare primită de la Verónica revine ca să o îngrozească. Poliţista n-o să renunţe la caz. Dacă remuScarea ar ucide, Janete ar fi în lumea celor drepţi. E o mare problemă. N-ar fi trebuit să ceară ajutor. Trebuie să rezolve lucrurile, să garanteze că nimeni n-o să-i amenințe fericirea. Trebuie să scape de Verónica.

25

Lista lucrurilor de făcut la secţie se tot mărea. După ce că era marţi, Carvana era în continuare bolnav, aşa că toate sarcinile birocratice, de la completat foi de calcul cu statisticile infracţionale ale lunii până la răspuns la e-mailuri de rutină, căzeau pe capul meu. Dimineaţa devreme am sunat la curăţătorie ca să verific dacă hainele bătrânului erau gata. Ar fi trebuit să fie interzis ca un Şef să ceară aşa ceva, până la urmă eram funcţionar de poliţie. Dar în Brazilia nu se poate; totul funcţionează strâmb. în pauzele dintre sarcini, îmi verificam telefonul.

Am mai completat o coloană din statistică şi, sătulă să stau cu ochii în calculator, am început să mut anchetele finalizate în arhivă. Am primit o notificare pe mobil şi am deschis repede aplicaţia: la cea mai mică mişcare din mediul înconjurător, camera începea să filmeze şi să transmită totul din casa lui Gregório. Era în continuare tolănit pe pat cu picioarele înfăşurate în cearşaf şi braţele încrucişate pe piept. S-a întors din nou pe o parte, încă toropit de somn. Ecranul s-a întunecat din nou. Trebuia să mai aştept un pic.

în timp ce eram cufundată în aşteptarea aceea, m-am speriat de moarte când am simţit cum cineva îmi adulmecă gâtul:

— Ce ai, Nerdson, ai înnebunit?

— Te-ai dat cu un parfum bun, hm, Verő? Te priveam de departe şi mă gândeam că pe zi ce trece te faci tot mai frumoasă.

— Stăpâneşte-te, armăsarule!

— Vorbesc serios... Şi am observat că în dimineaţa asta stai tot timpul cu ochii pe mobil. Aştepţi să te sune cineva?

— Da, tu, am spus în glumă, înclinând capul pe o parte Şi zâmbind, în timp ce ascundeam strategic telefonul.

— Fir-ar să fie, Verő, eu sunt Watson al tău! Spune-mi care-i faza... E cazul tipei ăleia, Janete?

— Aş vrea eu. Biata de ea suferă în continuare în mâinile nenorocitului ăluia şi eu nu pot să fac nimic. Mai bine să nu vorbim despre asta pentru că mă necăjeşte.

Era adevărat: în timp ce cazul Marta Campos nu-mi provoca decât mândrie, era de ajuns să mă gândesc la Janete ca să simt că sunt poliţista cea mai incompetentă din univers. Un rahat.

— A fost un adevărat coşmar, ceva ireal! a spus Nelson. Dar tehnologia are limitele ei, nu te mai învinovăţi. N-ai căutat-o pe Janete ca să-i explici?

— Ce să-i explic? Chiar crezi că are chef să stea la discuţii cu mine?

— Ştiu şi eu, Verő...

— I-am strecurat o scrisoare pe sub uşă, am spus. Dar asta a fost acum câteva săptămâni! N-a dat niciun semn. Am ratat momentul când puteam să vorbesc cu Carvana şi să deschid oficial cazul. Nu-mi rămâne decât să aştept.

— Nu te mai gândi la asta, a spus el, pe un ton plin de compasiune care mi-a făcut bine în clipa aceea.

— O să încerc.

Tocmai când mi-am rotit scaunul ca să mă întorc la foaia de calcul de pe ecranul calculatorului, am primit o notificare pe telefon. L-am privit pe Nelson, aşteptând să se îndepărteze, dar el a zâmbit provocator, lăsând să se înţeleagă foarte clar că n-o să plece de acolo. La urma urmei, am ajuns la concluzia că nu era nimic rău în a-i arăta ce făcusem. Nelson era un bun partener chiar şi atunci când venea vorba de mici ilegalităţi. Am luat mobilul ţinându-l cu ecranul la nivelul ochilor, în aşa fel încât să poată urmări şi el. A fost distractiv să-i văd faţa uluită când a observat un bărbat gol întins în pat pe ecranul mobilului meu.

— Verő, cine-i ăsta?

— E jegul care a înŞelat-o pe Marta Campos, i-am spus, neputându-mă stăpâni să nu zâmbesc.

— Eşti sigură că e el?

—Absolut!

N-a mai fost nevoie să spun nimic. în tăcere, l-am urmărit pe Gregório trezindu-se cuprins de disperare şi ducându-şi mâinile la cap. După câteva secunde, a alergat către noptieră, a deschis

sertarele repede, dând totul peste cap, fără îndoială în căutarea mobilului. Pentru că nu l-a găsit, a început să răscolească cearşafurile şi să cotrobăie în buzunarele pantalonilor căzuţi pe podea.

— N-o să-l găsească. Sărăcuţul! am spus eu, scoţând din geantă iPhone-ul ultimul model Şi arătându-i-l lui Nelson.

— Nebuno, l-ai jefuit?

— L-am jefuit pe dracu'! Doar l-am sedat, am intrat în casa lui şi mi- am recuperat pagubele...

Nelson a început să râdă, fără să-şi dezlipească ochii de la ecran, unde Gregório se învârtea dintr-o parte în alta, încercând să înţeleagă ce se întâmplase. A dispărut din cameră, dar s-a întors după mai puţin de un minut, înfuriat. Probabil a văzut harababura pe care o lăsasem în urmă şi a înţeles că îşi pierduse şi laptopul. Bună treabă. Indignat, a lovit patul cu pumnii, şi-a aruncat privirea agitată în jurul camerei şi a ameţit, vomitând chiar acolo.

Câtă satisfacţie îmi provoca expresia lui speriată, să-l văd cum simte pe pielea lui neputinţa de a se trezi dezbrăcat în propria casă, de unde îi lipseau bunurile personale. Am râs în hohote ca şi cum aş fi asistat la o scenetă umoristică bună, în timp ce Gregório, încă buimăcit, încerca să-şi împace mintea şi corpul, curăţându-şi propria murdărie şi convingându-se că se făcuse de râs.

— Eşti genială, Verő! a spus Nelson, bătând uşor din palme.

Am mulţumit, făcând un gest ca şi cum mi-aş fi scos o pălărie invizibilă. Gregório a dispărut din nou Şi camera s-a stins. M-am gândit că merge în încăperea din garaj, dar nu s-a întâmplat asta – cele două camere erau tot în întuneric. încă impresionaţi de mica noastră distracţie sadică, eu Şi Nelson am rămas privindu-ne, râzând împreună, amintindu-ne de momentele hazlii în care Gregório privea cu ochi deznădăjduiţi şi făcea gesturi zadarnice prin aer. Apoi, el a pus întrebarea de care mă temeam cel mai mult:

— Şi acum, ce-o să faci cu asta?

Am preferat să fiu sinceră:

— Nu ştiu, Nelson. N-am nici cea mai mică idee.

♦

Chiar dacă nu aveam idee cum să folosesc materialul acela fără să mă compromit, săptămânile următoare am fost în continuare atentă la paşii făcuţi de Gregório. De fiecare dată când primeam o notificare pe mobil, alergam să urmăresc Big Brother-ul meu particular. Am avut plăcerea de a-l vedea subţiindu-se pe zi ce trece, tulburat de înşelătorie. M-am obişnuit treptat cu rutina lui, ştiam la ce oră se trezeşte şi cât timp rămâne în dormitor. Probabil că Gregorio a încercat să vorbească cu mine pe site-ul Iubireldeală.com, dar profilul meu nu mai exista. Orgoliul lui masculin era rănit şi nu avea pe nimeni asupra căruia să-şi descarce furia, ceea ce era perfect.

Am început să cred că poate camera din încăperea ascunsă în garaj nu fusese instalată cum trebuie, pentru că acolo nu se întâmpla nimic. Spre disperarea mea, nu ştiam unde greşisem, dar trebuia să existe o explicaţie pentru toată nemişcarea aceea. Câteva nopţi la rând am avut parte de insomnie. Abia luni dimineaţă mi-am revenit, când Gregorio a intrat pentru câteva clipe în sala de necropsie şi şi-a pus o perucă cu păr lung şi o mustaţă falsă în faţa oglinzii. Fără îndoială, era o atitudine suspectă, dar nu avea consecinţe semnificative. Nu puteam nici să acţionez, nici să-i povestesc nimic lui Carvana atâta timp cât camerele nu îl surprindeau în flagrant făcând ceva într-adevăr ilegal. În orice caz, tot nu mă grăbeam. Să urmăresc mişcările lui Gregorio era bucuria zilelor mele.

Acasă, situaţia era în continuare ciudată. După ceartă, eu şi Paulo treceam printr-o fază anostă, cu puţin sex, puţine conversaţii Şi multe reproşuri. Uneori, chiar îmi promiteam că o să încep un dialog rezonabil, că o să revin la vremurile dinainte, dar îmi era o lehamite cumplită să mă apropii de el.

Miercuri seara, când am ajuns la apartament, Paulo purta Şorţ, masa era pusă şi un cântecel romantic se auzea la sistemul audio. După liniştea care domnea în celelalte camere,

se înţelegea că cei mici erau la soacră-mea. Mi-am lăsat geanta pe fotoliu şi m-am aşezat la bar, în timp ce Paulo îmi servea un pahar de vin.

— îmi place la nebunie surpriza...

— O mică cină specială, o reţetă nouă. Să toastăm pentru succesul tău, Vero!

Era o oarecare ironie în vocea lui, dar am preferat să o ignor. Am ciocnit paharele, privindu-ne în ochi.

— Nu am chiar atât de mult succes, am spus.

— Ei, nu... Acum eşti o poliţistă importantă, cu tot felul de treburi. Niciodată n-am văzut să te solicite atât Carvana...

— Eşti gelos, Tigrule? Asta mai lipsea, după atâta timp, am răspuns, păşind pe un teren periculos. Bun vinul, nu? De care e?

Observaţia mea a fost aruncată la întâmplare, nu mi se păruse că vinul ar avea ceva deosebit, voiam doar să găsesc alt subiect de conversaţie decât relaţia noastră.

— Ce nostim! a spus el, credeam că o să-mi poţi răspunde tu la întrebarea asta, Iubi. Am verificat pe *Vivino* Şi vinul ăsta e prea scump pentru umila noastră cămară... Nu l-am cumpărat eu.

Rahat, era vinul pe care-l luasem din casa lui Gregório! M-am ridicat, am înconjurat barul şi m-am apropiat fără grabă de sticlă, câştigând timp ca să mă gândesc la un răspuns.

— Te-ai apucat să-mi faci farse?

— Şi tu te-ai apucat să cumperi vinuri scumpe? a replicat el.

— Nu-i nimic neobişnuit cu vinul ăsta, Tigrule. L-am primit zilele trecute, a fost confiscat la o percheziţie pe care am făcut-o cu Carvana. N- ar fi trebuit să-l deschizi fără să-mi spui...

— N-o cunosc pe această nouă Vero, a spus el, cu mâhnire în voce. Nu ştiam că iei lucruri din casele suspecţilor.

— Nu mă mai enerva, Paulo! am spus, lăsând la o parte paharul şi dând să plec. Nu înţelegi nimic din munca mea, nu

Ştii cum merg lucrurile la poliţie, care sunt presiunile. Nu vreau să vorbesc despre asta.

El m-a apucat de braţ.

— înainte nu te amestecai în încurcăturile astea. Mai ales când era vorba de furturi.

— Mă jigneşti!

M-am eliberat Şi am ieşit în coridor. Paulo tot nu renunţa:

— Credeam că ştim tot unul despre celălalt.

— Eşti paranoic, asta eşti! Credeam că vrei să petrecem o seară mişto, că putem să trecem peste probleme. Dacă nu faci altceva decât să mă cicăleşti, n-am nevoie! N-ai decât să mă bănuieşti, dar să ştii că eu nu m- am îndoit niciodată de tine!

— Nici nu ţi-am dat motive. Viaţa mea e o carte deschisă. Pe când a ta... m-a provocat el. înainte vorbeam despre orice, îmi povesteai ce-ai făcut la serviciu, îţi povesteam şi eu... Vreau să ne înţelegem, Iubi. Dar unde e acea Verónica dinainte, partenera mea?

Când îl vedeam pe Paulo aşa, chiar că mi se făcea milă. A deschis braţele şi i-am acceptat gestul. Mi-am lipit faţa de pieptul lui, respirând adânc. Ce se întâmplase cu noi?

—Acea Verónica e în vacanţă, Paulo, am răspuns, după câteva secunde. Aşa cum ai spus, această nouă Verónica e tare ocupată, are tot felul de lucruri pe cap. Aş vrea ca tu să respecţi faza prin care trec acum.

— O respect. Dar fără secrete, se poate?

înainte ca discuţia să poată avansa, mobilul meu a început să vibreze. M-am gândit că poate Gregorio era în faţa camerelor şi mi s-a trezit din nou curiozitatea. Era cel mai prost moment ca să mă uit la mobil, Ştiu, Paulo începuse să mă sărute tandru, dar mi-a fost imposibil să mă concentrez:

— Stai un pic, Tigrule! E posibil să fie important.

— Vorbeşti serios, Vero? Tocmai acum?

S-a îndepărtat, demoralizat. Şi-a luat paharul şi s-a dus către fereastra din sufragerie, cu umerii încordaţi. Pe mobil, o serie de mesaje de la Nelson cum că vrea să se întâlnească cu mine

as soon as possible(-)-. Am avut o senzaţie plăcută când le-am citit. Nu voiam să vorbesc cu Paulo despre cazuri, dar voiam să vorbesc cu Nelson. Mi-am luat geanta şi m-am îndreptat spre soţul meu.

— Trebuie să plec. Mă cheamă Carvana. E chiar urgent.

— Şi cina pe care am pregătit-o? O să rămân mereu pe ultimul plan?

— Noua Verónica are obligaţii în afara programului, m-am apărat, umplându-i faţa de săruturi. Ai răbdare, încă un pic, te iubesc, mereu ai fost centrul vieţii mele. Promit că mă întorc repede.

— Nu-i nevoie să-ţi faci griji să ajungi la timp. Mâine-dimineaţă plec la o întrunire în Rio Şi mă întorc abia noaptea, cu ultimul zbor. Merg cu un coleg de la birou.

— Cu Mârio?

— Acum vrei să-mi controlezi viaţa, dar eu nu pot s-o controlez pe-a ta? a zis, schiţând un zâmbet victorios. O să pun deoparte vinul. îl terminăm mâine.

Am încuviinţat, ieşind în grabă. Nici măcar nu voiam să mi-o trag cu Nelson, dar să fiu lângă el avea să-mi facă bine. Fericirea asta de adolescentă îmi provoca o vinovăţie enormă. Paulo era cel mai bun soţ din
lume, portul meu sigur, iar eu... ce făceam?

L-am rugat pe Nelson să ne întâlnim la cafeneaua noastră preferată, n- aveam chef de motel. Am chemat imediat un taxi şi am profitat de drum ca să trec în revistă relaţia noastră. Era ciudat cât de mult ne reapropiaserăm în ultima vreme (chiar prea mult). Trebuia să separ urgent sentimentele de dorinţa sexuală. Un mascul alfa bun pentru tăvăleală, un mascul beta bun pentru căsătorie, mereu trăisem după deviza asta până atunci. Masculii alfa sunt cei mai tari din parcare, afemeiaţi, reci, dar incredibili în pat. Partea cea mai bună e că vor să se implice chiar mai puţin decât tine.

Masculii beta ca Paulo sunt cea mai bună alegere pentru rolul de soţ. Sunt amuzanţi, blânzi, nu vor să domine

conversaţia, fac schimburi, împărtăşesc, îşi arată sentimentele. Cam prea docili, ce-i drept, dar mult mai uşor de dus de nas. Nelson era un amestec între cele două tipuri: mai întâi atent şi săritor, pentru ca apoi să devină dominant şi feroce în pat; o combinaţie pe cât de perfectă, pe atât de periculoasă. Poate că era prea târziu ca să evit riscurile.

La cafenea, am cerut un cappuccino şi am început să-i povestesc lui Nelson despre criza mea matrimonială. în mod neaşteptat, el era atent la fiecare frază ca Şi cum ar fi urmărit ultimul episod din serialul lui preferat.

— Noi suntem greieri, Vero, a spus el, când am terminat de vorbit. Ne place viaţa. Paulo e furnica, muncitoare, statornică. Cu vremea, poate deveni foarte monoton.

— Parcă aş căra pietre de moară!

— Trebuie să ai o răbdare extraordinară ca să iasă cum trebuie. De asta nu m-am însurat niciodată, n-am găsit nicio femeie care să nu mă macine mărunt!

— Cum de ştii atâtea despre căsătorie dacă n-ai încercat niciodată, nemernicule?

— Preoţii dau sfaturi bune şi nici ei n-au fost niciodată căsătoriţi!

Am pufnit în râs, schimbând replici nostime. După ce am terminat de băut cafeaua, Nelson a propus să împărţim o băutură excelentă, cu cafea şi Licor 43. Eram atât de absorbită de conversaţie încât aproape n-am observat notificările neîntrerupte ale mobilului – mişcare acasă la
Gregorio. Camera pornită era cea din sala privată de necropsie. M-am însufleţit imediat: abia aşteptam să descopăr cu ce se îndeletnicea acolo. Fără îndoială, nenorocitul avea două laturi – medicul Şi monstrul –, iar eu aveam să o cunosc în curând pe cea mai întunecată dintre ele.

Am aşezat ecranul pe masă ca să putem urmări acţiunea. Gregorio, complet de nerecunoscut, cu părul lung, mustaţă Şi purtând sacoul bleumarin cu logoul Pacea Veşnică, a intrat în camera lui secretă. Mergea încet, cu o oarecare dificultate, şi a

fost de ajuns să îşi răsucească corpul ca să înţeleg motivul: cără în braţe o femeie moartă. A dus corpul până la targa de oţel din centru, i-a mângâiat chipul, aranjându-i părul lung ca şi cum femeia ar fi fost încă în viaţă, şi a dispărut în partea stângă a ecranului ca să aprindă luminile albe.

Aşezat pe fotoliul din faţa oglinzii, acest Gregorio deghizat a început să-şi dea jos costumaţia, luminat de becurile galbene care îi înconjurau reflexia. Şi-a scos ochelarii falşi, i-a pus în sertar şi a aşezat peruca cu părul lung la loc în cârligul de pe perete, printre celelalte care erau atârnate acolo. Şi-a smuls şi mustaţa. Acum avea din nou înfăţişarea tinerească de care se folosea atât de des ca să amăgească femeile. Cu vârfurile degetelor, i-a răsfirat părul, dându-l în spate, şi a luat un Şerveţel demachiant de sub masă. În câteva minute, a înlăturat stratul gros de machiaj care-i acoperea faţa.

Ridicându-se, şi-a pus în locul sacoului Şorţul agăţat în cuier şi s-a apropiat în sfârşit de corpul fetei, întins pe metalul rece. Omul cu o mie de chipuri îşi dezvăluia chipul cel mai intim. După cum gesticula, am avut impresia că vorbea cu cadavrul. Păcat că nu se putea auzi ce spunea, dar, judecând după capul înclinat uşor şi după degetele care mângâi au cu delicateţe pielea cadavrului – mai întâi braţele, apoi pomeţii obrajilor, abdomenul şi sânii tari ai fetei moarte –, acela era un moment de tandreţe pentru Gregorio.

Era un ritual pe cât de grotesc, pe atât de personal. Am schimbat priviri neîncrezătoare cu Nelson, fără să spunem nimic. Nu voiam să pierdem nicio secundă. Gregorio a pornit furtunul încolăcit în apropiere Şi a îmbăiat cadavrul, care avea deja pete verzui pe abdomen. Cu mişcări lente şi circulare, i-a frecat cu săpun tot corpul cu grija cuiva care face baie unui bebeluş, lăsând apa să se scurgă printr-un orificiu din targă, aflat
chiar deasupra găleţii de colectare.

A şters cadavrul cu un prosop alb şi, folosind un uscător conectat la priză, a aranjat părul femeii, făcându-i bucle cu

ondulatorul. Când coafura era gata, a căutat în sertare o trusă de machiaj profesionistă şi, pas cu pas, a redat viaţă chipului palid: fond de ten, fard de ochi şi de obraji, rimei. Gregorio era un decorator de morţi desăvârşit.

Dintr-un alt sertar, a scos o lenjerie roŞu cu negru, cu ambalajul încă nedesfacut, şi a îmbrăcat cadavrul, cu aerul că face asta tot timpul. Am crezut că o să vomit, dar eram prea concentrată. L-am văzut luând un iPod, conectându-l la o boxă şi începând să se dezbrace lent, părând să se mişte în ritmul muzicii. M-am întrebat care o fi fost coloana sonoră pentru o astfel de ocazie.

Acum gol, Gregorio a atins din nou cadavrul, plin de respect, Şoptind fraze scurte Şi îndrăznind să-i lingă urechile Şi gâtul albicios. Nu se grăbea, mărind treptat intimitatea. S-a urcat deasupra cadavrului, şi-a pus capul între picioarele femeii, rotindu-şi limba lacomă în timp ce îi strângea cu degetele sfârcurile. A rămas aşa minute în şir, până când a deschis cu forţa mandibula moartei şi şi-a vârât înăuntru penisul erect.

Deja lac de transpiraţie, a penetrat-o pe răposată fără prezervativ, urlând de plăcere Şi aruncându-i priviri ca un soţ îndrăgostit. A riscat diverse poziţii, făcând risipă de mângâieri Şi săruturi. A trebuit să mă îndepărtez puţin de masă, simţind un amestec de greaţă şi exasperare. Nimeni nu merita un asemenea abuz. Iadul era prea puţin pentru psihopatul ăsta. După un preludiu interminabil, Gregorio a ajuns la orgasm şi, hohotind cu neruşinare, s-a cuibărit lângă cadavru, aşezând braţul femeii peste pieptul lui fremătător. Nu mai lipsea decât să aprindă o ţigară.

S-a ridicat peste câteva minute, cu penisul flasc, şi s-a îndreptat spre sertarul dulapului, de unde a luat o cutiuţă. Era prea mult pentru mine: Gregorio a îngenuncheat în faţa tărgii metalice şi, cu lacrimi în ochi, părea să o ceară pe moartă în căsătorie. Sărutându-i mâinile, i-a pus inelul de logodnă pe degetul inelar. A scos dintr-o cutie rotundă o cunună şi a aşezat-o cu multă grijă pe capul femeii. O mireasă moartă şi goală. A

luat-o în braţe, ca şi cum ar fi plecat în luna de miere, şi au ieşit împreună din sala de necropsie. Am crezut că se duc în dormitor, dar nu s-a întâmplat asta. Imaginea s-a oprit şi s-a lăsat liniştea. Cu o asemenea înregistrare, orice judecător ar fi luat de bună o pledoarie de alienare mintală.

Fără chef de nimic altceva, Nelson m-a privit, serios:

— Vero, ai toate dovezile pentru caz. Tipul ăsta merită trimis direct la închisoare! Când vorbeşti cu Carvana?

— Ia-o mai uşor... Mai trebuie să mă gândesc... Nu am niciun fel de permisiune să fac ce am făcut, dovada poate fi respinsă de orice avocat fără scrupule.

— Dar n-are niciun sens să ştii toate astea şi să nu faci nimic. Lasă-l pe Carvana să te ajute. El poate să se folosească de vechea scăpare cu denunţul anonim, poate să tragă sfori ca să fie acceptate dovezile. Povestea asta devine prea periculoasă ca să mergi mai departe singură.

— Lasă-mă doar câteva zile ca să-mi fac curaj şi să-mi pun cap la cap versiunea, OK?

Ne-am despărţit fără să ne sărutăm nici măcar pe obraz. Nelson a ţinut neapărat să mă ducă acasă cu maşina, când se lumina de ziuă. Paulo deja plecase şi patul era aranjat, ca şi cum nimeni nu dormise acolo în noaptea aceea. Am făcut o baie lungă, de parcă mizeria la care asistasem mi s-ar fi impregnat în piele. Am descărcat înregistrarea video cu Gregorio în calculatorul meu şi am salvat toate materialele în cloud. M-am întins în pat, cu mintea funcţionând la viteză maximă, dar cu trupul istovit, cerând o pauză, Şi am închis ochii.

Nu dormisem decât trei ore când mi-a sunat mobilul. Pe ecran, un număr necunoscut.

— Sunt Janete, am auzit. Vorbesc de la un telefon public.

M-am ridicat imediat în capul oaselor, frecându-mă la ochi. Vocea ei era surescitată, întretăiată. îmi imaginam cât de greu era pentru ea să facă apelul acela.

— Bună, Janete. S-a întâmplat ceva? Eşti bine?

— Trebuie să vorbim. Brandão tocmai a plecat, e într-o

tură prelungită.

— Vrei să ne întâlnim la snack-barul Tinei?

— Nu. Poţi să vii acum la mine acasă?

Am explodat de fericire. După ce îl prinsesem pe nenorocitul din cazul Martei Campos, acum Janete înţelesese în sfârşit că are nevoie de mine. După atâta tăcere, îmi solicita prezenţa. Am sărit repede din pat, începând
deja să-mi scot pijamaua.

— Mă îmbrac şi alerg la tine, bine? Nu-ţi face griji!

Mi-am stropit faţa cu apă, din moment ce în frigider nu mai erau băuturi energizante – probabil că le băuse Rafa pe toate. M-am îmbrăcat chiar în hainele din ziua anterioară, am luat o banană ca s-o mănânc pe drum şi m-am îndreptat spre Zona de Est, sperând că Janete descoperise adresa locului. Aşa, aş fi avut două cazuri să-i prezint lui Carvana şi aş fi dobândit un avantaj asupra lui. Aş fi scăpat lumea asta mizerabilă de un escroc necrofil şi de un criminal în serie.

Pentru că nu era ora de vârf, am ajuns chiar repede. Nerăbdătoare, Janete mă aştepta la poarta casei. Purta o rochie simplă care-i acoperea genunchii, cam ţărănească, şi un Şorţ legat în talie, dar, spre surprinderea mea, părea nevătămată.

— Bună dimineaţa, Janete!

— Intră, Verónica, intră! E mai bine să nu te vadă nimeni, a spus, făcându-mi loc să trec.

Am propus să ne aşezăm în camera de zi, dar ea s-a îndreptat spre bucătărie.

— O să fac o cafeluţă ca să bem amândouă.

Ne-am instalat chiar acolo, în picioare lângă mobila de bucătărie, cu un aer degajat, iar Janete a început să vorbească despre scrisoarea pe care i-o lăsasem. Tonul ei era paşnic şi m-am bucurat că lucrurile începeau în sfârşit să se aşeze. I-am mulţumit când mi-a întins cana de porţelan cu cafea proaspăt făcută, am suflat în ea şi am băut-o cu înghiţituri rapide în speranţa că o să mă trezească. Nu oricine poate să îndure mai mult de treizeci de ore fără somn.

Am ascultat-o vorbind vreo cinci minute, încercând să înţeleg

unde voia de fapt să ajungă. Apoi, în timp ce loveam ritmic cu degetele în coapse, am simţit cum mi se moleşeşte corpul şi un bâzâit puternic mi-a luat cu asalt capul, făcându-mi urechile să explodeze. M-am sprijinit de mobilă, clătinându-mă pe picioare şi căutând cel mai apropiat scaun. Mi- am aruncat privirea prin cameră până când m-am trezit faţă în faţă cu Janete. Avea o strălucire sadică în ochi, care nu era acolo înainte. Nici măcar n-am avut timp să ajung la scaun. Privirea mi s-a întunecat în curând Şi, înainte să se stingă cu totul, îmi amintesc doar că am murmurat:

— Ce-ai făcut, Janete?

M-am trezit, dar nu am deschis ochii. Un instinct, pe care îl aveam din dimineaţa în care îmi pierdusem părinţii, îmi spunea că trebuie mai întâi de toate să ascult. Să ascult ca să ştiu ce mă aşteaptă când o să deschid ochii. Era o precauţie, dar era şi teamă.

Capul îmi cântărea o tonă Şi simţeam în gură un gust groaznic, amar. Când am încercat să-mi mişc braţele, m-am convins că eram imobilizată. Puţin câte puţin, mintea mi s-a limpezit şi m-am văzut bând cafeaua „botezată" în bucătăria lui Janete, privirea ei cinică în timp ce îmi pierdeam echilibrul. Trădătoarea dracului! Bine că mă ţinea legată, altfel aş fi omorât-o pe loc pe vaca aia prefăcută.

Cu grijă, am îndrăznit să mijesc ochiul drept şi am văzut-o pe Janete la câţiva metri depărtare de mine, întoarsă cu spatele, privind pe fereastră. Mi-am aruncat privirea asupra încăperii: eram întinsă pe pat, în dormitorul matrimonial, cu mâinile şi picioarele îndepărtate de corp, prinse de gratiile de la capetele patului. Nu aveam nici cea mai mică Şansă, ăsta era adevărul. Măcar nu mă dezbrăcase.

Abia în clipa aceea am înţeles cât de deşteaptă era Janete. La început, mi-a trezit multe bănuieli cu fragilitatea pe care o afişa, dar apoi, condusă de emoţii, i-am ignorat complet cealaltă latură: faţa răului. Victimă pe dracu'! Janete avea experienţă şi învăţase foarte bine de la soţul ei. Exista o cruzime disimulată,

o plăcere ascunsă în cumplita ei complicitate cu Brandăo.

Nu cunoşteam decât versiunea ei asupra crimelor. Cine îmi garanta că lucrurile s-au întâmplat aşa cum a povestit ea? îmi era ciudă că mă lăsasem ademenită într-o capcană atât de rudimentară, tipică pentru filmele care se dau după-amiaza la televizor. Am privit încă o dată înjur, încercând să captez cât mai multe informaţii, câtă vreme ea nu observa că m-am trezit. Era esenţial ca să pot fugi de acolo.

Pe noptieră, un flacon de Rivotril. Nu Ştiam de cât timp eram imobilizată, dar sigur nu de mult: efectul medicamentului trece repede. După lumina care intra pe fereastră, începea să se însereze... Teama îmi

răscolea măruntaiele, învălmăşindu-mi ideile. Fără să vreau, viaţa mi se perinda prin faţa ochilor ca un trailer prost montat – mamă, tată, soţ, copii, căsătorie, visuri, carieră. O lacrimă s-a încăpăţânat să mi se prelingă pe faţă şi am pufnit, ceea ce a făcut-o pe Janete să se răsucească imediat.

— *Bună dimineaţa, Verónica!*

După ton, părea la fel de surescitată ca mine, ceea ce putea fi un avantaj, cu condiţia să menţin controlul. Janete a coborât privirea şi a zâmbit fără veselie. Cu palmele îşi freca antebraţele încrucişate şi se balansa lăsându-şi greutatea de pe un picior pe altul.

— îl aştepţi pe criminalul de bărbatu-tău?

— Taci din gură, Verónica! Greşeala mea a fost că te-am căutat, asta a fost!

Am oftat, sătulă de litania aceea a sindromului femeii abuzate.

— Nu te mai saturi să dai vina pe mine, nu? Măcar te poţi privi în oglindă?

Ea a început de-ndată să plângă, corpul îi tremura, ochii agitaţi evitau cu orice preţ confruntarea. Janete era o bombă cu ceas în minutele finale. Cea mai bună Şansă a mea era ca cioburile să nu mă rănească atât de rău când avea să explodeze. Şi-a şters faţa cu mâinile încordate, apoi şi le-a trecut peste abdomen, mângâindu-l mai multă vreme decât ar fi fost normal. Pentru că limbajul acela corporal nu putea fi interpretat decât într- un singur fel, am atacat:

— Deci... care-i planul? Să mă omori şi să laşi copilul pe care-l aştepţi să crească cu amândoi părinţii la închisoare?

S-a apropiat în grabă de marginea patului, întinzând degetul arătător în dreptul nasului meu.

— N-o să te las să-mi strici fericirea! Eşti o incompetentă care nu mi-a adus decât necazuri, mi-ai vândut o minciună! Vreau să scap de tine!

— Mă crezi atât de proastă încât să vin aici fără să-mi anunţ echipa? am blufat, mimând un calm pe care nu-l aveam, deşi spatele îmi era lac de transpiraţie. în funcţie de cât timp

rămân aici, ei stau deja la pândă afară.

Janete a făcut ochii mari, retrăgându-se timid, ceea ce mi-a dat o fărâmă de speranţă. Nu luase în considerare posibilitatea asta. îngenuncheată lângă mine, a trecut de la ură la resemnare în câteva secunde.

— Brandăo s-a schimbat, lucrurile au să se liniştească, a murmurat ea. Mi-a spus adevărul, acum cunosc imaginea completă, viaţa lui a fost îngrozitor de tristă. Toate lucrurile prin care a trecut cu bunica Şi mama lui sunt suficient de traumatizante ca să zguduie pe oricine, dar... acum e altfel. O să fie tată. Tată! E un om schimbat! Trebuie să mă crezi!

— Un om schimbat? am pufnit eu. Traumele din copilărie nu sunt justificări pentru crime, Janete. în viitor, omul ăsta schimbat îţi va abuza copilul, îl va tortura pe micuţul neajutorat! Asta vrei?

Ea a luat o postură rigidă, adoptând un ton orgolios:

— Brandăo nu i-ar face asta niciodată unei făpturi care e sânge din sângele lui! Eşti o proastă, nu înţelegi! O să-i fie la fel devotat acestui copil cum îi e bunicii lui! O să-l iubească!

— Chiar crezi abureala asta?

— E adevărat! a exclamat şi ochii îi ieşeau din orbite, iar obrajii îi străluceau, îmbujoraţi. Tu nu te gândeşti decât să mai rezolvi un caz, să devii faimoasă şi să te umpli de distincţii!

Fiinţele umane sunt ticăloase şi egoiste, preferă problemele pe care le cunosc deja în loc să înfrunte necunoscutul în mod onorabil. Janete nu avea curaj să scape de soţul ei criminal, dar avea curaj să mă dea pe mâna lui ca să fiu torturată. în egocentrismul ei dement, era o femeie gata să facă orice ca să-şi trăiască mai departe viaţa mizerabilă.

— Deci, Janete, să văd dacă am înţeles... De acum încolo, Brandăo o să fie fericit cu un bebeluş care plânge tot timpul, în timp ce tu o să încălzeşti biberoane şi-o să schimbi scutece fără să ai timp de nimic altceva. Şi cheltuielile lunare o să se tot mărească, normal...

— Taci, nenorocito!

— Câte vieţi o să mai coste fericirea ta?

Ea m-a privit, înăbuŞindu-Şi plânsul. Refuza să se lase convinsă, iar dezavantajul meu creştea tot mai mult. De la capul patului, Janete a luat cuţitul de bucătărie lăsat în apropiere. L-a apucat Şovăitoare, degetele tremurându-i pe mâner.

— Doar viaţa ta, Verónica, a spus ea, apropiindu-mi lama cuţitului de gât.

A ezitat, a tras aer în piept. A trebuit să fiu puternică pentru a-mi susţine cauza în continuare. O frază greşită şi aveam să sângerez până la moarte. Fără să mişc nici măcar un muşchi, m-am apărat cum am putut:

— Dacă faci asta, echipa mea intră imediat peste tine.

Janete a reflectat câteva secunde înainte să lase cuţitul deoparte şi să- mi pipăie tot corpul. A găsit mobilul în buzunarul pantalonilor Şi l-a azvârlit către perete. Am afişat un zâmbet stil Mona Lisa, văzându-mi telefonul căzut pe podea.

— Eşti la fel de criminală ca soţul tău. Doar că eşti mai meschină şi mai incompetentă. Microfonul nu e în mobil, Janete.

Fermitatea cuvintelor mele a descumpănit-o. Mi-am scuturat capul ca să-i atrag atenţia asupra cerceilor mei. Dacă Janete credea, măcar o vreme, că cerceii mei erau la fel ca aceia pe care i-i dădusem ei, atunci chiar aveam un plan. Nenorocita mi-a urmărit privirea şi în sfârşit a înţeles mesaj uf fără să spună nimic, i-a desfăcut şi a început să-i verifice îndeaproape.

— în W.C.! am Şoptit repede, înainte ca ea să examineze prea mult bijuteriile obişnuite.

Speriată, a alergat până în baie şi s-a descotorosit de cercei, trăgând apa. Când s-a întors în cameră încă mai avea o expresie pierdută.

— Acum da, o să discutăm doar noi două, am spus. Nu avem mult timp. în curând, ei au să se năpustească înăuntru şi n-ai să mai discuţi decât cu superiorii mei.

— în scrisoarea ta... a spus ea cu capul plecat, aproape înfrântă. Ai scris că ai soluţia finală... Ce voiai să spui?

Reuşisem din nou s-o prind în mreje şi nu era nevoie decât să

am grijă ca să scap de acolo cu viaţă.

— Dacă vrei să ucizi pe cineva, ucide-l pe Brandăo. Te ajut eu.

Propunerea a mers la ţintă ca un glonţ, lovind drept în pieptul lui

Janete. Ea a ieşit din cameră, agitată, iar pe mine m-a cuprins disperarea la gândul că îl sună pe soţul ei şi îi povesteşte ce a făcut, sigură că va obţine iertarea lui. Pentru ea, copilul acela era un scut.

Peste câteva minute, s-a întors în cameră, răsucindu-şi cu mâinile Şorţul deja foarte mototolit. S-a aşezat lângă mine pe pat. Suspina încetişor.

— Dacă îl ucid, ajung şi eu la închisoare, a spus, aproape în Şoaptă.

— Există o cale de a scăpa de el fără să fii descoperită, am răspuns. O să acţionăm doar noi două. O să-ţi fac rost de stricnină. Doar cu o cantitate mică pusă în mâncarea lui, coşmarul tău o să se sfârşească şi vei putea fi mamă aşa cum ai visat întotdeauna.

— O să se descopere că a fost otrăvit şi o să ajung după gratii.

— Am un contact la IML. Medicul legist o să declare că moartea a fost naturală. Nimeni n-o să afle niciodată, Janete, am spus, cu o siguranţă pe care încă nu o simţeam.

Cu filmarea pe care o aveam cu Gregorio, puteam să-l Şantajez ca să obţin un raport de necropsie fals. Să rezolv un caz cu ajutorul celuilalt, aşa da! O soluţie magistrală, Şah mat.

— Dar eu o să ştiu că l-am ucis pe tatăl copilului meu! Vinovăţia pe care o s-o simt... Cum să mă lupt cu ea?

— O pui în acelaşi sertar unde ai pus vina de a-l fi ajutat să ucidă atâtea femei. Merită să o faci pentru Paloma... Nu eşti tu lupul cel rău, Janete.

Ea a pălit. Era confirmarea că ascultasem într-adevăr cum fugiseră cele două şi cum Paloma fusese ucisă cu brutalitate. Janete a apucat iar cuţitul şi m-am oprit imediat. Nu avea să vină

nicio echipă de poliţie, nicio salvare: era sfârşitul meu.

Spre surprinderea mea, ea a început să taie legăturile cu care eram ţintuită de pat. Mi-am fricţionat energic încheieturile mâinilor Şi gleznele ca să-mi restabilesc circulaţia sângelui. Voiam să-i fac felul lui Janete şi să spun că am fost în legitimă apărare. Ce mult mi-ar fi plăcut s-o pălmuiesc fără oprire pe nemernica aia. Dar nu mă pricepeam să fiu chiar atât de jigodie. Pe lângă asta, planul meu era perfect.

M-am ridicat de pe pat şi am ridicat mobilul: ecranul se spărsese în partea de sus, dar mai putea fi folosit până reuşeam să-mi cumpăr altul. L- am pus în buzunar.

— îţi aduc otrava până mâine, cel târziu, am spus, înainte să ies din dormitor.

Am plecat de acolo, abia ţinându-mă pe picioare. M-am urcat repede în maşină şi am luat-o din loc, cât timp adrenalina încă mi se mai răspândea prin corp. Am avut impresia că m-am intersectat cu Opelul Corsa al lui Brandão la primul semafor şi am oftat uşurată, când mi-am dat seama că mă înşelasem. Fusese cât pe ce s-o încurc cu Janete. Tremurând, am luat mobilul, neştiind cui să-i trimit mai întâi mesaj: lui Nelson sau lui Paulo? Mai bine soţului meu. I-am scris că mă îndrept spre casă, dar am primit imediat un răspuns în care mă anunţa că intervenise ceva neprevăzut, avea să rămână la Rio Şi să se întoarcă în São Paulo a doua zi cu primul zbor. Perfect, nu era nevoie să inventez explicaţii pentru el.

Am mers direct la IML. Folosindu-mă de legitimaţie, n-a fost greu să-l găsesc pe Gregorio, care era pe tură, într-o cămăruţă cu aspect de birou de pe vremuri, cu un calculator vechi Şi multe dosare. Mă simţeam terminată, arătam groaznic, eram neîngrijită, aveam cearcăne şi picam de somn, dar n-am ţinut seama de nimic din toate astea. Am bătut la uşă şi am intrat tară să cer voie. Expresia lui surprinsă mi-a redat buna dispoziţie.

— Vera? Hoaţă nenorocită ce eşti! Unde sunt lucrurile mele? O să chem poliţia! a pus el, apucându-mă de braţ. A scos un mobil nou-nouţ, cu folie, din buzunarul Şorţului.

— Te crezi cel mai grozav, nu ţi-e deloc teamă de urmări, nu-i aşa, Gregorio Duarte? am răspuns, zâmbind. Eu *sunt* poliţia, nenorocitule. Ştiu totul despre tine...

El a lăsat jos mobilul, privindu-mă plin de îndoială.

— Ce s-a întâmplat, craiule, ţi-ai pierdut vocea? Necrofil scârbos!

— Cine eşti? Lasă-mă în pace!

— Cred că nu mă mai denunţi, nu?

Era o desfătare să văd Şoarecele zbătându-se în capcană. Gregorio mi-a întors spatele, încercând să mă lase să vorbesc singură. Nici măcar nu m- am obosit să-l urmez. Am ales chiar acel moment din înregistrare în care o penetra pe răposată şi am pornit clipul video pe mobilul meu:

— Ne uităm la un film?

I-am întins ecranul crăpat. Când s-a văzut, transformarea a fost instantanee. S-a năpustit ca un animal, încercând să-mi ia aparatul din mână. Mi-am dus mâna la spate, ca să nu poată ajunge la el, în timp ce gurile noastre se aflau la doar câţiva centimetri una de cealaltă.

— Nu ţi—1 dau decât dacă mă asculţi... am Şoptit, seducătoare.

Gregorio şi-a dus mâinile la cap şi şi-a şters transpiraţia care i se ivea
pe frunte:

— Ce mai vrei de la mine?

— Aş vrea să-ţi smulg mădularul ăla împuţit, dar o să mă mulţumesc
cu un pic de stricnină pură. îţi dau o jumătate de oră ca să faci
rost de ea.

— Sau ce? Mă denunţi? Povesteşti şi tu că m-ai drogat şi m-ai jefuit?

— Poate. Chiar vrei să rişti?

— Cum vrei să fac rost de otrava aia aici, la IML?

— Sunt sigură că o să te gândeşti tu la ceva.

— Aşa crezi că merg lucrurile? E mai uŞor să găseşti

stricnină sub formă de otravă de Şobolani!

— E complicat să foloseşti cantitatea potrivită. Eşti deştept, Gregorio, cine ştie, poate iei dintr-o probă pentru analiză sau dintr-un eşantion oarecare? Dacă nu primesc repede ce vreau, frumuŞelule, o să pun filmarea asta pe reţelele de socializare şi o să las poporul să facă dreptate. Sincer, nu ştiu dacă scapi cu viaţă... în plus, onoarea ta şi cariera de medic au să se ducă pe apa sâmbetei. Îţi garantez.

Postura lui – umeri ridicaţi, privire neliniştită şi picioare care se tot foiau – îmi spunea că Gregorio era cât pe ce să spună „da".

— Dumnezeule, pentru ce îţi trebuie stricnină? Ce garanţie am că n-o să mă înfunzi?

— Viaţa nu dă garanţii, frumuŞelule. Accepţi sau refuzi. A, şi înainte să-ţi vină vreo idee inteligentă, află că nu sunt singură în povestea asta, că am alte copii ale înregistrării şi tot bla-bla-ul pe care ţi-l poţi imagina. Deci... ce răspuns îmi dai?

♦

După o oră, am plecat de la IML cu un flacon de stricnină în buzunar. Până şi somnul îmi fugise. O victorie totală, ăsta era adevărul. La Şapte seara, m-am oprit la un telefon public şi am format numărul lui Janete. Dacă răspundea Brandão, închideam. Am avut noroc.

— Am făcut rost de material, am spus. Ne întâlnim la snack-barul Tinei într-o oră.

Uşurată, am pus receptorul la loc în furcă. în sfârşit, după sperietura de mai devreme, totul se îndrepta spre un final fericit. Marta Campos era răzbunată, eu renăscusem şi Janete avea să-şi pună viaţa la punct. Am parcat aproape de snack-bar, unde ea mă aştepta, tulburată:

— Brandão trebuie să se întoarcă acasă în orice clipă.

— Perfect. Poţi s-o faci chiar azi.

Fără grabă, i-am pus otrava în mâini. Janete a privit flaconul.

— Nu ştiu dacă o să am curaj, Veronica.

Am făcut încă un pas spre ea şi mi-am pus mâna pe abdomenul ei încă plat, ca şi cum aş fi vrut să simt cum loveşte

copilul.

— Gândeşte-te că acţionezi în legitimă apărare. Tu eşti mama copilului lui!

— Şi el e tatăl!

— Brandão e un monstru! am răspuns, serioasă. Nu se poate altfel, ori tu, ori el. Ucizi sau mori. Alegerea e a ta, Janete.

Am plecat fără să privesc în urmă.

Janete intră în casă cu grijă. îi tremură picioarele, un fel de Şoc electric îi provoacă furnicături în abdomen, dar ea se stăpâneşte, ridică capul, cu o atitudine de încredere în sine pe care rareori o adoptă. Aşezat pe canapea, Brandão se uită la ştiri şi bea un pahar de whisky. Când o vede, afişează un zâmbet periculos:

— Pe unde zbori, vrăbiuţo?

— Aş vrea eu, disimulează ea. Mi-a scăzut tensiunea şi am mers la farmacie să verific... Acum sunt bine.

Ea îşi trece palma peste frunte, făcând cea mai convingătoare faţă de victimă de care e în stare. Brandão vine să o sărute, o cuprinde în braţele lui păroase şi îşi plimbă limba peste urechea ei, făcând-o să tresară.

— Unde-i cina mea? şopteşte el, cu buzele lângă lobul urechii ei.

— Mă ocup imediat de asta. Dă-mi vreo douăzeci de minute.

Ea se eliberează din îmbrăţişare şi se îndreaptă spre bucătărie cu paşi mari. Inima îi bate mai tare ca niciodată, se confruntă cu un amestec de gol interior şi teamă, fără să o arate. Deschide frigiderul, scoţând cu grijă ingredientele deja preparate – ardei gras şi ceapă tăiate mărunt, carne tocată, pastă de fasole şi de roşii. în timp ce le pune pe toate la înăbuşit în ordinea corectă, adăugând sos Tabasco şi chimen, un pic de sare şi de zahăr, se gândeşte din nou la ultimele luni din viaţa ei. Trebuie să ia decizia potrivită.

Cu mâna dreaptă, amestecă în oală carnea, iar cu stânga strânge în buzunar flaconul primit de la Verónica. O poliţistă dă

ajutor la comiterea unei crime... *Viaţa mea chiar a luat-o pe căi greşite,* îşi spune. *Uite în ce m-am băgat.* Simte cum tăcerea sufocă bucătăria, deşi aude de departe vocea prezentatoarei de la meteo care anunţa că un front de aer rece o să ajungă în Regiunea Metropolitană São Paulo.

Ceasul de perete din bucătărie îşi mişcă acele. în timp ce aşteaptă să se călească legumele şi carnea, Janete ia flaconul de otravă şi îl ţine în faţa ochilor. Pare atât de inofensiv. Dacă totul merge cum trebuie, în scurt timp va avea parte de pacea la care tânjeşte, o viaţă normală cu copilul ei.

Aşază flaconul între borcănelele cu mirodenii pe blatul de bucătărie până când îşi face definitiv curaj. Piper Cayenne, chili, *jalapeho,* coriandru, stricnină... I se pare amuzant să-şi imagineze cum ar fi prezentată reţeta asta la televizor. *Un chili mexican de-a dreptul mortal!* Zâmbeşte.

— De ce râzi, vrăbiuţo?

Se sperie când îl vede pe Brandăo întinzând capul peste umerii ei ca să guste mâncarea. Gândeşte repede:

— Mă gândeam la copilul nostru, la fericirea noastră.

— Mai are mult chili ăsta al tău? Miroase bine...

Janete încuviinţează, sperând ca el să nu observe recipientele din apropierea cratiţei. Flaconul de stricnină e diferit de celelalte, un mai subţire şi mai înalt. în plus, e singurul de care nu e lipită o etichetă. Dacă îl descoperă, s-a zis cu ea.

— Du-te la masă că ţi-l aduc imediat.

— Bine, *mămico*. Mi-e foame.

Brandăo o sărută zgomotos pe gâtul descoperit şi dispare în direcţia sufrageriei. Ea oftează, punând repede flaconul la loc în buzunar. Amestecul acela în treburile ei a tulburat-o, nu mai ştie care e calea cea mai bună. Să fie de faţă când soţul ei le tortura pe fete era altceva decât să omoare cu mâinile ei. Decizia ei, responsabilitatea ei... Să ia o viaţă sub privirea lui Dumnezeu, să-l otrăvească pe tatăl copilului ei, bărbatul pe care îl iubeşte şi îl urăşte. Nu o să aibă niciun drept la iertare. Chiar dacă nu descoperă nimeni, *ea* nu o să Şi-o ierte.

în timp ce sosul roşu clocoteşte şi totul devine suculent în cratiţă, ea reflectează. Aşază farfuriile şi tacâmurile pe masă, priveşte către Fecioara de la Cabeza aflată pe altar şi îi cere ajutorul. Bineînţeles că Fecioara n-o să fie de acord ca Janete să comită o crimă. După toate prin câte a trecut, Şi-a pierdut mare parte din credinţă. *Ucizi sau mori*, a spus Veronica. *Alegerea e a ta, Janete.*

îşi mângâie copilul din pântece şi intră în bucătărie, hotărâtă. Presară în cratiţă câte un pic din fiecare soi de piper, adaugă pasta de fasole şi desface flaconul de stricnină. Un praf alb, fără miros, amar. Toate condimentele acelea şi piperul au să-i ascundă gustul. E vremea să se izbăvească de cel rău, amin. Janete începe să încline flaconul deasupra cratiţei cu fiertură, dar, cu o secundă înainte să verse prima granulă de otravă, se gândeşte la copilul pe care îl poartă în pântece.

Atunci se sprijină de blatul de bucătărie, emoţionată. O viaţă creşte înăuntrul ei, un semn de la Maica Sfântă că nu, nu poate sub nicio formă să-l ucidă pe tatăl propriului copil. Nu în felul ăsta, fără să-i dea o Şansă ca să arate că a devenit un om cumsecade. Deşi cuvintele Veronicăi spun că schimbarea e imposibilă, inima ei afirmă contrariul. Brandăo are dreptul să fie tată, are dreptul să fie fericit după ce toată viaţa a avut parte de atâtea nenorociri.

închide flaconul sperând că nu-l va mai deschide niciodată. Scoate brânza din frigider, taie felii subţiri şi le aŞază peste preparatul suculent. Soseşte la masă, unde soţul aşteaptă cu tacâmurile în mâini. îi serveşte o porţie şi se bucură văzându-l cum mănâncă cu atâta poftă.

— E bun, Iubire?

— Tare bun. Ce ai pus în el? Are mult piper, dar e delicios. Exact cum trebuie!

— Voiam să mai variez. Ştiam că o să-ţi placă.

Brandăo devorează porţia în câteva minute şi cere supliment. Dacă ar avea curaj, ar fi uşor să-l ucidă, dar ea nu vrea să se gândească la asta. E de domeniul trecutului. Verónica nu o poate forţa să comită o crimă şi, dacă o mai deranjează, poate folosi împotriva poliţistei propunerea indecentă pe care aceasta i-a făcut-o (şi pe care ea aproape că a pus-o în practică). în plus, ţine în mână otrava cu care poate dovedi totul.

în timp ce el goleşte a doua farfurie, Janete merge în bucătărie ca să pregătească compotul de piersici cu o porţie generoasă de *requeijăo*(—)- deasupra. E desertul lui preferat.

Mirosul prea dulceag îi face greaţă, dar în acelaşi timp se bucură ştiind că a luat cea mai bună decizie. Aşază desertul în faţa soţului şi profită de ocazie ca să strângă vasele murdare pe tavă.

— în seara asta te-ai întrecut pe tine, vrăbiuţo, spune el, lovindu-i uşor fundul de două ori. Sunt atât de bine dispus încât am putea chiar să ne găsim o nouă menajeră, ce zici?

Janete înlemneşte. Timpul se opreşte în loc şi coasa morţii pluteşte deasupra capului ei.

— Cum, Iubire, nu mai bine rămânem împreună în dormitor... spune ea, dar nu rezistă şi, fără să vrea, izbucneşte într-un plâns convulsiv, apoi
îşi sprijină coatele de masă şi îşi ascunde capul între braţe. Te rog...

— Nu fi aşa, seara asta merită un final deosebit! Hai, nu ne-am mai distrat de mult!

Ea ridică privirea, cercetând ochii reci ai soţului.

— Brandăo, mi-ai promis...

— N-am promis nimic! Ai jurat că n-o să mă judeci, că mă iubeşti necondiţionat! spune el şi o cuprinde în braţe, drăgăstos, o sărută pe frunte şi pare chiar emoţionat, când şopteşte: Mi-ai dovedit că mă înţelegi, că eşti sufletul meu pereche, vrăbiuţo. Ţi-am povestit lucruri pe care nu le-am dezvăluit niciodată nimănui.

— Dumnezeule, ai înţeles totul greşit!

— Cum aşa? M-am înşelat când am avut încredere în tine?

El o îmbrăţişează în continuare, dar mâinile îi alunecă, strângând uŞor gâtul lui Janete, care deschide larg gura încercând să respire. în timp ce se sufocă de spaimă, se gândeşte la răposatul ei tată. El avea dreptate: în viaţă, fiecare înţelege cât vrea sau cât e în stare. Gata să leşine, Janete se dă bătută:

— Sigur, Iubire, sigur că te înţeleg. Doar că mi-am imaginat alte planuri pentru astăzi...

Brandăo încuviinţează, îngândurat. Zâmbeşte ca un copil care tocmai a primit o îngheţată gratis:

— Deci te mobilizezi? în noaptea asta e perfect! Mâine încă mai pot să mă odihnesc, înainte de a mă speti cu munca, la sfârşitul săptămânii. Du- te şi aranjează-te!

Ea se târăşte până în dormitor, fără demnitate. E proastă, naivă, pripită. A ratat Şansa de a încheia povestea aceea cât mai avea timp să o facă. Ezitarea ei va fi plătită cu încă o viaţă. în faţa şifonierului, alege hainele pe care le va purta în noaptea aceasta, care se anunţă interminabilă. Plânge în timp ce îşi dă jos blugii şi despătureşte bluza închisă la culoare. Acum înţelege diferenţa: e mai bine să ucizi un vinovat, decât un nevinovat. Din moment ce moartea o însoţeşte oricum, nu trebuia decât să hotărască în ce mod preferă să-şi murdărească mâinile. *încă mai pot salva o femeie,* îşi spune ea, scoţând flaconul de stricnină din buzunarul pantalonilor Şi îl ascunde înăuntrul sutienului.

Se urcă în maşină în tăcere. *Totul să fie bine,* îşi repetă ca o mantra Şi, astfel, reuşeşte să rămână calmă, chiar şi atunci când cooptează încă o fată la autogară. Numele ei e Cícera. Janete duce la capăt mecanic rutina amară, dar de data asta simte o răceală de neînvins. Legată la ochi, recapitulează paşii planului ei: în momentul în care Brandăo va ieşi să o aducă pe Cícera din portbagaj, va otrăvi cafeaua pe care el şi-o prepara singur. în timp ce soţul ei îşi va vizita bunica, ea o va elibera pe Cícera şi vor fugi amândouă. E posibil ca bunica să bea şi ea din cafea şi să moară, dar n-are decât. Toţi sunt o apă şi-un pământ.

Din câte a spus Veronica, durează cincisprezece minute până când otrava începe să-şi facă efectul, iar atunci când merge la bunica lui, Brandăo stă întotdeauna mai mult de atât, e sigură. Efectul stricninei îi va da de lucru soţului ei, care va muri alături de acea bătrână indiană sinistră; amândoi agitaţi, zvârcolindu-se unul lângă altul în spasme înfricoşătoare, până când li se va opri respiraţia. Nu simte nici milă, nici remuŞcare. Asta a cerut Brandăo, asta are să primească.

Când coboară din maşină, el o apucă de braţ:

— De data asta, te las să-ţi dai jos masca. Mi-ai văzut deja colivia, neam băgat în asta împreună.

Ca şi cum ar fi mers către altar, el o conduce până la intrarea cu chepeng, descoperită sub cerul înstelat. Coboară scara împreună, iar Janete se aşază pe vechiul fotoliu tapiţat cu catifea roşie. Profită ca să observe masa unde se află plita şi cafetiera şi calculează că i-ar luat mai puţin de un minut ca să facă ce trebuie.

— Cutia, vrăbiuţo!

Ascultătoare, Janete se apleacă pentru a lua cutia de lemn. Când capul ei e înconjurat de întuneric Şi aude cele două *clicuri* ale închizătorilor laterale, pe faţă i se iveşte un zâmbet răzbunător. E ultima oară când face asta. Brandão e un idiot pentru că n-o leagă niciodată, pentru că are impresia că e aceeaşi Janete supusă, de acum câteva luni. De aici o să-i vină pierzania.

Numărând minutele până când coşmarul se va sfârşi, ascultă bolborositul cafelei în cafetieră şi paşii soţului care urcă scara. Când aude scrâşnetul chepengului, ştie că e momentul să acţioneze. Trebuie să se mişte repede. *Clic, clic*, îşi dă jos cutia şi o lasă pe fotoliu. îşi plimbă degetele încordate prin sutien în căutarea flaconului şi îl găseşte imediat.

Deschide recipientul şi varsă tot conţinutul în cafetieră. în mai puţin de douăzeci de secunde, se aŞază din nou şi îşi pune cutia la loc pe cap. *Clic, clic!*

Uşurarea e atât de mare, încât nici nu ştie cât timp trece până se întoarce Brandão. Are impresia că întârzie, dar poate că nu e decât propria anxietate care încearcă s-o saboteze. Aude cum soţul ei coboară scările cu Cicera în braţe. Ea plânge, îl roagă să-i cruţe viaţa şi nici măcar zgomotul asurzitor al lanţurilor nu poate acoperi vocea puternică a disperării ei. Neînduplecat, Brandão îndeplineşte ritualul: o atârnă pe sărmană la înălţime, ia cafetiera şi iese din buncăr, trântind chepengul cu putere.

Janete mai aşteaptă încă zece minute ca să poată acţiona în siguranţă. *Clic, clic,* îşi dă cutia jos de pe cap. Cicera zboară în aer, prinsă de acoperiş cu lanţuri şi cârlige, ca o pasăre sacrificată. Janete ridică mâinile într-un gest împăciuitor, îi spune femeii să aibă răbdare, promite că o s-o scoată de acolo, dar Cicera continuă să plângă şi să geamă încetişor. Aşază masa în poziţia potrivită, aleargă până la locul de unde porneşte mănunchiul de lanţuri şi o dă jos pe fata suspendată de tavan, înaintează fără teamă, în ciuda furnicăturilor care-i cuprind tot corpul. în clipa aceea, soţul ei trebuie să fie mort.

A scos deja multe dintre cârligele înfipte în corpul Cicerei, când aude o bubuitură inexplicabilă deasupra capului ei. Brandăo năvăleşte în buncăr, scos din fire. Emană ură prin toţi porii. Janete face ochii mari, încearcă chiar să fugă, dar din cinci paşi el o ajunge, trăgând-o de părul scurt, aproape smulgând puţinul care crescuse. Ea încearcă să spună ceva, să ceară iertare, dar soţul nici n-o ascultă: îi pălmuieşte faţa, o loveşte cu picioarele în burtă, urlă de indignare.

Ea se încovoaie, arcuindu-şi spatele, încercând să-şi ia avânt ca să se elibereze din ghearele monstrului, dar, în câteva secunde, e târâtă pe pământul bătătorit şi aruncată la loc în fotoliu ca o păpuşă veche din cârpe. Şi chiar aşa se simte: învechită şi uzată. Oasele îi ard, capul îi vâjâie şi nici măcar nu încearcă să reacţioneze. în timp ce e bătută, nu vrea decât să înţeleagă ce nu a mers. Concluzia e iritant de evidentă: Brandăo a făcut cafeaua doar pentru bunica lui. Ea a presupus că o s-o bea împreună cu bătrâna, dar s-a înşelat. Indiana probabil că a murit, dar el e aici, cât se poate de viu şi de revoltat.

Amuţită de groază, Janete îl lasă pe soţul ei să-i prindă cu cătuşele pumnii şi gleznele de braţele şi picioarele fotoliului. Când Brandăo o atinge, ea îi simte pielea rece ca gheaţa, asemenea metalului care o ţintuieşte pe loc. El se îndepărtează, dezlănţuindu-şi toată furia asupra corpului Cicerei. Cum-necum, înfige din nou cârligele în spatele sărmanei şi trage lanţurile, ridicând-o în aer cu brutalitate, ca şi cum ar fi o bucată de

carne. Când capătă avânt, o învârte pe Cicera la viteză maximă pe şina prinsă de tavan, într-un zbor circular ucigător. Biata femeie urlă, vărsând sânge prin toţi porii. Janete refuză să asiste la spectacolul torturii. închide ochii. Era mai bine în cutie – imaginaţia ei nu ar fi putut niciodată să egaleze ceea ce Brandăo le face fetelor acelora.

Cicera strigă până când i se taie respiraţia, dar Janete încă mai aude fragmentele din *Acalanto para Helena* intonate de Brandăo pe măsură ce se calmează şi percepe cu precizie clipa în care fata îşi dă sufletul: liniştea brutală devorează tot spaţiul, contrastând cu strigătele înspăimântate de acum câteva secunde. E dureros, dar Janete nu are timp nici măcar să sufere, fiindcă Brandăo dă drumul lanţurilor şi se apropie de masă, unde ia un pix negru. Cu ochii injectaţi, dar fără să scoată un cuvânt, el marchează un singur punct întunecat pe bărbia lui Janete. înţelegând semnificaţia acelui simbol, ea urinează în pantaloni, îngrozită.

Lichidul cald i se prelinge pe picioarele tremurânde în timp ce Brandăo îi vâră lui Janete cutia pe cap. Captivă în întuneric, ea spune o dată *Tatăl nostru* Şi *Ave Maria.* Simte un fluid vâscos trecând prin cutie Şi scurgându-i-se prin păr, răspândindu-i-se pe tot corpul până la picioarele desculţe. Un miros inconfundabil de petrol lampant. Se roagă să se termine repede Şi îi vine să-Şi mângâie abdomenul – *binecuvântat este rodulpântecelui tău* dar cătuşele o împiedică. Nu poate nici măcar să-şi ia rămas-bun de la copil.

Totul se întâmplă cât ai clipi: ea aude piatra pentru aprindere rotindu- se, scânteia brichetei şi, în clipa următoare, flăcările îi cuprind hainele şi îi ard pielea. Lacrimile îi seacă atât de repede încât nu apucă să-i umezească faţa. Fumul începe să o sufoce şi, pe cale să-şi piardă cunoştinţa, încă mai simte mirosul de carne arsă. înainte să moară cu cutia arzându-i pe cap, ultimul gând al lui Janete e că a ajuns în iad.

28

N-a fost nevoie să mă gândesc prea mult ca să numesc ziua aceea „joia neagră”. Era cel puţin ciudat să mă întorc la „casă, dulce casă”, după tot ce se întâmplase şi să-mi dau seama că încă mai trebuia să mă confrunt cu preocupările unei mame/soţii obişnuite, începând cu dezordinea din sufragerie, unde jucăriile Lilei erau împrăştiate pe podea. Chiar atunci, o revelaţie bruscă: *copiii... Ladracu’!*

Rafael şi Lila erau la soacră-mea, doamna Bela, de nu ştiu câte zile şi, pentru că Paulo îşi prelungise Şederea la Rio, promisesem că o să vin să-i iau, dar până la urmă promisiunea se pierduse printre atâtea obligaţii. Capul a început din nou să-mi zvâcnească. M-am aşezat pe canapea în faţa televizorului oprit Şi, în timp ce îmi dădeam jos pantofii Şi îmi masam picioarele, am sunat-o pe doamna Bela punând telefonul pe difuzor. A răspuns atât de repede încât am început să mă bâlbâi.

— Do... doamna Bela, scuzaţi, Paulo mi-a trimis un mesaj Şi am uitat să vă anunţ. El se întoarce abia mâine şi eu încă sunt la muncă...

— Voi credeţi că n-am viaţă? m-a întrerupt ea. Că vă stau la dispoziţie pentru tot ce vreţi? Că sunt bunică de profesie?

— Doamna Bela, nu vă supăraţi, vă rog!

— Mai ies Şi eu, mai am Şi eu treburi, Verónica. Sunt bătrână, nu sunt moartă.

— Mâine-dimineaţă se întoarce fiul dumneavoastră şi totul revine la normal.

— Normal? a pufnit bătrâna, manifestându-şi antipatia obişnuită. Eşti o mamă groaznică, asta eşti. Şi, spre ghinionul tău, nu sunt angajată să-ţi îngrijesc copiii! O să avem o discuţie serioasă sâmbătă.

— Sâmbătă? am întrebat, fără să înţeleg.

— Sâmbătă dimineaţă e campionatul lui Rafa. Ai uitat, nu-i aşa?

— Sigur că nu! am minţit înghiţind în sec, pe cale să-mi pierd minţile, ştiind că aceste calificări la natație erau cel mai important lucru din lume pentru băiatul meu. Trebuie să închid, doamna Bela. Mulţumesc pentru

ajutor şi de data asta.

— E o chestiune de respect, a spus ea, fără să vrea câtuşi de puţin să încheie conversaţia. Nu mă respectaţi, mă trataţi ca şi cum aş avea obligaţia...

Fără să fiu atentă, am ascultat-o cel puţin cinci minute criticându-mă, dar am rămas umilă, pentru că, având nevoie de ea, nu aveam scăpare. Când am reuşit să închid, văzându-mi reflexia în ecranul întunecat al televizorului, m-a cuprins neliniştea aceea pe care o simţi când ştii că ai dat-o în bară rău de tot şi nu mai ai nicio scuză, nici măcar faţă de tine însăţi. Corpul şi mintea mea începeau să resimtă excesele.

Cu toate că abia aşteptam să mă prăbuşesc în pat, am făcut o baie. în timp ce apa caldă mi se scurgea pe spate şi sticla cabinei de duş se aburea, am reuşit să-mi recapăt perspectiva asupra lucrurilor. După ce fusesem la un pas de moarte, în mâinile lui Janete, trebuia să reechilibrez balanţa vieţii şi să pun preţ pe ceea ce era cu adevărat important. M-am gândit la Paulo şi am simţit o strângere de inimă: un soţ desăvârşit, fidel, un tovarăş, tatăl copiilor mei... Nu puteam continua să neglijez relaţia noastră. Chiar dacă nu simţeam că sunt o trădătoare – niciodată nu l-am înşelat cu adevărat, mereu a fost doar sex fără obligaţii –, am luat o hotărâre: Nelson ieşea din joc. Era o fantezie adolescentină delicioasă, dar începea să ameninţe prea mult realitatea. Copiii mei nu meritau asta, Paulo nu merita asta, căsnicia mea nu merita asta. De acum înainte, mi-am promis să fiu mai afectuoasă, mai înţelegătoare şi mai prezentă.

Mi-am pus cămaşa de noapte, calculând deja paşii revenirii triumfale: să mă trezesc devreme a doua zi dimineaţă, să mă îmbrac sexy şi să-i fac o surpriză lui Paulo la aeroport. Poate că o să se mire văzând că iau o asemenea iniţiativă, dar n-o să-mi refuze propunerea de a ne petrece dimineaţa făcând o scurtă incursiune la un motel de pe autostrada de centură înainte să-i luăm pe copii de la mama lui. O să fie distractiv. Culcată în pat, am verificat pe internet orarul de sosire al primelor zboruri de

pe ruta Rio de Janeiro – São Paulo şi mi-am setat alarma. Cred că niciodată în viaţa mea n-am adormit atât de repede.

+

Dimineaţa de vineri din São Paulo era deosebit de friguroasă, ceea ce nu era în ton cu ideea de a purta ceva provocator pentru dragul meu soţ, dar mi-am dat silinţa: o rochie scurtă şi un pardesiu cu talia marcată de o curea. Am ajuns devreme la terminalul de sosiri al aeroportului Congonhas. Mi-am trecut degetul peste dinţi ca să şterg eventualele urme de ruj roşu şi am luat în gură o pastilă de Halls negru.

Mi-am sprijinit coatele de balustrada din faţa uşii glisante, care se deschidea şi se închidea după cum ieşeau pasagerii. Lângă mine, familii fericite se îmbrăţişau reîntâlnindu-se şi un individ ţinea în mâini cartoane cu numele „Joana Alvarenga” şi „Mr. Howard Gray” Nerăbdătoare, mi s-a părut că văd silueta lui Paulo aproape de banda pentru bagaje aşteptându- şi geamantanul, dar nu era el. M-am uitat la ceas: majoritatea pasagerilor din primul zbor al dimineţii sosiseră deja, dar Paulo nu apăruse. Am început să mă învârt dintr-o parte în alta, ca un câine nerăbdător să-şi primească mâncarea. M-am apucat să-i scriu un mesaj, când am văzut un cuplu schimbând săruturi Şi râzând în timp ce se îndrepta spre ieşire. Ceva mi-a sunat familiar, dar uşa s-a închis înainte să pot fi sigură.

Paulo? Era imposibil. Nu era cu Mârio? Am aşteptat înfrigurată să treacă un alt grup de pasageri şi m-am ascuns lateral, într-un colţ unde nu puteam fi văzută dinspre terminalul de sosiri. Bătăile inimii mele scăpaseră de sub control într-o asemenea măsură încât simţeam că o să fac infarct. Când uşile s-au deschis din nou... El era, fără urmă de îndoială, îmbrăţişând o blondă înaltă, mai slabă decât mine. Mi-au tremurat picioarele văzând-o cum îşi trecea mâinile peste spatele soţului meu cu o intimitate uluitoare. Când s-au apropiat mai mult, am recunoscut-o pe vagabondă: Caria. Lucra cu Paulo de ani buni şi eu nu bănuisem niciodată nimic, în legătură cu ea sau cu oricare alta!

Năucit, creierul meu căuta fragmente de conversaţie, eventuale insinuări, amintiri despre orice fel de indiciu pornind de la care aş fi putut deduce din timp absurditatea aceea. La ce oră mă înşela Paulo? Mereu punctual, respectând planificările şi programele... Când avea timp s-o pună de una mică cu fufa aia, la ora prânzului? Mi-am lovit capul cu pumnii, repetându-mi: *proasto, proasto, proasto*!

Fără să pierd vremea, m-am ascuns după o coloană, pe când cei doi ieşeau ţinându-se de mână, fiecare ducându-şi bagajul. A fost nevoie de foarte mult autocontrol ca să nu-i surprind în flagrant ca la cinema, să nu mă reped la răpitoarea aia, să-i trag o mamă de bătaie şi să-i sparg dinţii nemernicului. Dar nu voiam să acţionez impulsiv. încă tremurând, am urmărit cuplul surâzător în timp ce coborau pe pasarelă către taxiuri.

în timp ce ei se aşezau la rând pentru a lua taxiuri obişnuite, eu m-am îndreptat spre taxiurile executive, unde nu era prea aglomerat. I-am lăsat pe câţiva pasageri să mi-o ia înainte, sincronizându-mi paşii cu Paulo şi nenorocita aia. Vorbeau privindu-se în ochi, el îşi trecea mâna peste obrajii ei, cu aceeaşi afecţiune pe care mi-o arăta cândva mie. Era, fără îndoială, o despărţire dificilă după o întâlnire savuroasă, plină de iubire. S-au sărutat pentru ultima oară pe obraz şi au luat taxiuri separate. M-am hotărât să mă ţin după Caria. Trebuia să aflu totul despre neruşinata care îmi submina familia.

Mi s-a întors stomacul pe dos Şi mi-a venit în gură un gust de vomă, chiar şi după pastila Halls. Am mers înainte pe bulevardul Rubem Berta, luând-o la dreapta pe bulevardul Indianopolis. în cartierul Jabaquara, taxiul ei s-a oprit în faţa unei case simple cu etaj, cu o mică curte şi o verandă îngustă. Caria a coborât din maşină şi a scos un mic strigăt de bucurie, în timp ce un copil de vreo patru ani străbătea gazonul îndreptându-se către ea. Bona care avea grijă de băieţel a venit imediat în urma lui.

în timp ce ea îşi îmbrăţişa copilul şi îl învârtea în aer, am simţit cum mi se răceşte corpul şi am avut senzaţia că o să

leşin. Inimaginabilul se întâmpla sub ochii mei: băiatul era leit Rafa când era mic. Aceeaşi faţă rotundă, acelaşi nas subţire cu pistrui, aceiaşi ochi migdalaţi pe care Paulo îi moştenise de la doamna Bela. Soţul meu avea altă familie. Altă viaţă, altă casă, altă femeie. De asta se purta aşa frumos cu mine şi era atât de indulgent. Nu simţea iubire faţă de mine, ci doar vinovăţie.

Până la urmă, Şoferul de taxi m-a întrebat dacă sunt bine, dar, înainte să încerc să dau vreun răspuns, am deschis portiera şi mi-am vărsat cafeaua de dimineaţă pe trotuar. El a aşteptat resemnat, nici măcar nu mi-a reproşat că stropesc covoraşul maşinii. Simţind un nod amar în gât, m-am şters la gură cu antebraţul şi i-am spus Şoferului să plecăm de acolo.

— Unde?

I-am dat adresa azilului şi m-am ghemuit din nou pe bancheta din spate, fără să plâng. O viaţă de minciuni... Erau împreună de mulţi ani, băiatul era dovada vie. De câte ori mă vorbise de rău Paulo în faţa ei? Cu siguranţă râdeau de mine, se distrau pe seama problemelor mele, el îi arăta fotografiile noastre şi aproape că auzeam comentariile răutăcioase pe care vaca le făcea despre „prima doamnă”.

Am reuşit să-mi înăbuş Şuvoiul de lacrimi până când am ajuns în braţele tatălui meu. M-am cuibărit ca un copil îndurerat, dorindu-mi să dispar. Ce bine că el nu era conştient şi nu putea înţelege nenorocirea aceea. Oarbă, complet oarbă. Ruşinea dracului – n-am putut să văd la mine acasă ce vedeam acum, în plină zi, pe stradă! Oare mai ştia cineva?

Am petrecut după-amiaza acolo, strângând în braţe corpul osos şi zbârcit al tatălui meu, tară să mă mişc mai mult de câţiva centimetri, încet, furia a luat locul tristeţii. Suspinele s-au domolit, s-au rărit şi respiraţia mi-a revenit la normal. M-am spălat pe faţă fără grabă, examinând petele roşii din jurul ochilor, nasul umflat ca de clovn. O paiaţă, o fraieră amăgită de Paulo, asta eram. Deja se lăsa întunericul. M- am aranjat cum am putut, i-am dat tatei un sărut de despărţire şi am plecat să încerc să recuperez ce mai rămânea. N-am simţit niciodată ceva

mai rău decât autocompătimirea aceea.

Mobilul afişa cinci apeluri pierdute de la Paulo. *Ducă-se dracului*, mi- am spus, în timp ce chemam un Uber. Aplicaţia m-a notificat că maşina urmează să sosească în aproximativ Şase minute. în clipa în care mi-am pus mobilul la loc în buzunar, am simţit cum cineva mă atinge pe umăr. Când m-am uitat, nu mi-a venit să cred. în blugi, cămaşă roz Şi cu un zâmbet idiot pe faţă, Gregorio era la câţiva centimetri distanţă de mine.

— A fost o zi plină, nu, prinţeso?

Am înghiţit în sec, atât de inertă, încât nici măcar n-am reacţionat. Am încercat să-mi şterg lacrimile cu un gest jalnic. El mi-a apucat braţele cu brutalitate, înfigându-mi în piele degetele lui cu unghii roase:

— Crezi că numai tu obţii ce vrei, Verónica? Te urmăresc de ieri, am văzut faţa fufei ăleia căreia i-ai dat stricnina. Indiferent ce pui la cale, o să-ţi stric planurile! Eşti o poliţistă de rahat, o glumă proastă.

— Dă-mi drumul! Dacă te pui cu mine, o să sfârşeşti linşat în public, necrofil scârbos ce eşti, nu scapi nici în gaură de Şarpe.

— Nu-i nicio problemă. Şi eu pot să te în fund, sinucigaşă-fiică-de- poliţist-corupt ce eşti. Ştiu toată schema, am făcut cercetări azi-noapte.

Şeful tău o să dea de dracu' atunci când o să afle despre investigaţiile tale ilegale şi o să trebuiască să explice că, de fapt, comisarul Julio Torres trăieşte bine sănătos.

Nu ştia că tata e în stare vegetativă.

— Cred că n-ai cercetat destul. Ar trebui să-ţi fie mai frică de tata decât de mine. A depus mărturie împotriva complicilor lui, şi-a încheiat socotelile cu legea, ceea ce nu e cazul tău.

O clipă, Gregorio a ezitat. Ameninţările lui se dovedeau a fi goale. Cu toate astea, a ripostat, crispându-se:

— Ai grijă, prinţeso, când îi iei totul unui om, el nu mai

are nimic de pierdut. Dacă mă dai pe faţă pe reţelele de socializare, dezvălui şi eu cine eşti, înainte ca postarea ta să strângă o sută de like-uri.

îmi venea să-l scuip în faţă, dar am continuat să-l privesc în ochi:

— O să mai am nevoie de o favoare din partea ta, probabil zilele următoare. Dacă faci ce-ţi cer, fără să pui întrebări, îţi dau filmarea aia scârboasă şi te las în pace. Pe cuvânt de onoare.

— Onoare pe dracu'! Vrei un sfat, prinţeso? încearcă să te mişti repede. Nu uita că şi eu pot să fac un număr de magie şi să-ţi distrug viaţa perfectă. Valea, zdreanţă ce eşti!

29

Oglinda din liftul clădirii reflecta o Veronica zdrobită, cu ochii umflaţi, umerii căzuţi Şi părul în neorânduială, de parcă noianul de veşti mi-ar fi secătuit toată energia vitală. E impresionant cum viaţa îţi poate rezerva surpriză neplăcută, după surpriză neplăcută. După ce că toate se întorseseră cu susul în jos, acel casanova dement chiar credea că are dreptul să mă amenințe? În fond, nenorocitul habar n-avea în ce se bagă, dar eu ştiam: mulţi se ardeau când aveau de-a face cu lumea traficului de droguri şi a corupţiei instituţionale, era foarte probabil ca el s-o sfârşească rău dacă încerca să zgândăre cuibul de viespi şi să dezvăluie că tata era în viaţă. Oricum, nu era problema mea – Gregorio n-avea decât să descopere singur cât de greu atârna cutia Pandorei din trecutul meu.

Am vârât cheia în broască, privind uşa casei încă închise. Mă simţeam ca şi cum aş fi fost golită pe dinăuntru, ca şi cum o nicovală mi-ar fi strivit pieptul. Nu aveam idee cum să-mi continui „viaţa perfectă”. Am respirat adânc şi am deschis uşa, cu ochii închişi. Neauzind nicio reacţie, mi-am dat seama că sufrageria e goală şi am intrat, simţind o uşurare stranie. Mi-am lăsat geanta de o tonă pe primul fotoliu şi, doar din obişnuinţă, m-am uitat la mobil: niciun apel nou, nici de la Carvana, nici de la Nelson, nici de la Paulo.

Ca şi cum aş fi avut greutăţi de plumb prinse de picioare, m-am târât pe coridor până în camera copiilor. Dormeau adânc în semiîntuneric; nevinovaţi prinşi în mizeriile adulţilor. Slipul, casca de baie şi halatul lui Rafa erau deja împăturite pe scaun, pregătite pentru ziua cea mare care urma. Copiii de vârsta lui văd obiectivele doar pe termen scurt, dar noi nu le dăm importanţă. M-am apropiat ca să îi sărut pe frunte, dar m-am oprit la câţiva centimetri distanţă. Nu eram o mamă convenţională, nu îmi veneram copiii mai mult decât orice Şi nici nu muream de dorul lor. Dintr- un motiv sau altul, nu am simţit că am dreptul să-i sărut în seara aceea. Era ca Şi cum căsnicia Şi maternitatea ar fi murit împreună.

30

Tolănit în patul nostru, Paul zapa canalele din pachetul de televiziune prin cablu, cu corpul pe jumătate ascuns sub aşternuturi. Când m-a văzut,

s-a ridicat dintr-o săritură, deschizând braţele plin de afecţiune:

— Iubi, ce dor mi-a fost de tine! Te aşteptam să terminăm vinul ăla!

Când venea vorba de *terminat*, nu la vin mă gândeam eu. Am afişat un
zâmbet obosit şi i-am refuzat buzele ţuguiate ca să mă sărute:

— Azi nu pot, sunt epuizată.

Abia am putut să-i privesc faţa. Am alergat în baie, am încuiat uşa şi am început să mă dezbrac. Neobosit, Paulo a bătut uşor la uşă de două ori, după care mi-a spus, senzual:

— Lasă-mă să intru!

Nici măcar nu m-am obosit să răspund. Am curăţat urmele de machiaj întinat pe care încă le aveam pe faţă şi am pornit apa fierbinte. Am intrat sub duş, udându-mi până şi capul, rugându-mă să îmi fie spălat şi sufletul. Senzaţia de arsură pe piele chiar îmi plăcea, provocându-mi o oarecare durere fizică alături de cea emoţională. Aburii formau o ceaţă care mă împiedica să dau ochii cu oglinda şi, astfel, vocea insistentă a lui Paulo venită din spatele uşii era doar o fantasmă îndepărtată.

— Eşti bine, Vero? a întrebat el când am ieşit din baie înfăşurată în prosop, după câteva minute. Te porţi ciudat... S-a întâmplat ceva neobişnuit?

S-a întâmplat, Paulo, s-a întâmplat că-ţi bagi scula aia mizerabilă în vaca blondă de Caria de ani de zile ***Şi*** *eu, ca o bleagă încornorată, habar n-aveam de nimic, îmi venea să-i zic, dar n-am spus decât:*

— Nimic, dragule. Totul e în ordine.

Nu era vremea să-l confrunt, Şi nici nu voiam. Amestecul de dezamăgire şi furie e de obicei foarte prost când trebuie să iei decizii. Paulo mă cunoştea suficient de bine ca să nu înghită o minciună atât de evidentă:

— Vorbeşte cu mine, Vero!

— Sunt obosită, Paulo, asta-i tot, am spus. Nu mai eram în stare să-i spun *Tigrule.* Se întâmplă atâtea lucruri. Trafic, victime dispărute, Şedinţe cu echipa mâine şi duminică la

secţie. Ca de obicei, nimic personal.

— O să lucrezi în weekend? Şi campionatul lui Rafa?

— Nu pierd pentru nimic în lume calificările băiatului meu, stai liniştit! Dar pe urmă trebuie să fug la secţie. Aşa au fost toate sfârşiturile de săptămână, în ultima vreme, nu?

Cu coada ochiului, i-am observat reacţia: a schiţat un mic zâmbet, ridicând din umeri Şi înclinând uŞor capul la stânga.

— Şi eu am o Şedinţă plicticoasă duminică, a spus neruşinatul. Şi s-ar putea să fie nevoie să merg săptămâna viitoare la Rio ca să închei afacerea cu un client. Nu doar la tine la serviciu e mult de lucru, Vero!

Fără îndoială, urma să aibă „mult de lucru" cu Caria săptămâna următoare. În timp ce mă întorceam spre baie, acum în cămaşă de noapte, am avut un flash, întrezărind o scenă în care alergam scoasă din minţi până în camera copiilor, scoteam din penar foarfecă fără vârf pe care ei o foloseau pentru lucrările de la Şcoală şi îi tăiam mădularul lui Paulo. Era un fetiş sordid să-l văd urlând de durere şi sângerând până la moarte deasupra cuverturii de in pe care doamna Bela ne-o cumpărase la ultima aniversare a căsătoriei. Probabil că am zâmbit la gândul ăsta, pentru că Paulo m-a întrebat:

— De ce râzi, Vero?

— E doar imaginaţia mea.

în baie, am deschis uşa dulăpiorului cu medicamente şi mi-am turnat pastilele de Rivotril direct pe limbă.

— La ce oră plecăm mâine? am întrebat.

— Concursul începe la zece.

— TrezeSte-mă, bine?

M-am înfăşurat în pătură, cu spatele la el, Şi am închis ochii gândindu- mă o clipă la Janete. Oare cum era să dormi în fiecare noapte lângă un ucigaş în serie? Dintr-un motiv sau altul, în momentul acela, Paulo mi se părea mai crud şi mai periculos decât orice serial killer. Era un trădător cinic, asta era. Am crezut că n-o să pot închide ochii toată noaptea, dar, când el nici măcar nu începuse să sforăie ca un porc, eu deja dormeam tun, afundată într-un somn imposibil, în care totul era

frumos, perfect Şi armonios.

♦

Aşa cum ştie orice femeie cu probleme în familie, Rivotril e perfect pentru dormit, dar groaznic când te trezeşti a doua zi. în timp ce creştea zarva pe care o făceau copiii pregătindu-se pentru eveniment, capul meu era în continuare cufundat în ceaţă. încet, mi-am pus blugii, bluza neagră şi nişte botine roşii, vechi, cu care trecusem prin multe. Am privit pe fereastră. Cerul era plin de nori negri, prevestind că o să plouă torenţial în
São Paulo. Doar din precauţie, mi-am înfăşurat la gât un fular roŞu sângeriu. Asta-mi mai lipsea, să mă îmbolnăvesc.

Când am ajuns în sufragerie, m-am apropiat de Rafa încercând să-l încurajez. I-am apucat mâinile reci ca gheaţa şi l-am privit cu o expresie fermă. Vedeam în ochişorii lui cât de emoţionat era. Paulo a încercat să facă o glumă, dar l-am ignorat, menţinând contactul vizual cu băiatul meu. O terminasem cu javra aia. Nici măcar nu-mi mai păsa dacă îşi dădea seama că era ceva foarte în neregulă cu mariajul nostru.

— Hai să mergem! am spus, îndreptându-mă către măsuţa de lângă canapea ca să iau cheia de la maşină.

Mesajul era clar: *De data asta conduc eu, dragul meu. Dacă te împotriveşti, sunt în stare să te muŞc.* Paulo n-a îndrăznit să se împotrivească. Singura calitate a soţilor ăstora e că ştiu să tacă atunci când eşti cu capsa pusă.

Drumul cu maşina a avut loc în tăcere deplină – fiecare era preocupat de propriile tensiuni. în hala unde se afla piscina acoperită a clubului, am dat peste harababura care însoţea orice eveniment de nataţie: băieţi şi fete făcând exerciţii de încălzire şi întindere, mame ţinând halate de baie şi accesorii, taţi aşezaţi pe băncile de lemn discutând despre ultimii timpi atinşi de copiii lor, un miros greţos de clor plutind peste tot.

Pentru mine, să asist la acele momente era ca şi cum aş fi văzut un film lituanian – scene dintr-o lume străină, vag familiare, care se desfăşurau în faţa mea fără să înţeleg nimic. Mă simţeam ruptă de oameni, de emoţiile Şi discuţiile lor. Pe

parcursul întregii competiţii, am ţinut mobilul strâns în mâna dreaptă. Era o conexiune cu lumea reală: verificam ecranul din minut în minut ca să mă asigur că nu a sunat Janete. Era deja sâmbătă. Cu siguranţă avusese Şansa să facă ceea ce stabilisem. Dar... nimic.

Ca să mă calmez, am ajuns la concluzia că se hotărâse să-l otrăvească pe Brandão abia duminică la prânz, o logică rezonabilă pentru familia tradiţională braziliană: *Poftim, iubitule, orez cu fasole, muŞchi de vită Şi cartofi prăjiţi, întâmplător, în loc de sare am pus stricnină pe cartofi, bine? Mănâncă până te saturi cât timp eu mă uit la* Domingão de Faustão-{—\ *Hai, îndoapă-te...* Mi s-a părut amuzant să mi-l imaginez pe Brandão sufocându-se din cauza otrăvii, scoţând un gâjâit din gât, în timp ce se luptă înfrigurat să soarbă un strop de aer şi zgârie cu unghiile tăblia mesei, încercând să se agaţe de ceva. Ce păcat că nu puteam fi de faţă la momentul acela – mult mai emoţionant decât opt copii în costume de baie aliniaţi ca să concureze pentru o medalie de plastic!

Moartea lentă şi dureroasă a lui Brandão era privilegiul exclusiv al lui Janete. Eu aveam să intervin abia apoi, pentru a-l Şantaja pe Gregorio ca să emită un raport conform căruia moartea a avut loc din cauze naturale. Faptul că el descoperise adevărul despre tatăl meu nu schimba cu nimic planurile – Gregorio avea mult mai mult de pierdut decât mine; fără îndoială, avea să mă asculte.

Primul pistol de start a răsunat, făcându-mă să revin, speriată, la realitate. Mi-am întins spatele, luând o ţinută dreaptă, şi m-am concentrat asupra înotătorilor care s-au aruncat în piscină. încă nu era grupul lui Rafa, ci participanţii la proba de înot pe spate. Am profitam ca să-mi arunc privirea către persoanele aşezate în tribunele din jurul piscinei. Dacă vaca de Caria venise acolo ca să-mi vadă copilul, poate că până la urmă aveam să-mi folosesc propriul pistol.

Tocmai se terminase prima competiţie când a sosit doamna Bela, foarte afectată, ţinând cu amândouă mâinile poşeta

Michael Kors asortată cu pantofii. Fără să scoată un cuvânt, s-a aşezat lângă mine şi a tuşit uşor ca să-mi atragă atenţia.

— Bună ziua şi dumneavoastră, doamna Bela!

Ea a replicat ceva, făcând pe jignita, dar nu mai aveam răbdare pentru jocul acela. Cel care a salvat situaţia a fost Rafa, abătându-se din drumul către marginea piscinei ca să vină să mă pupe:

— Mamă, urează-mi noroc! începe acum!

Am sărutat fruntea băiatului meu.

— Dă ce ai mai bun, voinicule! Arată de ce eşti în stare!

A plecat în fugă şi s-a instalat la „locul lui u, în timp ce eu mă miram cât de mult crescuse, era deja un băietan. într-o piscină de douăzeci şi cinci de metri, proba stil bras durează mai puţin de un minut. S-a auzit pistolul de start şi Rafa s-a scufundat în piscină, alături de colegii lui. Aproape de bazin, Paulo striga indicaţii de *tată-model* de fiecare dată când Rafa scotea capul din apă. Agitându-se lângă mine, doamna Bela scotea mici strigăte de bucurie.

Ţeapănă, cu mâinile împreunate, mi-am fixat privirea asupra competiţiei şi nu am eliberat toată adrenalina, decât atunci când Rafa a ajuns la sosire pe primul loc, cu o lovitură de braţ înaintea următorului copil. Am strigat din toată puterea, eliberându-mi sufletul de extenuarea acumulată. Poate chiar am întrecut puţin măsura, pentru că doamna Bela şi câţiva părinţi mă priveau cam jenaţi.

Rafa s-a urcat pe podium mândru de realizarea lui şi, pentru că îl cunoşteam bine, mi-am dat seama că se străduia să nu plângă – aşa cum îl învăţase Paulo, cu un machism ridicol, să facă în astfel de cazuri. Mai târziu, în timp ce luam prânzul în apropiere, într-un local deschis recent, unde se serveau hamburgeri, Rafa s-a lăudat cu timpii pe care îi obţinuse la proba individuală şi la ştafetă mixt.

— Felicitări, băiatul meu! am spus, şi am continuat imediat să-mi devorez hamburgerul cu bacon şi brânză gouda, care era un deliciu.

în momentele de haos complet, nicio dietă nu mă putea împiedica să fiu fericită (sau cel puţin să-mi fac fericit stomacul).

— Ce s-a întâmplat, Vero? Eşti foarte tăcută, m-a provocat doamna Bela, alegând cartofii ţărăneşti din platoul ei. Ţi-a mâncat pisica limba?

— Şi încă ce pisică! am răspuns cu gura plină.

Paulo a privit spre mama lui, crezând că mă refeream la doamna Bela. Era mai bine să tac din gură. Am terminat hamburgerul, mototolind Şerveţelul, şi m-am ridicat înainte de desert.

— Oameni buni, scuzaţi-mă, dar am o Şedinţă. Rafa, micuţule, am spus, ciufulindu-i părul, tu eşti mândria mea!

— Nu sunt micuţ, mama...

Mi-am luat geanta şi am lăsat o bancnotă de o sută de reali pe masă.

— Lasă că plătesc eu, Vero, a spus Paulo.

N-am făcut pe dificila. Am pus bancnota la loc în portofel, gândindu- mă că, într-un fel, cu asta începea separarea bunurilor. Mai mult ca niciodată, trebuia să fac economii.

M-am urcat în Honda Şi am pornit la întâmplare, neŞtiind ce să fac restul zilei. Am trecut prin faţa unei benzinării ieftine Şi, pentru că rezervorul era gata să se golească, m-am hotărât să fac plinul. Angajatul care a venit să mă servească era incredibil: piele arămie, braţe musculoase, lucrate la sală, mânjite de unsoare, ieşind din salopeta de serviciu. Când s-a aplecat la fereastră ca să întrebe cât să pună, aproape că m-a devorat din priviri cu ochii lui verzi, care îi împodobeau faţa cu trăsături rustice – era exact genul de pierde-vară nepotrivit pentru căsătorie, dar perfect pentru tras la pompă.

Heloisa, o prietenă veche, căsătorită cu un antreprenor de la o reţea de supermarketuri, era specialistă în bărbaţii de acest tip: în general, tineri de la periferie, prestatori de servicii, cu corp sexy, fără maniere, needucaţi, dar extraordinar de buni la pat, care te regulează fără milă, regii futaiului magic fără

obligaţii şi responsabilităţi. Helo nu rezista în faţa unui responsabil de parcare, a unui curier sau a unui agent de securitate dintr-un magazin, şi-o trăgea cu toţi, ba chiar inventase şi o clasificare bazată pe comparaţii cu băuturi alcoolice. îmi amintesc, de exemplu, că bărbatul Orloff e cel care după câteva doze vrea să se întoarcă acasă şi că bărbatul fructe roşii e foarte dulce şi până la urmă devine greţos.

Nu ştiam din ce categorie făcea parte angajatul de la benzinărie, dar ştiam cât se poate de bine ce voiam să fac cu el. La urma urmei, de ce nu? Deja nu mă mai apăsa vinovăţia. După un schimb rapid de priviri, l-am rugat să-mi echilibreze pneurile şi am întrebat de cheia de la baia femeilor. A înţeles mesajul: în câteva minute, coastele mele urcau şi coborau atingându-se de faianţa veche şi rece ca gheaţa din locul acela cam sordid, în timp ce angajatul de la benzinărie gâfâia fără oprire, iar eu încercam să mă concentrez ca să ajung la orgasm. Partea bună a sexului pur Şi simplu fizic e că nu necesită nici practică, nici pricepere. Pentru prima dată după multe zile, simţeam cu adevărat plăcere.

Când am terminat, m-am apucat să mă aranjez, făcându-mă din nou frumoasă şi devreme acasă, şi l-am răsplătit pentru serviciu cu un bacşiş generos. Nu ştiu dacă se încadra în clasificarea lui Helo, dar angajatul de la benzinărie era cu siguranţă o bere *long nect.* ambalajul nu era cine Ştie ce, dar restul...

Pentru că mai aveam destul timp de pierdut, m-am îndreptat spre secţie. Clădirea era aproape goală, doar poliţiştii aflaţi pe tură străbăteau coridoarele înguste, inundate de lumină rece. La etajul meu nu era aproape nimeni, aşa că mi-am permis luxul de a intra în biroul lui Carvana şi de a trage un pui de somn restul după-amiezii. M-am trezit abia pe la opt seara, când mobilul m-a notificat că am primit un mesaj de la Paulo: *Verâ, e o urgenţă la muncă. S-ar putea să mă întorc azi la Rio. Te anunţ Pup.* Ştii ce e cel mai rău? Nici nu m-am sinchisit de minciuna asta sfruntată. Tata zicea mereu: mai rău decât cineva care-ţi

face reproşuri e cineva care te lasă în plata Domnului. Eu îl lăsasem pe Paulo în plata Domnului. Am profitat ca să verific a mia oară apelurile pierdute şi mesajele de pe mobil. Niciun semn de la Janete. *Măcar duminica să aducă veşti bune,* mi-am spus, dar nici puterea gândirii pozitive nu era în stare să salveze acel sfârşit de săptămână.

Paulo era plecat, Rafa mersese să doarmă acasă la un prieten de la înot, iar Lila la o prietenă. Cât timp nu izbucnea din nou războiul cu Brandão, ştiam că e vremea să încep să mă înarmez pentru un alt război: cel din familie. Urma să strâng extrasele bancare ale conturilor noastre pe ultimii ani, documentele care confirmau cheltuielile casei, fluturaşii de salariu primiţi de la firma unde lucra Paulo, şi, pe lângă asta, să-l fotografiez cu amanta ca să-l conving pe judecătorul de la tribunalul pentru familie că eu eram victima acelei canalii. Când aveam să cer divorţul, nu mă îndoiam câtuşi de puţin că Paulo o să se transforme într-un monstru Şi o să se apuce să-şi şteargă urmele. Doar atunci când vine vorba de bani cunoşti omul, ăsta-i adevărul.

Mi-am petrecut dimineaţa de duminică separând toate aceste documente şi căutând pe internet jurisprudenţa recentă în ceea ce priveşte divorţurile şi împărţirea bunurilor. Să angajez un avocat ar fi costat o avere Şi era exclus în momentul acela. în plus, spre ghinionul meu, am înţeles că nu prea aveam pe ce să mă lupt. într-adevăr, Paulo avea o sumă frumoasă în contul nostru comun, dar apartamentul nostru, de exemplu, era trecut pe numele lui, era un bun de familie, o moştenire de la răposatul lui tată, şi nu ar fi intrat la partaj. Când aveam s-o luăm fiecare pe drumul lui, eu aveam să rămân săracă lipită. Poate reuşeam să fac rost măcar de o pensie alimentară bună pentru copii.

După ce mi-am încheiat analizele, am început să mă gândesc la o strategie ca să îl fotografiez cu Caria. Poate că era nevoie să călătoresc la Rio şi să surprind momentele cele mai compromiţătoare ale porumbeilor. Dumnezeu ştie unde aveam

să găsesc timp şi bani ca să mă lansez într-o astfel de urmărire. Pe la patru după-amiaza, m-am dus să-i iau pe copii şi am răspuns cu un *OK, dragule* la mesajele lui în care mă anunţa că o să rămână la Rio toată săptămâna.

Mi-am petrecut restul duminicii în pijama pe canapea, îndopându-mă cu îngheţată în trei culori şi zapând filme şi seriale pe Netflix – pierdeam mai mult timp căutând la ce să mă uit decât *uitându-mă* efectiv la ceva. Al Şaselea simţ al copiilor i-a făcut să stea liniştiţi la ei în cameră, absorbiţi de calculator sau de jocurile video, şi să nu-mi pună răbdarea la încercare. Noaptea de duminică a adus în forţă un nou acces de depresie. A fost suficient să aud genericul de la *Fantástico*[1]*—*[1] Şi am simţit o pornire necontrolată de a izbucni în plâns. în fond, noi nu eram nimic, viaţa noastră nu era nimic. Tot ce construisem nu era decât praf. Ce mă deosebea de Janete?

Chiar atunci, am hotărât că trebuie să iau atitudine. Tăcerea ei prelungită începea să capete conotaţii prea ameninţătoare. Ceasul arăta ora unsprezece seara, dar ştiam că Nelson e treaz. L-am sunat şi a răspuns imediat.

— Nerdson, iubitule, poţi să verifici programul batalionului lui Brandão? Trebuie să ştiu dacă e de serviciu mâine...

— De ce? am perceput imediat entuziasmul din vocea lui. Vreo noutate?

— Niciuna. De fapt, asta e problema.

— Vero, Vero... Ai vorbit cu Carvana? I-ai spus tot?

— Mâine îi spun sigur, promit! am minţit cu neruşinare. îmi faci rost de informaţia asta, *please?*

în câteva minute, aveam răspunsul.

♦

în ciuda vremii urâte de la sfârşitul săptămânii, ziua de luni a început cu soare. Am plecat devreme, purtând o altă versiune a ţinutei dintotdeauna, ceea ce varia fiind doar alegerea pantofilor potriviţi, şi am luat-o pe o arteră secundară către Parque de Carmo. Am ocolit de două ori strada pe care stăteau

Brandăo şi Janete. Să le privesc casa printre atâtea locuinţe umile avea un impact neaşteptat asupra mea. într-un timp scurt, trecusem prin atâtea lucruri acolo.

Am cercetat ferestrele căutând vreun semn de viaţă: nimic. Maşina lui Brandăo nu era nici ea în locul de parcare, ceea ce era un semn bun. Mi- am parcat Honda departe, pregătită pentru o fugă rapidă, şi m-am îndreptat spre casă. Doar din reflex am privit peste umăr, dar nu era nimeni în spatele meu – doar nişte copii care jucau fotbal, la două străzi depărtare.

Când m-am apropiat de gard, am avut senzaţia că sunt observată, dar probabil doar mi se părea. Poate că era bătrâna vecină amatoare de bârfe, în clipa aceea, m-am gândit că ar fi trebuit să-l anunţ pe Nelson că urmează să trec pe la Janete înainte să merg la secţie. Era important să ştie cineva unde sunt în caz că se întâmpla ceva. Era prea târziu. Deja mă apropiam de casă, tristeţea se risipea şi adrenalina se instalase cât ai clipi. Nu puteam da înapoi.

La intrarea în casă, am găsit doi saci negri de gunoi. I-am dus până în spate ca să îi pot examina mai îndeaproape. Am desfăcut nodurile, aşteptându-mă la mirosul acela groaznic de mâncare stricată şi mizerie, dar mirosul nu a venit. Spre surprinderea mea, în cei doi saci nu erau decât hârtii rupte în bucăţi şi haine de femeie, nici urmă de resturi de alimente. Unde mâncau? Am recunoscut imediat o bluză înflorată a lui Janete, făcută zdrenţe. M-a cuprins exasperarea Şi am răscolit printre hârtii, găsind în scurt timp ceea ce, în mod sigur, ştiam că am să găsesc: intégramele ei. Janete nu le-ar fi aruncat niciodată. Terifianta descoperire a revistelor m-a lovit din plin: se întâmplase ceva rău. O clipă, m-am rugat ca ea să fi renunţat să-şi ucidă soţul şi să fi fugit. Poate că era în ţinutul ei natal, alături de familie. Ori asta, ori... *era moartă.*

Am simţit cum mi se usucă gura, cum începe să mi se învârtă capul, dar nu m-am lăsat descurajată. Era doar o supoziţie, nu? Am pus totul la loc cu grijă, îndreptându-mă către uşa din spatele casei, pe care ştiam deja cum să o deschid cu forţa.

Când am făcut primii paşi înăuntru, luminat doar de razele de soare care pătrundeau prin draperii, mi-am dat seama că nu se vedea niciun semn de locuire. Nici vase murdare în chiuvetă, nici farfurii aşezate în uscător, frigider gol, maşină de spălat goală, nicio rufă pusă la uscat. Pe masa din sufragerie, doar bibelouri decorative. Era ca o locuinţă gata de închiriat.

Chiar mai rău de atât, era ca un mausoleu abandonat. Am trecut două degete peste masa din mijlocul camerei şi am descoperit un strat de praf depus de-a lungul sfârşitului de săptămână. Prea ciudat. Janete avea mania curăţeniei şi n-ar fi lăsat niciodată casa să ajungă în starea aceea, înfiorată, am mers mai departe către dormitorul matrimonial. Fără să vreau, ochii mi se umpleau de lacrimi şi mi-i ştergeam cu antebraţul în timp ce deschideam dulapurile şi sertarele comodei. Doar haine de bărbat, lucrurile lui Brandăo. în baie, pe masa de toaletă, nimic. Nicio urmă a lui Janete.

M-am aşezat pe vasul de toaletă, năucită, şi mi-am scuturat capul. Totul îmi părea o halucinaţie. Brandăo o ştersese pe Janete din viaţa lui. Ea devenise o fantomă. Dacă îi povesteam totul lui Carvana, cum dovedeam că era reală? M-am spălat pe faţă în chiuvetă, încercând să rămân calmă şi să gândesc raţional. Am alergat la noptiera lui Janete, dar în sertarul ei nu era decât micuţa cheie. *Rahat, rahat, rahat...* Cum poţi face să dispară o persoană cu atâta uşurinţă?

Asemenea unei voci care îmi Şoptea în ureche, mi-a venit ideea să încerc cheiţa ca să deschid sertarul încuiat al lui Brandăo. Pentru că mobilele erau identice, a funcţionat. Am avut mare grijă să nu mut nimic şi am căutat în plicul mov. Bileţelele de dragoste nu mai erau, rămâneau doar fotografia decolorată şi... cartea de identitate a lui Janete! M-am cutremurat când am găsit actul acela de identitate. N-am putut să nu compar fotografia 3x4 plastifiată cu cealaltă fotografie, de data asta nu atât de sigură că era aceeaşi persoană. Ceva nu era în ordine, dar nu îmi dădeam seama ce. Poate că Nelson ar fi fost în stare să mă ajute.

Am pus documentele în geantă, fără să-mi pese că Brandăo o să vadă că lipsesc. Era o declaraţie de război. Eram gata să încui la loc sertarul când privirea mi s-a oprit puţin asupra muniţiei de calibru 380. De data asta, am observat o noutate: alături de muniţie se afla pistolul – o armă neînregistrată, poate furată mai demult din alt stat. Din impuls, am luat cu mine arma şi un pumn de cartuşe nefolosite. Am ieşit din casă pe uşa din spate, asigurându-mă că nu lăsasem în urmă nimic. Cu geanta pe umăr, am luat câte un sac de gunoi în fiecare mână şi i-am aruncat pe scaunul de lângă Şofer al maşinii mele.

Am ajuns la secţie pe la unu, mimând dezinvoltura, ca şi cum aş fi venit devreme. Carvana plecase să ia masa, iar pe biroul meu erau zeci de cerinţe notate pe bucăţele de hârtie – bătrânul chiar nu se împăca deloc cu e-mailurile. M-am apucat să îndeplinesc ordinele cele mai urgente, dar în curând am renunţat: nu îmi stătea deloc capul la asta. Am intrat pe Facebook, încercând să găsesc persoane din Jales, oraşul de unde era
Janete, care să aibă numele ei de dinainte de căsătorie. Am intrat în contact cu trei dintre ele, informându-le printr-un mesaj că sunt de la poliţie şi am nevoie de informaţii. Două au părut neîncrezătoare şi au refuzat să îmi dea datele de contact, dar ultima, pe nume Jane, a acceptat să discute cu mine.

Am inventat o poveste falsă ca să justific de ce trebuia să vorbesc cu Janete, iar Jane mi-a explicat că era verişoara ei, dar că nu ştia unde se află. Până la urmă, mi-a dat numărul lui Janice, sora lui Janete. Am sunat- o şi pe ea, spunându-i aceeaşi poveste, dar n-a dat niciun rezultat. Janice nu mai auzise nimic de Janete de ani întregi, sora ei îşi abandonase familia, fusese marea mâhnire a mamei lor, totul din cauza unui iubit cu care ele nu erau de acord.

— Cine eşti? a întrebat ea, după ce s-a plâns de toate astea. Eşti prietenă cu ea? S-a întâmplat ceva? Ah, Dumnezeule, mereu am Ştiut că povestea asta o să se termine rău...

Politicoasă, am evitat cum am putut întrebările lui Janice şi

am rămas cu privirea aţintită spre telefon. Nu puteam să merg cu mâinile goale la Carvana şi să-i spun toată povestea. Poate că sacii de gunoi din maşina mea ar fi folosit ca să dovedească ceva, dar adevărul e că bătrânul nu m-ar fi ascultat decât dacă aş fi avut ceva concret şi concludent să-i arăt.

Deodată, mi-a venit o idee. Acum ori niciodată, ultima încercare. *Curaj*, *Verâ, curaj!* mi-am spus. Am format numărul deja cunoscut de acasă de la Janete. Am închis înainte ca apelul să meargă mai departe. Inima îmi sălta în piept. Am pus cap la cap o minciună convingătoare înainte să sun din nou. Un semnal sonor. încă unul.

— Alo! a răspuns Brandăo, părând prost dispus.

— Bună seara, aş putea să vorbesc cu Janete, vă rog?

Pe buze mi s-a ivit un zâmbet tensionat şi am început să bat cu unghiile în tăblia mesei. Lui Brandăo i-a luat câteva secunde ca să răspundă, ca şi cum ar fi stat pe gânduri:

—Aici nu locuieşte nimeni cu numele ăsta.

— Cum aşa? Era clienta brutăriei noastre, şi-a uitat umbrela pe tejghea. Acesta e numărul de telefon pe care îl avem în baza de date. Nu voiam decât să o anunţ că...

— Am spus că în casa asta nu locuieşte nimeni cu numele ăsta! a insistat el, închizându-mi telefonul în nas.

O fundătură.

Am luat cartea de identitate a lui Janete şi fotografia din geantă şi le- am adus la masa lui Nelson.

— Pari întoarsă pe dos. Care-i faza? a întrebat el rotindu-şi scaunul şi îndepărtându-se de calculator.

M-am aplecat către el şi am spus în Şoaptă:

— Janete a dispărut definitiv. Am fost acasă la ei şi n-am găsit nimic.

— Nu-mi miroase a bine. Crezi că a murit?

— Prefer să am speranţă, am răspuns, cu un zâmbet trist.

— Ai vorbit cu Carvana?

— E plecat. Am început să pregătesc un raport, bătrânul o să vrea ca totul să fie consemnat în scris, Ştii cum e.

Nelson m-a privit cu expresia unei directoare de Şcoală gata să confrunte un elev zurbagiu:

— Vero, Vero... Mi-ai promis că îi spui azi neapărat.

— O să-mi îndeplinesc promisiunea, nu-ţi face griji. Dar am nevoie să mă ajuţi cu ceva... am zis şi am aşezat cele două fotografii una lângă alta pe masa lui. în pozele astea... e aceeaşi persoană?

Lui Nelson nu i-a luat nici cinci secunde să răspundă:

— Sigur că nu, Vero. Seamănă bine, dar asta de aici are o aluniţă pe bărbie.

Am privit din nou, neîncrezătoare. Era atât de evident! Nu m-am priceput niciodată la jocurile de găsit diferenţe. Cine era atunci femeia din fotografie? I-am mulţumit pentru ajutor Şi m-am întors la biroul meu, demoralizată, învinovăţindu-mă pentru că nu descoperisem singură deosebirea. Adevărul era că dădusem greş de multe ori: cu Janete, când lăsasem sertarul lui Brandão deschis prima dată şi când i-am pierdut urma în drum către buncăr; cu Marta Campos, când îl lăsasem pe Gregorio să mă urmărească şi să descopere lucruri compromiţătoare despre mine. Eram un dezastru ca poliţistă. îmi lipseau talentul, inteligenţa, capacitatea de a gândi rapid. Nu aveam să devin niciodată un bun detectiv. Mă simţeam nelalocul meu şi abia atunci am început să mă gândesc că poate adevărata mea vocaţie era alta. în clipa aceea, încă nu ştiam care era, dar, din fericire, urma să o descopăr în curând.

3

Picioarele nu-mi ajung la pedea, gândeşte el, strigând în întuneric. Deja a răguşit. Se roagă de bunică să îl scoată de acolo, dar strigătele îi sunt înăbuşite înăuntrul cutiei urât mirositoare pentru transportat păsări care îi acoperă capul. Mirosul puternic de lemn şi de excrement de animal îl ameţeşte – mereu are senzaţia că urmează să leşine în orice clipă. De ce îl pedepseşte atât de des? Nu înţelege. Face tot ce spune ea, curăţă în fiecare zi chiar şi cuştile păsărilor curió{—}-, de la lemnul din afară până la căptuşeala de burete din interior. E foarte greu să le lase aşa cum îi place ei. Bunica e exigentă, foloseşte cutiile ca să deprindă micile vietăţi să cânte: ele rămân acolo multă vreme, izolate în umbră, ascultându-le pe „cele mari" până când învaţă.

Azi s-a întors din nou de la autogară fără mama lui. De când trădătoarea aceea a plecat la São Paulo promiţând că se va întoarce, bunica îl obligă să o aştepte în fiecare zi. Aşezat incomod pe o banchetă de plastic, vede oamenii venind şi plecând cu autobuzele care străbat Brazilia asta mare şi necunoscută. Are opt ani, dar merge acolo singur. Caută în chipul fiecărei femei imaginea pe care nu şi-o aminteşte decât dintr-o singură fotografie: mama cu piele arămie, păr negru, ochi verzi, bine conturaţi, Şi buze subţiri, senzuale. Mai e şi aluniţa de pe bărbie. întotdeauna la bărbie se uită mai întâi. De fiecare dată când nu vede aluniţa, se înfurie. Ştie ce urmează.

Folosindu-se de chingi, bunica cu un singur braţ îl atârnă de cârligul prins de peretele din beci. încă şi mai rău, îi pune cutia aceea pe cap ca să se gândească, să reflecteze. Păsările curió din celelalte cutii îi ţin tovărăşie, părtaşele lui de suferinţă şi pedeapsă. Petrece acolo ore în şir, suspendat, ca şi cum ar putea zbura. Puţin câte puţin, revolta creşte. îşi urăşte mama şi ajunge să şi-o imagineze moartă în diverse feluri. Ştie că nu e vina bunicii – biata bătrână îl iubeşte, doar pe ea o are pe lume. Obosit de atâta strigat, fluieră un cântec trist, alături de păsări, şi doar atunci când intonaţia îi iese perfect bunica îi dă drumul

din cutie.

3
1

Picioarele nu-mi ajung la podea, se gândeşte din nou. De data asta, dintr-un motiv sau altul, nu reuşeşte să fluiere. Strânge buzele forţându-se să le ţuguie în chip de cioc, ies câteva note, dar cântă fals, ceea ce îi măreşte disperarea. Pumnii încep să i se zdrelească, plămânii lui tânjesc după un pic de aer şi simte un gust de sânge în gură după ce s-a forţat atât de mult să fluiere. Nu îşi dă seama exact când simte prima lovitură de cioc. Nici a doua, nici a treia. E ca şi cum păsările curio ar ataca toate în acelaşi timp, năpustindu-se asupra corpului lui, mai ales în dreptul pieptului fremătând şi al coapselor. Urlă de durere, dar bunica nu vine. Păsările continuă, sălbatice, iritate de fluieratul lui imperfect. Vârfurile ciocurilor sunt ascuţite Şi nu întâmpină rezistenţă: străpung pielea, ciugulesc carnea vie, păsărelele încep să îl devoreze în timp ce e suspendat, cu capul acoperit de cutie.

Brandão se trezeşte gâfâind, înfăşurat în aşternutul ud de transpiraţie. Febra pune stăpânire pe corpul lui. îşi trece mâinile aspre peste braţe şi picioare ca să se asigure că nu a fost decât un coşmar. încă aşezat în capul oaselor, revenindu-şi după spaima de mai devreme, întoarce capul şi se vede în oglindă: copilul e acum un bărbat. Un bărbat sfâşiat pe dinăuntru.

Prin fereastră se vede soarele urcând pe cer. Buimăcit, se dă jos din pat, frecându-se la ochi. Fără să se spele sau să mănânce, se îmbracă repede şi porneşte cu maşina. Conduce fără să respecte semnele de circulaţie, oamenii îl claxonează, îl insultă, el aproape că îşi loveşte maşina, dar lumea exterioară e altceva, nu contează. Nu se opreşte decât atunci când ajunge la autogara Tiete. Iese din vehicul cu paşi greoi, ca şi cum ar fi beat, deşi n-a băut nimic.

La panoul de sosiri, vede un autobuz care tocmai a venit din Nord. Aleargă până la peronul corect şi îşi încrucişează braţele, îşi şterge transpiraţia de pe faţă, cercetându-le pe femeile care coboară. Aşteaptă zece, douăzeci de minute. Oamenii se

întâlnesc cu rudele lor, autobuzul pleacă şi altele vin, de data asta din sudul ţării. Unde e Janete.

— Janeteeee! ţipă el.

Trecătorii ţinând bagaje în mâini îl privesc într-un mod straniu. La ce se uită? îşi răsuceşte corpul şi aleargă printre peroanele unde sunt oprite autobuze, strigând numele soţiei lui. Loveşte în ghişee, atinge umerii femeilor cu pielea arămie şi izbeşte cu piciorul un coş de gunoi, plin de indignare. Unde e ea? Se apropie un agent de pază, îl apucă de braţ şi îi spune ceva. înainte să termine fraza, Brandão îi trage un pumn individului şi o ia din nou la fugă. Dar agenţii de pază îl urmăresc, aşa că trebuie să se ascundă în mijlocul unei mulţimi care se îndreaptă spre staţia de metrou şi apoi, să se ghemuiască lângă un coş de gunoi infect de culoare portocalie.

Acolo, rezemat de perete, în timp ce vede picioare trecând în grabă prin faţa ochilor lui, ceaţa viselor începe să se risipească şi faptele reale i se ordonează în minte. Ce a făcut? Vede cum ia foc părul lui Janete, aude ţipetele venite dinspre corpul în flăcări şi îşi aminteşte o plăcere difuză: braţele ei mistuite de dogoare până când se înnegresc asemenea cărbunelui. Cum a putut să fie atât de prost? A pierdut controlul.

Janete l-a trădat, i-a luat ce avea mai de preţ, nenorocita. El nu a avut de ales. Ea merita sfârşitul acela, dar el nu. Merita să rămână cu bunica lui, să aibă grijă de ea până la o sută şi ceva de ani, merita să le pedepsească pe femeile blestemate care şi-au părăsit familiile şi coboară mereu din autobuze în autogara aceea spurcată. Cine o să vorbească cu ele acum? Brandão îşi trece mâinile peste ţeasta pleşuvă şi un tânăr de culoare se apropie ca să-l întrebe dacă se simte bine. Sigur că nu se simte bine, nu vede? Bunica lui e moartă; Janete, cu care îşi împărţea fanteziile, e moartă. Nu mai are pe nimeni.

— De ce mi-a făcut asta? îl întreabă Brandão pe tânăr.

îi vine să-i tragă un pumn, la fel ca şi agentului de pază, dar bărbatul îşi dă seama şi se îndepărtează. Janete era soţia perfectă, devotată, avea respect pentru aventurile lor şi o

distrau. Cum de se schimbase atât de mult într-un timp atât de scurt? Un gând răzleţ îi trece prin minte: ea n-ar fi făcut asta niciodată, n-ar fi făcut-o singură. Cineva i-a făcut rost de otravă, cineva i-a dat curaj. Îşi scutură capul, uitându-se înjur după agenţi de pază. Pentru că nu vede niciunul, se întoarce în maşină şi se îndreaptă spre casă.

Răscoleşte toată sufrageria, furios, hotărât să descopere rădăcina acelei trădări. Chiar dacă nu are niciun indiciu, crede că răspunsul e acolo. Cercetează minuţios noptiera, mobila de bucătărie şi dulapul din dormitor. Sub pat, ceva îi atrage atenţia: umbrela lui Janete, de culoare argintie. Nu sunaseră de la brutărie? Capul îi zvâcneşte în timp ce aleargă spre telefon. Caută în memoria telefonului numărul de la care a fost sunat cu o seară înainte. Şi apelează la rândul lui numărul acela.

— Secţia Omoruri, bună seara.

E o voce de femeie. Surprins, el îşi schimbă vocea:

— Spuneţi-mi, vă rog, cu cine vorbesc?

— Verónica Torres, cu ce vă pot ajuta?

Brandão închide telefonul, ca Şi cum apelul s-ar fi întrerupt. *Deja m-ai ajutat, draga mea.* La calculator, tastează „Verónica Torres" Şi „DHPP São Paulo" în bara de căutare Google şi obţine în curând mai multe informaţii. Notează totul pe o hârtie, apoi face câteva apeluri de pe mobil. Se îmbracă în uniformă, verifică muniţia şi iese din casă spunându-şi că, înainte de a ucide, există diverse torturi la care îi poate supune pe cei care au făcut-o pe vrăbiuţa lui să se dezbine de el.

Am rămas până târziu la secţie lucrând cu Carvana, completând rapoarte, catalogând procese-verbale, răspunzând la e-mailuri uitate. De parcă n-ar fi fost de ajuns senzaţia oribilă că sunt cea mai incompetentă poliţistă din lume, cea mai absentă mamă şi cea mai toantă soţie, bătrânul se hotărâse să mă exploateze.

— Eşti în urmă, Verő, a spus el, când am intrat a suta oară în biroul lui ca să-i aduc mai multe hârţoage. Lucrurile nu pot continua aşa.

Cu hainele ude de transpiraţie şi sufletul strivit, nici nu m-am obosit să răspund. Aveam părul atât de unsuros încât, chiar Şi strâns într-o coadă, mi se lipea de ceafă şi mă deranja. Aşezat pe scaun, cu nasturii de la cămaşă descheiaţi, lăsându-şi la vedere firele de păr de pe piept, cărunte şi răsucite înspre bărbie, licheaua m-a privit de sus în jos, ca şi cum ar fi dat ochii cu un delincvent.

— Ce-ai păţit, Verő?

—Am probleme serioase acasă, Doc. Chiar cred că o să cer divorţ.

Chiar dacă aveam o oarecare simpatie pentru el, încă nu eram pregătită să spun nimănui adevărul. Cu cât mai puţine persoane ştiau că fusesem înşelată, cu atât mai bine. Carvana a zâmbit, suflând către mine fumul de la trabucul lui urât mirositor. Minunat, după ce că eram murdară, acum mai şi duhneam a tutun.

— Problemele de familie nu pot să-ţi afecteze munca, Verő. E timpul să-ţi regândeşti cariera în poliţie, a spus el, rece şi cinic ca un politician ales în funcţie. Ştii că aş face orice pentru tatăl tău. Adică... ştii că *am făcut* totul pentru tatăl tău. Şi pentru tine. Dar se pare că bătrânul Julio nu- şi mai revine niciodată, nu-i aşa? O să rămână acolo, în azilul ăla, curgându-i balele până la sfârşitul zilelor, fără să spună nimic nimănui.

— Ce legătură are asta cu cariera mea?

— Trebuie să-ţi justific prezenţa în faţa superiorilor mei. E greu când...

Spre norocul meu, telefonul de pe masa lui Carvana a sunat, întrerupându-i discursul jalnic. îi plăcea să se dea mare şi să mă sperie,

dar tremura tot când dădea telefon vreun ştab. După expresia lui, am văzut imediat că treaba era serioasă. Când s-a terminat convorbirea, s-a ridicat în grabă şi şi-a încheiat cămaşa, aranjându-şi cravata pentru ca eu să-i fac nodul în timp ce îşi punea sacoul.

— Trebuie să plec. Vorbim pe urmă. Să vii mai devreme mâine, ai înţeles?

— Cine era la telefon? S-a întâmplat ceva, Doc?

Carvana a ieşit fără să spună un cuvânt. Regret şi azi că n-am alergat după el ca să-i cer răspunsul.

♦

N-am crezut niciodată în horoscop – cu toate că, recunosc, am mania de a-i întreba pe oameni ce zodie sunt şi de a trage concluzii de acolo. Imediat ce m-am trezit, încă somnoroasă, am pregătit gustarea copiilor, simţindu-mă de parcă aş fi tras după mine pietre de moară. Pe masa unde am luat micul dejun, ziarul de ieri era deschis la pagina cu horoscopul. Am aruncat o privire: *ZÂMBEŞTE, luni va fi ziua cea mai bună din săptămâna ta.* Dacă era adevărat, restul avea să fie un mare rahat. Cu siguranţă, până duminică, aveam să mă sinucid.

M-am îmbrăcat în negru Şi mi-am pus brăţările norocoase la mâna stângă. Aveam nevoie de multă dibăcie şi răbdare ca să vorbesc cu Carvana. M-am uitat la ceas: de data asta eram în întârziere. Abia am avut timp pentru un machiaj acceptabil – m-am mulţumit cu minimumul necesar, i-am dus pe copii la Şcoală şi am alergat la secţie, sperând că bătrânul încă nu ajunsese.

— Bună dimineaţa, Verónica! mi-a spus cineva, de îndată ce am ieşit din lift.

Atenţia mi-a fost imediat atrasă de forfota intensă a colegilor de etaj. Oamenii strigau la telefoane, era un du-te-vino frenetic, într-o atmosferă atât de apăsătoare încât nu era nevoie să fiu un mare detectiv ca să ştiu sigur: se întâmplase ceva foarte rău. Am cercetat toată secţia, căutându-l pe Nelson prin haosul acela. Din zece paşi mari am ajuns lângă el şi l-am atins pe umăr.

— Dumnezeule, ce-i cu debandada asta, Nerdson?

El Şi-a întors faţa Şi m-a privit ca Şi cum ar fi dat ochii cu o fantomă.

— Ce mama mă-sii, Verő, nu-mi vine să cred! s-a ridicat, dându-mi o îmbrăţişare tremurândă. Am înnebunit tot sunându-te! Nu mai răspunzi la
telefon?

Am scos aparatul din buzunar Şi am privit ecranul. Treizeci de apeluri pierdute.

— Iartă-mă, era pe silenţios.

—A dispărut Carvana! a spus el, fără să piardă vremea.

— Cum adică a dispărut?

— Aseară, cu puţin înainte de unsprezece, a plecat de la secţie şi a sunat-o pe soţia lui spunându-i că are o Şedinţă urgentă cu conducerea Poliţiei Militare. Din câte a spus ea, Carvana părea îngrijorat.

— Şi pe urmă?

— Se întâmplă că nu s-a întors acasă, nu răspunde la mobil şi ultima dată când a trimis răspuns la un mesaj a fost puţin după douăsprezece noaptea. La Poliţia Militară, nimeni nu Ştie să ne dea nicio informaţie. Ei susţin că nu au sunat ieri aici ca să-l cheme la vreo Şedinţă. Tu ştii ceva?

— Nu, eu... De ce aş şti?

— Nu eşti secretara lui? Soţia lui a sunat de vreo sută de ori, e scoasă din fire. Vrea să vorbească cu tine.

— Sigur, o s-o sun. Dar, înainte de asta, lasă-mă doar să verific agenda şi e-mailurile bătrânului.

Când am ajuns la biroul meu, stomacul mi se împietrise, ca şi cum aş fi digerat cărămizi. Am băut un pahar de apă şi am încercat să gândesc calm. Atunci, mi-am amintit de apelul telefonic care ne întrerupsese conversaţia cu o seară înainte. Era o voce de bărbat. Am alergat la telefonul de pe masa lui şi, cu mâinile tremurânde, am verificat în memorie apelurile primite. M-a cuprins ameţeala şi am avut o senzaţie intensă de vomă. La dracu', era numărul de fix al lui Janete.

M-am încuiat în baia bărbaţilor (cea a femeilor era ocupată)

şi, cu mâinile sprijinite de marginile chiuvetei, am vărsat tot. M-am privit în oglindă, tremurând din cap până-n picioare. Coşmarul nu se apropiase niciodată atât de mult. Era tangibil, era real. Fără îndoială, Brandão a bănuit că Janete primise ajutor din afară, dar pe mine nu m-a luat în seamă; secretarele sunt întotdeauna invizibile.

Viaţa lui Carvana era în pericol. în timp ce vorbeam, primise apelul cu privire la Şedinţa de urgenţă, momeala ucigătoare, fără ca eu să bănuiesc nimic. încă un eşec ca poliţistă, încă o viaţă în mâinile mele. Dacă ar fi păţit ceva, nu mi-aş fi iertat-o niciodată. Chiar dacă era un bătrân trecut prin multe, situaţia era cumplită: Brandão era un poliţist cu experienţă, un ucigaş nemilos, iar victima nu bănuia nimic. Dacă i-aŞ fi spus măcar despre Janete... Era vina mea, numai a mea!

Mi-am deschis carnetul de notiţe, recapitulând tot ce ştiam despre caz. Informaţiile mă izbeau asemenea unor focuri de AK-47. Mi-am răsfoit arhivele, ignorând larma care se răspândea pe coridoarele secţiei. Dumnezeule, cum am putut să fiu atât de idioată încât să cred că pot da de capăt unor cazuri de asemenea proporţii? Marta Campos nu fusese răzbunată, Janete era probabil moartă, iar acum Carvana suferea în mâinile ucigaşului ăluia ticălos. Inima voia să-mi sară din piept şi să bată pe masă, lângă calculatorul vechi. *Gândeşte, Verâ, gândeşte repede, fir-ar să fie!* Vedeam numai puncte negre în faţa ochilor, aşa că am încercat să privesc înainte, ca să-mi vin în fire.

în mijlocul unui mic grup, Nelson tasta cu un aer tulburat, dar concentrat. Dacă scandalul devenea public, cu toate detaliile, era sfârşitul carierelor noastre. Făcusem multe lucruri ilegale, era posibil chiar să ajung la închisoare. Nu puteam să implic pe altcineva, mai ales pe Nelson, care mă ajutase atât de mult. Mai bine să mă duc la fund singură.

Din ultimul sertar am luat o sacoşă pliabilă Şi am pus înăuntru tot ce- mi putea fi de folos: muniţie, binoclu, notiţe, stick USB, două batoane de cereale şi încărcătorul de la mobil.

Am avut grijă să iau liftul fără să observe nimeni. N-a fost atât de greu, până la urmă. Haosul era atât de mare încât am devenit Şi mai invizibilă.

M-am urcat în maşină şi am găsit adresa lui Janete cu Waze. Am apăsat pe „PORNIRE” şi am dat drumul la radio. Unele buletine de ştiri anunţau deja dispariţia unui comisar cu vechime de la secţia Omoruri din São Paulo. Presa asta e o adevărată pacoste, hrănindu-se cu ştiri despre crime şi tragediile altora. Hiene cu diplome în jurnalism, era practic imposibil să ascunzi ceva de ei. Informaţiile ieşeau mereu la iveală şi eram obligaţi să lucrăm, aflându-ne sub presiuni din toate părţile. O şleahtă de oameni care n-au despre ce să vorbească, repetând mereu aceleaşi rahaturi.

Am respirat adânc de mai multe ori, în timp ce ignoram semnele de circulaţie şi mă îndepărtam de maşinile lente. Unul care habar n-avea să conducă mi-a tăiat faţa într-o intersecţie. Am apăsat tare pe claxon, punând frână la timp ca să salvez caroseria Hondei. Nemernicul Şi-a văzut de drum, dar mă simţeam atât de buimăcită încât am preferat să opresc un timp la o benzinărie. Ca să pot să investighez în continuare şi să-l salvez pe Carvana, trebuia să ajung vie la locul faptei.

Am pornit luminile de avertizare, mi-am strâns părul ca să nu îmi intre în ochi, încercând să-mi fac un coc rapid, dar îmi tremurau mâinile Şi firele de păr se încurcau în centura de siguranţă. *Stai calmă, Verâ, stai calmă, la dracu'l*... Degeaba.

Tot cu nervii la pământ, m-am hotărât să-mi continui drumul. Mi-am sprijinit braţul de scaun, privind în spate ca să trec schimbătorul de viteze în marşarier. în clipa aceea, am văzut. Pe banchetă, în spatele Şoferului, erau cei doi saci de gunoi pe care îi găsisem acasă la Brandão. Cu siguranţă, poliţistul militar îl dusese pe Carvana unde ştia el, iar în casa din Parque de Carmo nu aş fi găsit decât informaţii inutile. Am pornit din nou luminile de avertizare şi, ca un sălbatic înfometat devorând ultima bucăţică de carne, mi-am vârât mâinile în saci. Nu ştiu ce m-a îndemnat să cotrobăi prin ei la o benzinărie pe Radial Leste,

dar ceva îmi spunea că asta trebuie să fac.

Am început cu bucăţelele de hârtie, punându-le una lângă alta pe tabloul de bord al maşinii ca şi cum aş fi recompus un puzzle. Am găsit o reţetă medicală, nişte chitanţe de la cumpărături, doi fluturaşi din aceia pe care îi primim pe stradă, nimic relevant. Multe fragmente nu păreau să aibă niciun sens. *Rahatl* Am început să verific revistele de integrame ale lui Janete. Mai multe ediţii, colecţii complete, toate completate cu cerneală albastră. Acasă, ea avea prea mult timp liber, aşteptând ca soţul ei să se întoarcă la cină. Oare notase ceva pe copertele din spate? Mi-ar fi luat cel puţin trei ore ca să le cercetez una câte una.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi o senzaţie groaznică de neputinţă a pus stăpânire asupra mea. înconjurată de grămezile de gunoi şi de revistele împrăştiate pe scaunele maşinii, m-am gândit să renunţ. Când mi-am amintit de biata Janete şi de viaţa ei meschină, a fost şi mai rău. în fond, ea avea dreptate: responsabilitatea pentru toată tragedia aceea era a mea. Dacă aş fi stat cuminte în banca mea, dacă nu m-aş fi apucat să fac pe anchetatoarea când nu eram de fapt decât o funcţionară invizibilă, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Cu motorul maşinii oprit, am apăsat adânc pedala de acceleraţie. Poate că sinuciderea era cea mai bună alegere. Să accelerez Honda la 150 de kilometri pe oră şi să mă izbesc din plin de zidul cel mai apropiat. Paulo şi-ar fi continuat viaţa cu amanta lui, secţia ar fi continuat să funcţioneze la fel ca întotdeauna, iar copiii, chiar dacă ar fi suferit un pic, s-ar fi obişnuit în curând cu lipsa mea. îmi pierdusem mama şi ştiam foarte bine că timpul vindecă toate rănile. Am răsucit cheia în contact, plănuind paşii către moarte. Fără greşeli de data asta.

în timp ce motorul bâzâia, am căutat rola de hârtie igienică pe care o am întotdeauna în torpedo Şi mi-am Şters lacrimile. Din nu Ştiu ce motiv idiot, am început să pun la loc de bine, de rău integramele – nivelele avansat, începător şi expert – în sacii de gunoi, în timp ce mă gândeam de care zid aş putea să mă

izbesc cu maşina. în clipa aceea, ceva mi-a atras atenţia: era o revistă diferită de celelalte. *Criptograme geografice,* scria pe copertă. Am luat-o şi m-am uitat pe verso: „Criptogramele sunt texte cifrate, al căror mesaj poate fi descifrat conform unui cod cu o logică anume". Am răsfoit paginile, de la un cuvânt-cheie la altul, cu graba cuiva care ajunge la sfârşitul unei cărţi. Unele necompletate, multe completate pe jumătate, dar fără semnificaţie: *Muntele Fuji, neconstituţionalitate, câmpie.*

în sfârşit, am ajuns la paginile centrale, care, spre surprinderea mea, erau completate. Pe diagonală, ieşea în evidenţă: CATREBUNCAR. Un fior puternic mi-a străbătut corpul, ca o descărcare electrică. Am simţit o pornire inoportună de a izbucni în râs, dar m-am stăpânit, concentrată la maximum. Janete era deşteaptă: dacă lucrurile nu mergeau cum trebuie, ştia că aveam să umblu în sertarul ei în căutare de indicii. Sigur, ea nu prevăzuse că Brandão avea să arunce revistele la gunoi, dar... Era totul acolo, scris cu litere citeţe. Cine nu ştia ce caută n-ar fi înţeles niciodată. Pentru mine, era cât se poate de clar: era drumul către locul cu pricina.

Simţeam un amestec de uşurare şi tristeţe urcându-mi pe gât. Mulţumesc, Janete. Vin acum după tine. Am inspirat cu putere, ştergându- mi nasul cu mâneca bluzei. Nu era vremea pentru plâns. Am păstrat criptograma lângă mine Şi am modificat destinaţia în aplicaţie. Munţii Cantareira: *plecare acum*| Fără să pierd vremea, mi-am conectat mobilul la sistemul handsfree din maşină şi l-am sunat pe Gregorio.

—Acum ce mai vrei de la mine, javră ce eşti?

— îţi aminteşti de favoarea aia? Se apropie vremea.

— N-am de gând să fac nimic pentru tine.

— Ţi-am spus că îţi dau toată înregistrarea dacă mă ajuţi cu asta. N-o să fii atât de prost încât să refuzi, nu?

El a oftat la capătul celălalt al liniei, semn că aveam cale liberă ca să avansez.

— îţi explic detaliile mai târziu.

Am închis fără să-mi iau la revedere. Peştele era în continuare prins în cârlig, ceea ce îmi dădea încă puţin timp. Mă simţeam ca o echilibristă mergând pe sârmă la o înălţime de două mii de metri, cu vânt puternic bătând perpendicular. Am făcut drum întors la prima ocazie Şi am pornit către Cantareira, încercând neîncetat să anticipez ce era posibil să înfrunt. O furie surdă îmi cuprindea inima. Aveam să fiu nemiloasă.

Am pornit pe drumul neasfaltat în acelaşi loc ca în ziua fatidică, când urmărisem maşina lui Brandão. Am mai avansat puţin, ţinând criptograma lângă volan, ca pe o hartă rutieră. Ziua era senină, cu un soare puternic strălucea pe cerul fără nori. Toată frumuseţea aceea nu se potrivea deloc cu starea mea de spirit. în jur, doar terenuri necultivate, arbuşti şi arbori, din când în când zone înconjurate de garduri cu porţi de lemn. Am încercat s-o iau la stânga, la primul urcuş. Apoi am luat-o la stânga din nou, dar am nimerit într-o fundătură. Nu avea să fie uŞor. Janete era tot timpul legată la ochi, a numărat de câte ori cotea maşina la stânga sau la dreapta, dar nu a văzut pe lângă câte străzi trecea de la o cotitură la alta. Era ca un labirint imposibil.

Am făcut stânga împrejur Şi am pornit dintr-un alt punct. Doar cu instrucţiunile acelea nu aveam să ajung nicăieri. Am mers doi kilometri, căutând pe cineva care să mă ajute, dar a trebuit să trec de trei cai şi de o turmă de porci, până să întâlnesc un om mergând pe jos pe marginea Şoselei. Am redus viteza ca să nu-l umplu de praf şi am coborât geamul, claxonând scurt:

— Spuneţi-mi, vă rog, domnule, unde e linia de cale ferată?

— Mai urcaţi puţin şi o luaţi la stânga. E acolo o placă pe care e scris numele fermei Carinhoso.

— Bine, mulţumesc.

La stânga. Trebuia să fie prima parte a drumului. ST2. Urmând indicaţiile, am mai condus câţiva kilometri şi am traversat şinele de cale ferată, luând-o la dreapta la bifurcaţie. în curând, mirosul puternic de citronelă, venit dinspre ambele laturi ale drumului îngust, mi-a invadat nările. Am încercat să mă pun în locul lui Janete şi să mă gândesc ce aş lua drept cotitură dacă aş fi legată la ochi.

Am virat încă o dată la dreapta, urcând şi iar urcând, până ce vegetaţia a început să mi se pară cunoscută. Am oprit maşina, privind în jur. O sălbăticie neliniştitoare, o pustietate desăvârşită, cu o adâncitură de pământ mocirlos Şi... un arbore strâmb! Asta era! Mă întorsesem în acelaşi loc unde am oprit maşina în noaptea când Paloma fusese ucisă, doar că acum era zi şi puteam vedea totul. De acolo auzisem focurile de armă, aşa că nu putea fi foarte departe.

Am tras pe dreapta şi am coborât din maşină, simţind cum mi se înfundă ghetele în noroi la fel ca prima dată. Am reglat binoclul, stăpânită de o senzaţie de eficienţă care contrasta cu mâhnirea pe care o simţisem cu câteva minute înainte, şi am început o inspecţie completă, aproape ca un expert, ascultând cu atenţie în acelaşi timp. Se auzeau vaci şi maimuţe urlătoare, dar sunetele veneau din toate părţile şi nu aveau să mă ajute să găsesc drumul. Am citit din nou instrucţiunile, rugându-mă ca acestea să îmi spună ceva nou.

Mi-am rotit corpul la 360 de grade, ţinând strâns binoclul Şi scrutând toată zona, până unde se putea vedea. Puţin mai la vest, am zărit o bisericuţă, care, după cum arăta, părea abandonată, ascunsă printre arbori. Nu mai era decât un sfert de oră până la douăsprezece. Dacă Janete a auzit clopotul, aveam să-l aud şi eu. Tulburarea mi se răspândea în tot corpul,

dar începea să fie înăbuşită de entuziasmul vânătorii. M-am urcat în maşină şi am luat-o pe un drum care părea să ducă la bisericuţă. Pe măsură ce mă apropiam, am observat că locul acela era, de fapt, o capelă modestă, cu zugrăveala decolorată şi un clopot surprinzător de bine păstrat.

Aşteptând să se facă ora douăsprezece, am intrat în micuţa capelă pustie. Interiorul era Şi el neîngrijit, cu imagini ale lui Iisus Christos pe Drumul Crucii Şi statui necizelate ale unor sfinţi. Am îngenuncheat mai aproape de altar şi am închis ochii într-o rugăciune rapidă. M-am rugat pentru mine însămi, de data asta, fiindcă, pentru cineva care şi-a petrecut toată viaţa la birou lângă telefon, îngerul meu păzitor probabil că îşi pierduse minţile. Peste câteva secunde, m-a trezit la realitate sunetul puternic al clopotului, care mi-a dat mai multă putere.

M-am ridicat Şi am mers de-a lungul laturii stângi, privind de jur- împrejur cu binoclul Şi din unghiul acela. Nu foarte departe, am zărit o zonă cu pereţi abrupţi de piatră. Era cariera? Nu auzeam nicio explozie, dar poate că angajaţii erau în pauza de masă. Mi-am îndreptat privirea puţin mai spre dreapta şi am localizat un drum lateral acoperit cu pietriş. *Pietriş!* Nu putea fi decât acolo.

M-am întors la maşină, verificând pistolul Glock .380 deja încărcat pe care îl furasem din sertarul lui Brandăo – o armă incredibil de eficientă, foarte folosită de răufăcători şi doar clandestin de poliţişti, din simplul motiv că o regulă imbecilă (şi destul de controversată) ne obligă ca în timpul serviciului să nu folosim decât pistoale Taurus. Am scos magazia şi am împins-o la loc. Aveam paisprezece gloanţe în încărcător şi încă unul în camera din ţeava armei. Cu degetele reci şi corpul electrizat, mi- am umplut încărcătorul de rezervă cu ultimele proiectile. Cu fiecare glonţ pe care îl vâram înăuntru, era tot mai greu să îl împing pe următorul. Mi- am pus încărcătorul la brâu. Treizeci de focuri ca să-mi apăr viaţa Şi un binoclu pe umăr ca să-l văd pe ucigaş înainte să mă vadă el. *Mult noroc, Verâ.*

Am mers spre drumul acoperit cu pietriş, cu o privelişte

aproape identică cu tot ce întâlnisem în ultimele patruzeci de minute. Simţeam că plutesc într-un gol imens când mă adânceam pe drumurile acelea fără să ştiu cum să mă întorc. La înălţimea aceea, mobilul meu afişa deja un „fără serviciu" amenințător. Am încercat să memorez fiecare mişcare, dar, după ce am zărit un alt arbore strâmb identic cu cel pe care îl văzusem cu zece minute mai devreme, până la urmă am renunţat. Am cotit la dreapta şi a fost cât pe ce să nu văd grilajul care împiedica trecerea vitelor, aşezat pe o potecă aproape ascunsă, la o înclinaţie de 45 de grade faţă de Şosea. Am condus maşina cu grijă, zguduindu-mă pe terenul neregulat, Şi am trecut peste grilaj, închizând ochii o jumătate de secundă, simţindu-mă în pielea lui Janete. La câţiva metri mai în faţă, am găsit un loc discret unde să-mi las Honda. Am ascuns cheile în anvelopa din spate şi am apucat în mână pistolul Glock.

După mai puţin de cinci minute de mers, am dat peste o poartă de lemn încuiată cu un lacăt. Acolo trebuia să fie. Am străbătut perimetrul prin pădure, până când am găsit o deschidere în gardul de sârmă, deja ruginit şi atacat de animalele din zonă. M-am ghemuit ca să trec prin spaţiul acela strâmt dar suficient. Cu picioarele îndepărtate ca să câştig stabilitate, am urcat pe o costişă acoperită cu frunze uscate care făceau mult zgomot până la marginea pajiştii. Ascunsă la umbra unui arbore, am cercetat zona cu ajutorul lentilelor puternice. Desişul de arbuşti se întindea de-a lungul liniei orizontului. în contrast cu peisajul idilic, în mijlocul vegetaţiei se afla o maşină.

Am înaintat la stânga, pe o pantă care părea să dea spre alt colţ de unde aş fi putut să o văd mai bine. Am verificat modelul: era Opelul Corsa negru al lui Brandăo! Era să scot un strigăt de entuziasm. Am respirat adânc, simţind că inima stătea să-mi sară din piept, în timp ce scrutam prin lentilele binoclului terenul neregulat, căutând ceva ce părea un chepeng.

La câţiva metri mai în faţă, se afla o construcţie joasă, dreptunghiulară, din lemn, cu două mânere ieşite în afară, la fel

ca la intrarea într-un beci. Sigur, cutia... Cutia descrisă de Janete! Mi s-au înmuiat picioarele, când m-am încumetat să fac paşii următori. A trebuit să mă sprijin de un arbore. *Calmează-te, Verâ!,* mi-am spus, *A venit vremea ta!* Am ridicat trăgaciul pistolului Şi am întins braţele, aşteptând ca tremurul să treacă. Mi-am fixat gândurile asupra unei mantre de concentrare învăţate cu mult timp înainte la cursurile de tir Şi, atunci când şi-a făcut efectul, am luat-o înainte, aplecându-mă. Mă durea spatele, dar nu avea să mă oprească durerea aceea neînsemnată. în două minute, am ajuns la chepeng.

Am îngenuncheat deasupra unuia dintre canaturile din metal şi am încercat să trag de mânerul celuilalt. Era greu. Am pus arma deoparte, ştergându-mi transpiraţia cu antebraţul,

şi mi-am îndoit picioarele ca să-mi iau avânt. Hainele mele erau murdare de pământ şi, cu siguranţă, arătam ca o zdrenţăroasă cu părul zburlit şi pielea unsuroasă. Instinctul animalic pe care îl descopeream înăuntrul meu m-a ajutat să-mi adun puterile pentru a treia încercare de a deschide canaturile chepengului.

Am reuşit. în aceeaşi clipă, am simţit o arsură de la nări până în gât şi, ca un reflex al organismului, lacrimile au început să mi se prelingă pe faţă. Lucrând de atâţia ani la poliţie, avusesem de-a face cu multe grozăvii: femei violate, copii sodomizaţi, împuşcături Şi înjunghieri în zonele cele mai improbabile, dar am certitudinea că niciun loc al vreunei infracţiuni nu m-a pregătit pentru ceea ce am găsit înăuntrul acelei cutii. Chiar şi înainte să intru, duhoarea putredă nu lăsa loc de îndoială: cadavre în descompunere. Cine a simţit-o o dată nu o mai uită.

în timp ce coboram tiptil pe scara în formă de spirală, am ameţit, năucită de alt iz puternic. Era carne arsă, mirosul insuportabil de carbonizat care îmi cobora pe esofag şi îmi întorcea stomacul pe dos. Nu puteam leşina acum. M-am sprijinit de balustrada de metal rece, acoperită de un strat întunecat de cenuşă. Cu siguranţă, Janete se sprijinise de multe ori de balustrada aceea. Un fascicul de raze de soare lumina

slab acoperişul buncărului, străbătut de şina circulară de oţel, care suspenda în aer lanţuri Şi cârlige. Am mijit ochii, încercând să disting vreo siluetă în zona cea mai îndepărtată, dar nu se vedea decât întuneric.

Mi-a părut rău că lăsasem mobilul în maşină. Deşi nu aveam semnal, puteam folosi aparatul pe post de lanternă. Acum eram oarbă, nevoită să pipăi nimicul milimetru cu milimetru. Dacă Brandăo era acolo jos, aveam să fiu o ţintă uşoară, chiar jalnică. Cu arma în mână, am încercat să ignor mirosul greţos Şi am ajuns la capătul scării. Am căutat un întrerupător pe peretele de piatră, deşi părea puţin probabil ca un astfel de loc să aibă curent electric. Mi-a căzut pe braţ ceva umed şi vâscos şi nu puteam să- mi dau seama ce era.

La trei paşi mai în faţă, am găsit un felinar lângă perete, cu o cutie de chibrituri aşezată deasupra. Nu aş fi reuşit să aprind felinarul fără să dau drumul armei. Am privit încă o dată înjur. Tăcerea era asurzitoare, chiar nu părea să fie nimeni acolo, Şi nu-mi rămânea decât să risc. Mi-am pus arma la brâu, am ridicat repede sticla şi am aprins un băţ de chibrit temându-mă de ceea ce urma să dezvăluie flacăra. Am îndreptat lumina către zona cea mai întunecată şi, dintr-o reacţie reflexă, am vomitat.

Un cadavru descompus era atârnat de tavan, prins de şina circulară, cu lanţuri trecute prin scripeţi Şi cârlige înfipte în carnea înroşită Şi înnegrită. Biata femeie se lichefia în aerul acela închis, picurând pe podeaua rece. Am mers mai departe, cu arma aţintită în gol. Era ca şi cum aş fi trecut printre rămăşiţele lăsate în urmă de un incendiu: obiecte de plastic şi lanţuri de fier topite, cioburi de sticlă care trosneau când păşeam. în aer, prezenţa puternică a monoxidului de carbon îmi afecta simţurile.

Am ajuns la un perete pe care erau răspândite tot felul de unelte şi hârtii pârlite, pe care se vedeau fragmente de desene foarte asemănătoare cu cele pe care mi le dăduse Janete. în centrul şinei circulare, o mulţime de lămpi rustice, toate plesnite, păstrând urme ale focului intens care le mistuise.

Felinarul s-a stins Şi a trebuit să aprind un alt băţ de chibrit.

Abia atunci am văzut: în mijlocul buncărului, un corp micuţ, complet înnegrit, stătea aşezat pe ceva ce părea să fie un fotoliu, cu mâinile şi picioarele prinse în cătuşe rămase intacte. Am recunoscut-o imediat: era Janete, carbonizată, moartă din cauza mea. Capul ei avea o formă neobişnuită şi am găsit în curând o închizătoare de metal în apropierea gâtului, ceea ce confirma că avea cutia pe cap când ticălosul îi dăduse foc. Mâinile ei, cu o textură de cărbune, încercau să cuprindă pântecele dezmierdând pentru ultima oară bebeluşul ars de viu.

Simţind că nu mai aveam aer, m-am prăbuşit lângă fotoliu. Am dat drumul armei Şi am plâns. Am plâns pentru Janete, pentru mine, pentru sărmana femeie suspendată de tavan ca într-o alegorie de prost gust. Am plâns pentru Paulo Şi pentru copii, am plâns pentru căsătoria mea Şi pentru Nelson, am plâns pentru tata, pentru Carvana, pentru eşecul şi pentru laşitatea mea. Nu am plâns toate durerile din lume, dar durerile mele erau destule ca să mă copleşească. Nu ştiu câtă vreme am rămas acolo, în timp ce furia creştea cu fiecare suspin, contracarând tulburarea şi alimentând un sentiment nou, reprimat cu mare greutate în adâncul inimii mele. Când am ieşit din buncăr, hotărâsem deja ce urma să fac.

+

Se lăsa noaptea. Ţinând arma cât de strâns puteam, nu a fost nevoie să merg mult ca să zăresc cocioaba neîngrijită, cu pereţi de paiantă, aşa cum o descrisese Janete. M-am apropiat încovoiată, uitând de orice durere. Pe terasă, două lampioane încă neaprinse se legănau în faţa uşii, prinse de grinzile acoperişului, şi câteva cutii goale zăceau împrăştiate la întâmplare. Erau zeci de colivii şi cutii de lemn aşezate una peste alta, ascunzând ferestrele şi nelăsând să se vadă înăuntrul casei. Cu siguranţă, Brandão se distra înăuntru, iar eu nu îmi permiteam luxul de a greşi.

în cutii erau păsările, cu pene împrăştiate peste tot şi un miros puternic de excrement de animale. Când auzeai toată

păsărimea aceea cântând şi ciripind fără oprire, nu-ţi puteai imagina cum ar fi putut să trăiască cineva tot timpul într-o asemenea gălăgie, ăsta era adevărul. în colţ, un război de ţesut de lemn asamblat, dar gol. Am înconjurat casa pe partea stângă, până când am găsit prima fereastră care îmi permitea să trag cu ochiul: o încăpere simplă, cu o măsuţă pe care era aşezat alt felinar şi două scăunele împletite din paie. Nici vorbă de televizor sau telefon. Niciun fel de cărţi. Nicio decoraţiune. Doar un coif din pene colorate atârnat de unul dintre pereţi. Podeaua de pământ bătătorit părea să se afle acolo de o mie de ani.

Fără să fac zgomot, am dat la o parte cutiile ca să ajung la cealaltă fereastră, care dădea spre o bucătărie simplă, cu un lighean şi o maşină de gătit cu lemne. Am testat uşa, ezitând: era deschisă! Am apăsat clanţa, care a scos un uşor scârţâit de fier mâncat de rugină, şi am intrat. Am străbătut bucătăria pustie şi, din câţiva paşi, am ajuns la încăperea pe care o văzusem de la fereastra laterală. Era chiar mai mică decât îmi imaginasem, cu un hamac suspendat şi, de cealaltă parte, mai mulţi metri de sfoară încolăcită şi un teanc de ţesături artizanale împăturite, foarte colorate şi cu desene geometrice. în dulap, câteva produse de curăţenie, puţine şi simple, şi un bidon cu petrol lampant, indispensabil în locul acela fără curent electric.

Cocioaba era neaerisită, întunecată şi foarte, foarte modestă. Transpiraţia mi se scurgea pe spate şi abia mă ţineam pe picioare: imaginea corpului contorsionat al lui Janete, lipsit de orice demnitate, mi se întipărise în minte Şi nu aveam să o uit foarte curând. Am închis Şi am deschis din nou ochii, de parcă aşa aş fi văzut mai bine. Alte două uşi închise mă provocau la pasul următor. Am ales-o pe cea din stânga, habar n-am de ce. Am apucat clanţa, întinzându-mi corpul înainte, gata pentru o abordare rapidă, fără greşeli. Am deschis uşa şi...

Nimic. Pieptul îmi fremăta. încăperea goală mă întâmpina cu un calm care nu se potrivea deloc cu bătăile rapide ale inimii

mele. Trebuia să sper că n-am să fac infarct în clipa următoare. Eram gata să explorez restul locului când am auzit un zgomot sec venit din exterior, din latura opusă aceleia unde mă aflam. Am rămas nemişcată, în stare de alertă, ca să verific dacă sunetul avea să se repete.

Părea să fie zgomotul cadenţat al unei cazmale care răscolea pământul. M-am apropiat de fereastră, încet, în vârful picioarelor. Dintr-o privire rapidă, am văzut silueta lui Brandăo, mânuind un fel de aparat de săpat. Trecea pe sub un arbore, iar pe creanga de deasupra se legăna un alt lampion aprins. Brandăo era îmbrăcat într-un costum de camuflaj, iar amurgul îmi îngreuna şi mai mult vederea. Nu reuşeam să văd bine ce făcea. Poate Carvana era ţinut captiv undeva în apropiere, cu un căluş în gură, şi ticălosul urmă să-l îngroape de viu în orice clipă. Am ieşit din casă în grabă, ocolind prin spate, ca să mă apropii de el. Ascunsă după un teanc de cutii, am analizat mai bine situaţia.

Nici urmă de Carvana. Brandăo săpa o groapă în pământ cu aparatul într-o zonă aflată în interiorul unui cerc de pietre. M-am gândit că pregătea un mormânt, dar spaţiul era prea îngust şi destul de adânc pe verticală, ca şi cum ar fi plantat ceva. Lucra aşezat în genunchi, cu profilul către mine, serios, în ciuda luminii venite de sus care îi făcea
ţeasta pleşuvă să lucească.

L-am observat în continuare, gândindu-mă la cel mai bun mod de a-l lua prin surprindere. înainte să încerc să fac ceva, trebuia să-l găsesc pe Carvana. Brandăo a aruncat la o parte aparatul de săpat, s-a îndreptat către o altă latură a casei, într-un unghi aflat în afara câmpului meu vizual, şi s- a întors în curând aducând ceea ce părea să fie un corp uman, pe care îl căra în spate ca pe un sac. S-a aşezat în faţa gropii şi l-a apucat pe om de umeri, vârându-l înăuntru, cu picioarele în jos. în timp ce îl mişca, trupul inert s-a atins de lampion, care a început să se balanseze înspăimântător. Deodată, lumina a căzut asupra ochilor ieşiţi din orbite ai cadavrului, întorşi către mine.

Stupefiată, am dat înapoi câţiva paşi. Era Carvana. Mort.

În febra momentului, am ieşit din ascunzătoare, mi-am proptit picioarele pe pământ, am întins braţele şi am ţintit către coapsa stângă a lui Brandăo. Când am apăsat trăgaciul, am simţit reculul pistolului, dar nu m-am clintit din loc. Luat prin surprindere, nenorocitul a strigat, chircindu-se la pământ, în timp ce încerca să oprească sângele să curgă şi să-şi aline durerea. M-am apropiat cu precauţie şi am tras din nou, de data asta în genunchiul drept. Am auzit zgomotul oaselor sfărâmate Şi, în vreme ce Brandăo urla, l-am percheziţionat şi i-am găsit un pistol la betelia pantalonilor. L-am azvârlit departe. Ţinând arma cu amândouă mâinile de la o distanţă sigură, am spus:

— Întoarce-te cât mai încet, nemernicule!

El a ridicat mâinile însângerate, în semn de predare. Am făcut un pas la momentul potrivit, prevăzând că o să încerce să mă doboare. Chiar şi rănit, Brandăo era o fiară sălbatică periculoasă.

— Scursura dracului!

— Linişteşte-te! Hai s-o luăm încet, pot să-ţi explic! a început el, privindu-mă în ochi. Şi eu sunt poliţist Şi... Aaah!

L-am împuşcat drept în abdomen, iar sângele a început să ţâşnească fără oprire. M-a privit cuprins de spaimă înainte să leşine. Probabil că pasul următor îmi era deja întipărit în minte, pentru că am Ştiut exact ce aveam de făcut. Un corp inert cântăreşte mult, dar adrenalina ne dă puteri nebănuite, venite cine ştie de unde.

Am luat sfoara şi bidonul cu petrol pe care le văzusem în casă şi l-am târât pe Brandăo până la arborele în care străIucea lampionul. L-am sprijinit de trunchi Şi l-am înfăşurat de mai multe ori cu sfoara, legându-i corpul robust câte de bine puteam. Am luat de pe terasă o cutie pentru păsări goală şi am aŞezat-o lângă el. Ştiam că unui ins puternic îi ia mult timp să moară în urma unei împuşcături în abdomen Şi că la un moment dat avea să-şi recapete cunoştinţa. Am aşteptat, răbdătoare.

Alb ca varul, a întredeschis ochii pentru o clipă. Pierdea mult

sânge şi încerca să înţeleagă ce se întâmplă. A început să bolborosească, vrând să se apere cu înfrigurare, dar nu eram interesată. Am vărsat tot gazul lampant peste corpul lui şi, udându-l din cap până-n picioare, fără niciun fel de economie, am spus, foarte calmă:

—Asta e pentru Janete!

Brandão n-a apucat decât să ridice uşor sprâncenele înainte ca eu să-i aşez pe cap cutia pentru păsări. Am auzit murmure prelungi Şi înăbuşite, dar nu m-am oprit. Am aprins un chibrit Şi, de la o distanţă sigură, i-am dat foc acelui gunoi uman. Flăcările s-au ridicat de îndată, cu o forţă brutală, în vreme ce strigătele erau acoperite de trosnetele scânteilor. în clipa aceea, am înţeles ce înseamnă triumful şi plenitudinea.

Părăsind spectacolul, am alergat către corpul lui Carvana, pe jumătate îngropat în pământ, pe jumătate în afară. Nu exista nici cea mai mică îndoială că bătrânul era mort, cu o pată enormă de sânge pe piept. I-am mângâiat chipul rece ca gheaţa.

— Iartă-mă, Doc! N-am vrut niciodată să-ţi fac rău.

Era ultima zi din restul vieţii mele. încă aplecată, am privit spre Brandão, care începea să se transforme într-o bucată amorfă de carne şi sânge.

Clic. Am închis cazul.

GAZETA DE DIMINEAŢĂ Ascunzătoare macabră găsită de poliţie în munţii Cantareira

de Plinio R. Spinoza

Cimitir clandestin.

Lunea aceasta, în urma unui denunţ anonim, o echipă a Poliţiei Militare a descins într-un loc aflat în zona munţilor Cantareira, situat la nord de oraŞul São Paulo, unde a găsit în jur de douăsprezece cadavre îngropate. Exhúmate din ceea ce părea a fi un cimitir clandestin cu morminte acoperite de pietre, cadavrele erau înfăşurate în hamacuri artizanale Şi, potrivit unei surse consultate de jurnalul nostru, aproape toate aveau braţul stâng retezat. Cu ajutorul unei echipe a Corpului de Pompieri Şi al câinilor special dresaţi pentru depistarea cadavrelor Şi a osemintelor, politia continuă căutarea altor victime. O echipă a poliţiei judiciare din capitală a fost de asemenea mobilizată Si se află la locul infracţiunilor.

Conform declaraţiilor comisarului Klaus Bentes, responsabil pentru caz, investigaţia se concentrează asupra posibilităţii existenţei unui ucigaş în serie activ, ca urmare a aspectelor ritualice observate la locul crimelor Şi a numărului mare de victime. Investigatorii suspectează că trupurile aparţin unor persoane

dispărute în ultimii ani, Şi, din acest motiv, a fost deja demarată o anchetă detaliată a cazurilor de acest tip, înregistrate până acum. Vor fi necesare analize ADN pentru identificarea corpurilor, iar membrii familiilor acestora vor fi chemaţi pentru recunoaşterea hainelor Şi a bunurilor, cum ar fi telefoane mobile, bijuterii, ceasuri sau accesorii.

Printre victimele deja identificate se număra comisarul-Şef al DHPP, Wilson Carvana, ucis (cu un foc de armă în piept Şi altul în ceafă. Un căpitan din cadrul Poliţiei Militare, făcând parte din al 8-lea Batalion Metropolitan al Poliţiei Militare (BMPM), Tatuapé, Clâudio Antunes Brandão, a fost identificat cu ajutorul unei plăcuţe metalice pe care o purta la gât. Coipul său era – carbonizat Şi vor fi efectuate teste ADN pentru confirmarea morţii. Cei doi reprezentaţi ai forţelor de ordine dispăruseră ae aproximativ o lună,'într-una dintre cele mai intrigante enigme poliţiste ivite anul acesta în capitala statului São Paulo. Poliţia declară că, potrivit ipotezei celei mai probabile, ucigaşul i-ar fi eliminat pentru a evita captura. Secretara comisarului-Şef Wilson Carvana, Verónica Torres, este dată dispărută.

Continuă investigaţia cu caracter confidenţial asupra crimelor de care sunt legate numele a trei poliţişti, niciunul dintre cei' implicaţi nedorind să comenteze cazul. Cadavrele ridicate' au fost trimise la departamentul de identificare al Institutului de Medicină Legală din São Paulo.

Despre ascunzătoare. Tot în zona cimitirului clandestin, poliţia cercetează un aŞa-numit buncăr (carceră subterană), unde au fost localizate alte două cadavre, dintre care unul carbonizat. În timpul cercetărilor, au fost ridicate de la faţa locului mai multe desene parţial arse reprezentând femei imobilizate Şi torturate, care au fost trimise la Institutul de Criminalistică pentru a fi supuse examinărilor de specialitate.

Principala locuinţă situată pe terenul din munţii Cantareira a fost de asemenea izolată în vederea realizării unor expertize ulterioáre. în interiorul acesteia, poliţia a descoperit peste cincizeci de păsări curió, moarte de inaniţie, închise în colivii sau în cutii pentru deprinderea cântecului.

În urma analizei probelor colectate de la locul faptei, experţii poliţiei judiciare au în vedere reconstituirea crimelor cu ajutorul expertizelor balistice, al testelor ADN, necropsiilor Şi al altor examinări complementare. Poliţia a solicitat ca subprefectura Jac ană (Tremembé) să trimită un camion Şi un excavator pentru ridicarea rămăşiţelor. Până la momentul publicării prezentului articol, nu a fost găsită nicio înregistrare oficială cu privire la teren Şi nu a fost identificat proprietarul acestuia.

GAZETA DE DIMINEAŢĂ

A fost identificată o altă victimă a presupusului ucigaŞ din buncăr

La mai mult de o săptămână după ce au fost iniţiate investigaţiile asupra crimelor comise de presupusul ucigaş din buncăr, în munţii Cantareira, au fost identificate ieri rămăşiţele poliţistei Verónica Torres, secretára comisarului-Şef al DHPP, Wilson Carvana.'

Cadavrul acesteia a fost de asemenea găsit la locul infracţiunilor. Corpul poliţistei era prins cu cătuşe de un fotoliu, complet carbonizat, în interiorul buncărului subteran situat pé terenul respectiv, la cincizeci de metri de locuinţa principală. Maşina victimei a fost găsită abandonată în apropiere.

Poliţia continuă investigaţiile pentru a determina în ce fel au fost implicaţi comisarul de la Poliţia Civilă Wilson Carvana, secretara acestuia, Verónica Torres, Si căpitanul de la Poliţia Militará Clâudio Antunes Brandão, a cărui identitate a fost confirmată prin teste ADN săptămâna aceasta, în urmărirea presupusului ucigaş în serie, aflat în continuare în libertate.

Nú este cunoscută nici legătura între moartea celor trei poliţişti (doi civili Şi unul militar) Şi cele paisprezece cadavre de femei găsite în ceea ce párea a fi un cimitir indigen. Poliţia nu a confirmat dacă trupurile poliţiştilor au fost mutilate sau dacă numai unele dintre acestea au fost descoperite cu braţul stâng retezat.

Paulo Monteiro de Lima, soţul poliţistei ucise cu brutalitate, a fost surprins de

constatarea că soţia sa era însărcinată.' Acesta nu acceptă să se resemneze Şi a solicitat să se facă eforturi vederea elucidării crimelor. În afară de soţ, Verónica Torres lasă în urmă doi copii. Va fi înmormântată mâine, la cimitirul' Aracâ. cu onoruri militare, deoarece a încetat din viaţă în timp ce se afla în serviciul statului. Secretarul de stat pentru Siguranţă Publică, Carlos Pinholli, a afirmat că, pentru Poliţia Civilă din São Paulo, identificarea Şi, capturarea ucigaşului este o chestiune de onoare.

Alte victime identificate. Au fost identificate săptămâna trecută osemintele a alte două persoane: Cicera Alves de Souza (21 de ani) Şi Paloma da Silva Rocha (23 de ani). Amândouă plecaseră din São Luis de Maranhão căutându-Si de lucru în capitala statului São Paulo. Familiile lor nu mai Ştiau nimic despre ele de când tinerele luaseră autobuzul companiei Expresso RN,'la sfârşitul anului trecut Şi au fost Şocate la primirea veştii.

Vinerea trecută, poliţia a încheiat excavaţiile la locul infracţiunilor, după ce au fost descoperite rămăşiţele a Şaptesprezece femei Si mai multé braţe îngropate în Şir în faţa locuinţei principale din zonă. Osemintele încă neidentificate se afla la (departamentul dé antropologie medico-legală de la Institutul de Medicină Legală din São Paulo. Potrivit medicului legist Gregorio Duarte, responsabil pentru caz, identificarea poliţistei Verónica Torres a fost posibilă doar în urma comparării amprentei dentare a cadavrului carbonizat cu fişele stomatologice cedate de familie.

În unele cazuri, cu toate acestea, va fi necesară utilizarea tehnicii de reconstituire facială 3-D pentru ca victimele să poată fi recunoscute de familie sau prieteni.

Comisarul Klaus. Bentes, responsabil pentru investigaţii, îi îndeamnă pe toţi cei care au orice fel de informaţii despre caz să contacteze, poliţia prin intermediul platformei pentru denunţuri anonime. Comisarul solicită, de asemenea, ca membrii familiilor persoanelor dispărute să pună la dispoziţie Institutului de Medicină Legală material genetic pentru teste ADN, facilitând astfel procesul de identificare. Investigaţiile continuă în ritm accelerat.

EPILOG

Nu e neapărat nevoie să-ţi tai venele ca să dispari pentru totdeauna. După ce faţa mea apăruse în diverse ziare, am avut puţin timp la dispoziţie ca să mă transform în altcineva. M-am vopsit brunetă Şi am făcut un tratament de îndreptare progresivă a părului. Mi-am pus faţete dentare albe şi perfecte, corectând definitiv mica strungăreaţă care îmi marca atât de mult zâmbetul. M-am bronzat artificial şi, încurajată de toate astea, până la urmă am dat jos kilogramele în plus. Mi-am schimbat şi garderoba: rochiţe aproape retro, talie marcată, guler prins cu nasturi, câte-un volănaş pe ici, pe colo. O femeie de treizeci şi ceva de ani, de modă veche şi manierată.

Imediat ce strângeam mai mulţi bani, eram hotărâtă să mă încumet la o operaţie estetică în Rio de Janeiro ca să dobândesc chipul visurilor mele. Deocamdată, mă mulţumeam cu puţinul pe care mi-l permiteam din banii furaţi de acasă de la Gregorio. Nu puteam risca să-mi folosesc contul bancar sau vreo carte de credit. Totul era încă foarte recent.

în vreme ce ipocritul de Paulo cerea dreptate în ziare şi îşi regula amanta, în timp ce copiii mei îşi reveneau după Şocul emoţional, singura mea scăpare a fost să stau cuminte, ascunsă. Asemenea liniştii de dinaintea furtunii, trebuia să aştept să se aşeze praful. Lunile următoare am trăit modest, tot mutându-mă dintr-o cameră mizerabilă în alta în centrul oraşului São Paulo, unde nu se cerea niciun fel de document pentru închiriere.

La începutul anului, mi-am găsit până la urmă o mică garsonieră la etajul unsprezece al clădirii Copan, exemplu iconic al geometriei sinuoase din São Paulo, cu peste cinci mii de locatari. Numai pe scara mea erau 448 de garsoniere – locul perfect pentru a trece neobservată. Acolo conviețuiau într-o armonie misterioasă bogătaşi în pas cu moda, în apartamente de lux şi săraci, în văgăuni ca vai de lume; comercianţi,

profesori, moştenitori milionari, pensionari Şi escorte, într-un amalgam de clase sociale, având dreptul până şi la o biserică evanghelică. Mă simţeam cumva acasă în acel Turn Babei.

La sfârşitul lunii, l-am invitat pe Gregorio la o întâlnire. După lovitura mea de graţie, păstrasem legătura cu el prin telefoane mobile de unică folosinţă, dar venise vremea să-mi îndeplinesc promisiunea. Purtând o fustă înflorată, o cămaşă albă şi mocasini bej, pe lângă inseparabilele mele brăţări (singura manie de care n-am reuşit să scap), îl aşteptam cu coatele sprijinite de cadrul ferestrei, sorbind o cafea călduţă. Priveam spre zgârie-nori, la oamenii de jos, cât nişte furnici, poluarea din aer ducându- mă cu gândul la confortul de a trăi într-un oraş mare care nu doarme niciodată.

Pentru că uşa era întredeschisă, Gregorio a intrat în încăpere fără să-şi anunţe prezenţa, privind înjur cu ochi speriaţi. M-am întors, luând încă o înghiţitură de cafea. A rămas uluit când m-a văzut atât de diferită, dar şi el era destul e schimbat, ăsta-i adevărul. îşi pierduse aerul jovial, ţinuta de prinţ. Căpătase o înfăţişare dubioasă, avea pungi enorme sub ochi şi buzele crispate într-o expresie dezagreabilă. Ultimele luni nu fuseseră uşoare pentru el. Ameninţarea permanentă de a vedea distribuită pe internet filmarea în care şi-o trăgea cu o femeie moartă era o umbră pe care insistasem să o menţin asupra lui. Era tortura mea lentă în memoria Martei Campos.

— Deci aici te-ai instalat... a spus el, dispreţuitor.

— Mâine deja o să fiu altundeva. Mă tot mut.

— Ţi-e frică să nu spun cuiva despre bârlogul tău?

— Poate. Frica e importantă, Gregorio. Vrei o cafea?

El a zâmbit, încordat:

— Te-am lăsat să mă duci cu preşul cândva. Nu te mai las, de data asta. Unde-i înregistrarea mea?

Dacă nu voia să stăm la discuţii, n-aveam să insist nici eu. I-

am întins telefonul mobil.

— E totul acolo. Jur că n-am păstrat nicio copie.

— Certificatul tău de deces, a spus el, dându-mi ceea ce cerusem în schimb. Oficial, Verónica Torres e moartă. Probabil că aveai o viaţă de tot rahatul dacă preferi asta, în loc să rămâi cu familia.

Am ridicat din umeri. *M-am omorât, dar am făcut-o inteligent,* m-am gândit să spun. Noua mea poveste era abia la început şi, în câteva luni, învăţasem multe lucruri. Adevăratul avantaj când eşti invizibil nu e
reducerea prejudiciilor, ci faptul că joci jocul vieţii după
propriile reguli.

— Aşadar, asta a fost, a spus el, îndepărtându-se de mine. Adio şi n-am cuvinte!

M-am apropiat ca să închid uşa şi, de pe cuierul prins de aceasta, am luat eşarfa magică pe care o pregătisem strategic, îmbibând-o cu cloroform. înainte ca Gregorio să treacă prin cadrul uşii, l-am surprins cu un sedativ. Corpul lui şi-a pierdut echilibrul pe loc. A dat drumul mobilului şi s-a împleticit. L-am apucat de cureaua blugilor şi am reuşit să-l împing la perete, ţinându-i în continuare ţesătura umedă la nas. Gregorio a rămas în picioare, cu toate că era buimac şi ameţit, pierzându-şi cunoştinţa încetul cu încetul, în timp ce eu îl târâm cu greu până la fereastra deschisă a garsonierei, de unde se vedea linia orizontului. Corpul lui molatic s-a lăsat în faţă, deasupra pervazului. O boare rece îmi bătea în obraji, îndemnându-mă să continui. Ca o momâie de paie, el nu avea nevoie decât de un mic impuls. Ce păcat că nu era treaz! Aş fi vrut atât de mult să-l văd cum se roagă să-i cruţ viaţa.

Fără să pierd vremea, i-am ridicat picioarele în aer, iar gravitatea a rezolvat restul. Nici nu m-am uitat afară. Am închis fereastra Şi mi-am netezit fusta, acum puţin şifonată. Am ieşit pe uşa garsonierei pentru a nu mă mai întoarce niciodată. Am coborât scările şi rampele fără grabă, ţinând capul plecat ca să evit camerele de supraveghere. Când am ajuns la intrare,

Afonso, „elevul de serviciu” din clădirea Copan, verifica corespondenţa.

— Bună dimineaţa! i-am spus.

— Bună dimineaţa, Janete!

Am luat-o înainte pe bulevardul Ipiranga cu un zâmbet discret, ca şi cum n-aş fi avut nimic de-a face cu toate acelea. Mă simţeam împlinită, cu seninătatea cuiva care şi-a descoperit vocaţia. Brandão cu capul acoperit de cutie, Gregorio prăvălindu-se de la etajul unsprezece. Cât timp eu eram în acţiune, lumea avea să fie cu siguranţă un loc mai bun. Mă născusem ca să ucid şi nu aveam să mă opresc prea curând.

♦

„Cât de fragilă e inima umană – un iaz de gânduri oglindite.
Un instrument de sticlă atât de profund de tremurător, care
poate să cânte sau să plângă”. *Sylvia Plath*

LA SFÂRŞIT, TOATE PIESELE SE ÎMBINĂ.

ü

vjösádasás^

■[ii]- Departamento de Homicidios e de Pro te cao â Pessoa (Departamentului Omoruri Şi Protecţia Persoanelor) (n.tr.).

■[3]- în ţările de limbă portugheză, titlul *doutor* („doctor') este acordat tuturor persoanelor cu studii superioare (n.tr.).

„Cântec de leagăn pentru Helena" (n.tr.).

Divisão Estadual de Narcóticos – Departamentul de Stat pentru Combaterea Traficului de Droguri (n.tr.).

■[1]-[:]- Arteră din São Paulo, care face legătura între centru Şi zona de est a oraşului (n.tr.).

Reprezentare a Fecioarei Maria, răspândită în lumea catolică, având la bază o apariţie a acesteia care i s-ar fi înfăţişat în secolul al XIII-lea unui păstor

andaluz, în apropierea vârfului Cabezo din munţii Andújar (n.tr.).

■[12]- Traducere de Alois Bulai Şi Eduard PătraŞcu, https://bibliacatolica.ro/categorv/biblia/l-vechiul- testament/41 -cartea-psalmilor/page/91 /

-®- Sfânt al Bisericii Catolice, considerat ajutător al celor care trec prin situaţii dificile ce au nevoie de rezolvări urgente (n.tr.).

[M] Ziua Independenţei Braziliei (n.tr.).

■[L-L] Zonă selectă din sudul oraşului São Paulo (n.tr.).

Brânză topită comercializată în Brazilia (n.tr.).

Fruct din care se extrage o vopsea folosită de indigenii din Brazilia (n.tr.). "- *Borracha* înseamnă „cauciuc", în limba portugheză (n.tr.).

Aluzie la versurile cântecului *Fcdando serio* („Vorbind serios"), interpretat pentru prima dată de cântăreţul brazilian Roberto Carlos (n.tr.).

Aluzie la versurile cântecului *Até o fim* („Până la capăt") al cântăreţului brazilian Chico Buarque (n.tr.).

Aluzie la versurile cântecului *Propostci* („Propunere") al lui Roberto Carlos (n.tr.).

Stil muzical extrem de popular în Brazilia, având la bază muzica tradiţională din zona central- sudică a ţării (n.tr.).

Gustare braziliană constând într-o chiflă de tapioca Şi brânză (n.tr.).

Aluzie la versurile cântecului *Por cicciso* („Din întâmplare"), al formaţiei braziliene Engenheiros de Hawaii (n.tr.).

Institutul de Cardiologie, aflat în apropierea Institutului de Medicină Legală din São Paulo (n.tr.).

Cât mai repede posibil (în limba engleză în original).

■[28S]- Brânză cremoasă comercializată în Brazilia (n.tr.).

Emisiune de divertisment difuzată duminica de postul de televiziune brazilian Globo (n.tr.). Program de varietăţi difuzat duminică seara de canalul brazilian Globo (n.tr.).

Mici păsări cântătoare din America de Sud *(Sporophila angolensis*) (n.tr.).